

Giới thiệu Sự Trả Thù Quyến Rũ Của Một Nhà Triệu Phú

Truyện Sự Trả Thù Quyến Rũ Của Một Nhà Triệu Phú, anh đã bị cám dỗ để làm cho cô thấy cái thứ đàn bà mà anh ta đã để hết tâm trí vào là như thế nào.

Sẽ khá dễ dàng đưa được Kia lên giường nếu như anh thực sự chú tâm làm chuyện đó. Chỉ là anh không thể. Không phải vì cô ấy mà là vì anh. Anh biết cảm giác đó như thế nào khi bị một người thân cướp đi người đàn bà bà của mình.

Nhưng cái mà cô không muốn nhìn thấy nhất chính là sự bất ổn định trong công ty lúc này hiện đang lướt nhanh trên làn sóng thành công vượt bậc.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Quyến Rũ Của Một Nhà Triệu Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mọi đàn ông trong phòng đang nhìn chăm chăm vào Kia Benton. Và Brant Matthews là một trong số đó. Trong đời mình anh đã từng nhìn thấy rất nhiều phụ nữ xinh đẹp nhưng không có ai tác động đến anh như người phụ nữ vừa bước vào phòng khiêu vũ của khách sạn Shangri-La thành phố Darwin. Thành phố lớn nhất phía bắc nước Úc có lối sống nồng nhiệt làm cho phần còn lại của đất nước này ao ước, nhưng nó vẫn còn thua xa không sánh được vẻ đẹp của người phụ nữ này.

Mặc lễ phục dự tiệc tối bảo đảm quyến rũ và huyền bí, tối nay trông Kia thật lộng lẫy, mái tóc vàng rực kéo ra phía sau búi lên hợp thời trang, gương mặt trang điểm hoàn hảo của cô được nhấn mạnh bởi đường kẻ mí màu đen viền quanh mắt.

Đôi mắt của một cô nàng quyến rũ, Brant suy tưởng, cái nhin in chăm chăm của anh trượt xuống qua bờ vai trần đến chiếc váy màu bạc lấp lánh ôm khít ngực cô, sau đó lướt qua bờ hông thon nhỏ và đôi chân dài.

Nhưng hoàn toàn không phải là vẻ bề ngoài của cô làm cho con đực tình cuộn lên trong dạ dày anh mà ở cô có một cái gì đó mời gọi anh theo một mức độ khác. Một nét đặc biệt mà anh chưa bao giờ thấy ở người phụ nữ nào khác, ngay cả ở vị hôn thê cũ, Julia. Chết tiệt, dứt khoát không phải Julia. Julia chỉ liên quan tới một vấn đề. Miệng anh mím chặt. Anh phải nhớ rằng Kia cũng không khác gì hơn.

Cả hai người phụ nữ đều muốn một thứ giống nhau.

Đó là tiền.

Anh đã nghi ngờ Kia từ lúc anh bước lên máy bay trên đường trở về từ châu Âu và bắt gặp một bức ảnh của cô và đối tác của anh là Phillip trong phần xã hội của tờ tạp chí Darwin. Người đàn ông ngồi bên cạnh anh đang xem tờ tạp chí đó, và bức ảnh cho thấy cô tay trong tay với Phillip tại một bữa tiệccocktail, cô trông có vẻ rất hài lòng với chính mình. Phần cuối anh còn nghe nói, Phillip vẫn giữ lại cô trợ lý riêng cũ đã làm việc trong nhiều năm. Kia đây là một cú sốc hoàn toàn.

Đầu đề này ghi, "Có phải một trong các anh chàng độc thân giàu nhất nước Úc cuối cùng đã bị cắn câu bởi cô trợ lý riêng mới của anh ta không? Cô Kia Benton rõ ràng là biết một hay hai điều về việc trở thành 'tự giới thiệu trên báo vì mục đích cá nhân'."

Vâng, chắc chắn người phụ nữ này biết cách làm thế nào để cho một ai đó cắn câu mình. Nhưng điều mà cô không biết được là anh đã nghe cô trò chuyện qua điện thoại khi anh đi vào văn phòng ngày hôm sau.

Tất nhiên tôi đang tiếp tục làm việc để kiếm cho mình một người đàn ông giàu có, cô đang nói khi anh đi ngang qua văn phòng của Phillip và nhìn thấy cô đang tựa vào bàn, tìm kiếm khắp thế giới cứ như cô là chủ nơi này. Sau đó, cô đã cười và nói, Thật dễ dàng để yêu một người đàn ông giàu có cũng như nghèo khổ, đúng không?

Đây là lý do cô nhanh chóng làm cho mình trở nên rất cần thiết đối với người bạn có cổ phần kinh doanh của anh. Trong vòng hai tháng cô đã dễ dàng sai khiến Phillip làm theo ý mình.Ồ, đúng, cô ta là một kẻ đào mỏ, Á ta, một kẻ đào mỏ xinh đẹp, dối trá.

"Ồ, không phải họ làm thành một cặp đáng yêu ư?" Một trong số các bà vợ của các ông quản trị ném vào các cuộc trò chuyện diễn ra xung quanh anh, kéo Brant ra khỏi suy nghĩ và đưa anh trở lại lễ hội Giáng sinh là việc chẳng hay ho gì vào lúc này trong năm nay.

"Ừ, họ hoàn toàn ăn ý với nhau," một trong những người khác đồng ý sau khi tất cả những cái đầu đều quay về phía Kia và Phillip đang đứng bên dưới biển hiệu Merry Christmas ở cửa.

Sau đó, bà vợ của Trưởng bộ phận Pháp chế đặt tay lên cánh tay chồng mình. "Hon, em không biết họ đang bỏ vào trong nước ở cơ quan của anh cái gì, nhưng cô ta thật đẹp."

Simon lên mặt như một ông bố tự hào kỳ cục. "Đó là Kia. Cô ấy vừa thông minh vừa xinh đẹp."

Vừa thông minh vừa xinh đẹp ư.

Và cô ta đã không một chút băn khoăn về việc sử dụng vốn quý đó, Brant nghĩ, không thích lợi thế hấp dẫn của cô ấy nhưng không thể làm bất cứ điều gì về nó.

"Mẹ kiếp. Giá như anh gặp cô đầu tiên. Nhưng hai tháng trước, với tư cách là người có cổ phần cấp cao hơn, anh đã đi đến Paris để thành lập văn phòng mới của họ, tổ chức mọi thứ và điều hành. Phillip không muốn đi bởi vì anh ấy bị rắc rối nhiều với cô bạn gái lúc đó của anh, Lynette. Tuy nhiên, khi anh trở về một tháng sau đó, thư ký của Phillip đã từ chức do sức khỏe kém và Kia đã vững chắc ngồi gọn lỏn như là trợ lý riêng của Phillip trong giờ làm việc.

Và là người sánh đôi liên tục với anh ấy ngoài giờ làm việc.

Giống như bây giờ.

Đương nhiên, nếu như anh gặp cô ấy đầu tiên, họ sẽ là những người yêu nhau ngay lập tức. Không nghi ngờ gì về việc đó. Anh đã nhận biết được điều này từ lúc anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô màu xanh ngọc biếc lấp lánh.

Vì sao ư?

Bởi vì cô ấy biết điều mà cô đã gây ra đối với anh, đó là lý do tại sao. Cô biết anh thấy được sức hấp dẫn của cô. Nhu cầu rung động sâu kín này muốn cô là của riêng anh. Cô chỉ cần liếc nhìn về phía anh thì lửa tình bùng bùng cháy đã chảy qua tĩnh mạch của anh. Thậm chí bây giờ anh có thể cảm thấy chính bản thân mình đang rung rục ở bên trong, có cảm giác như cô khép chặt quanh anh khi anh di chuyển chậm chậm vào ra liên tục, quan sát mí mắt cô rung động vào má, nghe tên anh gọi thì thâm qua cánh môi cô hé mở.

"Cô ta cũng có một chiếc xe mới hàng hiệu," một người nào đó cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, cũng có thêm sự nghi ngờ. "Một chiếc Porsche. Ngoài sức tưởng tượng.

"Một cô gái may mắn," một gã nào đó nói. "Ông Phil mua cho cô ấy chiếc xe đó?"

Simon ném một cái nhìn về Brant, như thể hẳn ta biết họ không nên thảo luận đề tài này trước mặt sếp. "O ... tôi không chắc," người đàn ông khác nói lúng túng.

"Điều đó dễ hiểu thôi," vợ của Simon thêm vào bằng giọng điệu thông cảm. "Ông ấy có lẽ không muốn cô ta có một tai nạn tương tự như ông."

Giả vờ làm lơ cuộc trò chuyện, Brant ngả người trên ghế và nhấp một ngụm rượu uytky. Một đêm khuya nọ, chiếc xe của Phil đã bị hỏng sau khi anh ta đi ra ngoài vào lúc hẹn với Kia. Khi anh bước ra để kiểm tra vấn đề này, một chiếc xe chạy qua đã tông mạnh vào chân anh, làm vỡ đèn đầu gối và bể mất cả chân, để lại cho anh cuối cùng là bị tật đi khập khiễng lâu dài.

Và Kia ... Chúa ban phúc cho cô, Brant trầm ngâm bất nhẫn ... hoàn toàn hạnh phúc suốt từ đó, đi lại giữa bệnh viện và văn phòng, giúp Phil với khối lượng công việc của anh ta. Do bởi tất cả việc đó cô ta chắc đã vận động Phil để có được chiếc xe này. Một chiếc Porsche, để khởi động. Mẹ kiếp. Bạn của anh cũng là người hùn cổ phần với anh xứng đáng tốt hơn so với một ai đó chỉ biết lợi dụng anh vì số tiền gửi ở ngân hàng của anh.

Anh đã bị cám dỗ để làm cho Phil thấy cái thứ đàn bà mà anh ta đã để hết tâm trí vào. Thật khá dễ dàng đưa được Kia lên giường nếu như anh thực sự chú tâm vào chuyện đó. Chỉ là anh không thể. Không phải vì cô ấy mà là vì Phillip. Anh biết cái cảm giác đó như thế nào khi bị một người thân cướp đi người đàn bà bà của mình.

Và anh sẽ bị kết tội nếu như anh để doanh nghiệp rơi vào hiểm họa. Anh có thể đã phải sửa một vài quyết định tồi của Phillip kể từ khi họ bắt đầu mua lại các doanh nghiệp khác ba năm trước đây, nhưng cái mà Brant không muốn nhìn thấy nhất chính là sự bất ổn định trong công ty lúc này hiện đang lướt nhanh trên làn sóng thành công vượt bậc.

Tuy nhiên, tất cả mọi chuyện có thể bị hủy hoại vì một người đàn bà quyết tâm có được mọi thứ mà cô ấy muốn, anh nhắc nhở mình khi anh ngẩng nhìn cặp đó di chuyển qua nhiều bàn hướng đến anh, Kia đang đẩy xe lăn của Phil nhưng dừng lại để nói chuyện với mọi người trên đường đi.Ồ, cô ta giỏi về cái mà cô đã làm. Cô ta biết cách tác động đến người nghe của mình như thế nào.

Kính tờm trước vẻ đẹp được che giấu bằng một trái tim sắt đá như thế đó, Brant đứng lên. "Tôi sẽ quay lại trong một phút," anh nói nhỏ không với một ai đặc biệt và đi theo lối ra ở phía đằng sau anh. Cô bạn đi cùng với anh đã mất hút vào nhà vệ sinh dành cho quý bà một lát mới trở lại, do đó anh không quan tâm cô ta sẽ không tìm anh cho đến khi anh trở lại.

Anh cần đi ra bên ngoài để cho không khí biến lấp đầy phổi và rửa sạch hết cái mùi lừa dối. Sau đó có lẽ thân thể anh sẽ không nhức nhối nhiều quá vì một người đàn bà chẳng có gì xứng đáng hơn là bị anh khinh bỉ.

Cuối cùng sau khi đi đến tận bàn của họ, Kia ngồi xuống lại với một ly sâm banh và cố gắng thư giãn. Brant dường như đã biến mất một lúc, mặc dù cô biết anh sẽ quay trở lại. Và anh ấy luôn luôn tác động đến cô theo một cách điên cuồng nào đó, bất kể cô đã cố không cho anh tác động một cách khó cực biết bao nhiêu.

Như đêm nay là một ví dụ chẳng hạn, nó đã bắt đầu ngay khi cô bước vào phòng khiêu vũ. Cô cảm thấy ánh mắt anh theo dõi cô, nhìn cô chăm chú như muốn cời quần áo của cô. Đây không phải là lần duy nhất cô cảm thấy ham muốn của anh. Không chút nào. Từ lúc cô gặp anh cô đã biết anh muốn cô,

bắt chấp bản thân anh. Trên giường anh và ở ngoài giường. Bất cứ nơi đâu và bất cứ lúc nào.

Nhiều cũng như cô đã chiến đấu với nó, nhu cầu của anh luôn luôn muốn gắn với nhu cầu sâu thẳm bên trong cô. Sự nhận biết đó đập rộn ràng qua tĩnh mạch của cô đêm nay, làm cô nín thở, muốn nhiều hơn nữa, muốn có anh.

"Mọi thứ đều ổn hết phải không Kia?"

Cô hít một hơi và gắn trên môi một nụ cười dành cho Phillip, nhận thức đầy đủ sự chú ý từ các vị khách ở các bàn khác. "Mọi thứ đều tốt ạ."

Cái nhìn của anh lướt đến cổ họng cô và một tia hải lòng xuất hiện trong mắt anh. "Anh mừng vì em thích món quà."

Tay cô đặt lên vòng cổ kim cương lấp lánh mà anh yêu cầu cô đeo. Anh ấy muốn cô giữ nó, nhưng cô đã từ chối, vì vậy họ đã thỏa thuận và cô nói rằng cô sẽ đeo nó chỉ một lần vào tối nay. "Thật là tuyệt."

"Một món quà tuyệt vời cho một người phụ nữ tuyệt vời."

Cô xê dịch trong ghế. Có phải anh ấy đã phóng đại quá lời chăng? Chỉ vì anh muốn tạo ấn tượng họ là một cặp không có nghĩa là họ phải hành động như những nhân vật trong một vở kịch mê-lô vào những năm 30. Nó làm cô khó chịu.

Đột nhiên, tóc ở phía sau gáy cô bắt đầu dựng đứng. Ở đó là Brant đang khiêu vũ với một người phụ nữ ở xa cuối sàn nhảy. Hơi thở cô nghẹn đi khi nhìn thấy anh, dục vọng chạy qua khắp mọi nơi trong cơ thể cô.

Chắc chắn anh một cái gì đó dễ ngắm. Đẹp trai, giàu có, cực kỳ sexy trong bộ vét màu đen hợp với sắc màu của mái tóc đen bóng lưỡng và vừa vặn với thân hình xương xương tuyệt mỹ. Anh tiết ra sức hấp dẫn mà cô thấy khó lòng từ chối.

"Ai đang nhảy với Brant vậy?" một người khách đến bên bàn hỏi câu hỏi có trong đầu Kia.

"Đó là người hẹn hò với anh ta," một ai đó trả lời.

Kia che giấu sự ngạc nhiên. Brant thường chỉ hẹn hò với các cô gái tóc vàng. Các cô gái tóc vàng xinh đẹp với dáng vẻ lộng lẫy và một không chê vào đâu được, nếu nhìn vào các bức ảnh trên tạp chí thì sẽ biết. Chắc chắn những người đàn bà thường xuyên lui tới văn phòng của anh đều có mái tóc vàng óng và xinh đẹp. Theo Evelyn, trợ lý riêng của anh, vì lẽ đó những phụ nữ đó đã gọi anh liên tục trên điện thoại.

Người đàn bà da ngăm đen này chắc chắn không ở trong nhóm của anh. Người phụ nữ này không đẹp, mặc dù cô ấy cũng không phải là không hấp dẫn. Cô ấy chỉ thiếu sự tự tin của những người phụ nữ khác, chiếc váy hoa đỏ và trắng đó hoàn toàn không hợp với cô. Nó dường như nuốt chửng cô ta vừa lúc sự có mặt của Brant có vẻ như đang gây ra điều này.

Và cô không biết điều đó có cảm giác như thế nào, cô tự chế giễu mình khi người phụ nữ kia cười bẽn lèn với anh và Brant cười đáp lại bằng một nụ cười tàn phá của riêng anh. Người phụ nữ này đã sai lầm, và ai mà có thể chỉ trích cô ấy được? Brant Matthews, kẻ lăng nhăng nổi bật, đã gây ấn tượng lần nữa. Có lẽ cô có thể đề nghị anh ta in cái đó trên tấm danh thiếp.

Đột nhiên cô nhận ra Phillip đã nói. "Xin lỗi, Phillip. Anh nói gì hả?"

"Tôi nói cô ấy là nhà vật lý trị liệu mới của tôi."

À, vậy ra đây là Serena. Họ đã nói chuyện trên điện thoại. Nhưng tại sao Brant lại lựa chọn cô ấy như bồ của mình? Điều đó không thể hiểu nổi.

Sau đó, nó đánh mạnh vào cô.

"Phillip, anh không làm chứ," cô nói nhỏ bên tai anh.

"Không làm cái gì?"

"Sắp xếp họ với nhau."

Anh cau mày. "Tại sao không? Anh nghĩ rằng việc đó sẽ được việc cho Serena để được mời đi chơi bởi một người như Brant. Anh ấy không phiền đâu."

Ôi, một cô gái đáng thương. Tại sao đôi khi đàn ông vô ý như vậy?

"Chính xác đó là lý do tại sao anh ấy sai đối với cô ta."

Chân mày anh nhíu lại gần nhau hơn. "Ý em là gì?"

"Cô ấy sẽ biết mọi người đang lấy làm lạ Brant thấy gì ở cô và điều đó sẽ làm cho cô ấy cảm thấy tệ hơn."

"Anh chỉ thử giúp đỡ," anh nói có chút tự vệ.

Lòng Kia dịu đi. "Em hiểu anh mà. Chỉ là ... "Làm cách nào để giải thích tâm ý của một phụ nữ không vững chắc, nhút nhát? Không dễ dàng đào sâu

vào quá khứ của chính cô ta và làm sống lại những bất cập của cô ấy.

"Giáng Sinh vui vẻ, Kia."

Không báo trước, Brant ở bên cạnh cô, môi anh chạm sát vào má cô bằng một cử chỉ muốn nói không có gì song quan trọng bậc nhất. Mạch đập của Kia gần như đổ nhào trên chính nó khi bàn tay ấm áp của anh chạm vào bờ vai trần của cô và cô ngửi được mùi hương nam tính của anh. Họng cô trở nên khô khốc.

Sau đó anh di chuyển đi và kéo ghế ra cho cô bỏ của anh. "Serena, đây là Kia, trợ lý riêng của Phillip."

"Chúng tôi đã nói chuyện trên điện thoại," Kia nói với một nụ cười khi người phụ nữ ngồi xuống đối diện cô.

"Ồ, đúng rồi." Người phụ nữ kia nở một nụ cười ngập ngừng đáp lại, và sự đồng cảm lay động trong lòng Kia, giúp cô bình tĩnh lại từ cú sốc chào hỏi của Brant.

"Serena là một cái tên dễ thương," Kia nói, muốn làm cho cô ấy thoải mái.

Serena mỉm cười ngập ngừng. "Cô nghĩ thế à?"

"Nó hợp với em," Brant nói trước khi Kia có thể trả lời.

Serena đỏ mặt, nhìn khá đẹp. "Cảm ơn anh."

Anh ngồi xuống và đưa cho cô ấy một ly rượu sâm banh. "Không quá nhiều phụ nữ sống yên tĩnh như em ở quanh đây, Serena."

Kia đã nhìn thấy ánh mắt anh vụt nhẹ hướng về cô. Có phải anh đang nói cô sống không yên tĩnh để ở gần không? Táo tợn làm sao. Không phải là lỗi của cô, anh muốn cô nhưng không thể.

"Một số đàn ông cũng sống không yên tĩnh để mà ở gần," Kia đã vạch ra, không muốn để cho anh có thể trội hơn.

Anh ngã dựa lưng vào ghế, tự tin, nhưng với một cái nhìn cay độc trong đôi mắt xanh thăm gửi đến những con rùng mình dọc theo sống lưng cô. "Có phải cô đang nói rằng một số đàn ông quấy rầy cô phải không, Kia?"

Có phải anh đang hỏi không biết anh có quấy rầy cô không?

"Mọi người chỉ quấy rầy anh nếu như anh cho phép họ. Tôi không bao giờ có ý định để cho bất kỳ người đàn ông nào quấy rầy tôi. "

"Thật không?" Đôi mắt anh lướt qua đến Phillip ở bên cạnh cô, sau đó trở lại với cô lần nữa. Đôi mắt ấy đánh lại, nhắc nhở cô rằng từ ngày anh gặp cô ở ngoài phòng trong bệnh viện sau khi anh trở về từ chuyến đi của mình, người đàn ông này dần dần trở nên càng ngày càng có thái độ thù địch đối với cô. Anh che giấu rất kỹ, nhưng cô biết có nó. Cô chỉ có thể giả sử rằng bởi vì Phillip đang trên đường về nhà sau cuộc hẹn với cô nên Brant đã đổ lỗi cho cô về tai nạn đó.

Và việc đó hoàn toàn không công bằng, nhưng cô hầu như không phản đối anh qua chuyện đó hay anh có thể bắt đầu đào sâu vào mối quan hệ giữa Phillip và cô để khám phá ra sự thật. Mọi việc đã bắt đầu khi Phillip tha thiết đề nghị cô trở thành bạn gái của anh tại một bữa tiệc chiêu đãi làm ăn với nhiều người đã biết bạn gái cũ của anh, Lynette. Sự việc tiến triển nhanh sau đó và bây giờ họ không điều khiển được nữa. Hoàn toàn không điều khiển được.

Liếc nhanh qua Brant, cô nhìn thấy bắp thịt ở gò má xương xương của anh giật nhẹ. Sau đó, như thể anh ta đã có đủ cô, anh quay đi để nói chuyện với một người khác.

Cô cảm thấy một con tức giận trào ra vì sự gạt bỏ của anh. Đây có phải là cách anh đối xử với phụ nữ khi anh đã có đủ họ không? Anh đã lợi dụng họ để giải trí cho bản thân mình, sau đó loại bỏ họ một khi họ chấp nhận việc lợi dụng họ bằng các cuộc hẹn? Tất nhiên anh đã làm. Vậy tại sao cô lại cảm thấy ngạc nhiên? Có phải cô đã nghĩ rằng cô khác với bất cứ ai chỉ bởi vì cô đã đóng góp vào sức thu hút cơ thể mạnh mẽ này không?

Rèn luyện nét mặt mình, Kia nhắm nháp rượu sâm banh và ngắm các cặp đang nhảy trên sàn. Cô nghe Phillip đang nói về việc đi về nhà ở Queensland sống cùng với gia đình trong mùa Giáng sinh. Việc này nhắc nhở cô về kế hoạch của mình là bay về miền nam tới Adelaide để trải qua lễ Giáng sinh với mẹ và cha dượng cô. Cô đang chờ đợi thích thú để tận hưởng một ít thời gian nghỉ ngơi cùng gia đình. Cô rất cần thời gian đi xa khỏi văn phòng và những người đàn ông điều hành nó.

Thình lình, Phillip nghiêng người về phía trước và nói lớn qua bàn, "Này, Brant. Anh có vui lòng khiêu vũ với Kia dùm tôi không? "

"Hả-cái gì?" Kia kêu lên trước khi chính cô có thể ngừng lại. Cô không muốn ở trong vòng tay của Brant. Ở gần anh. Chạm vào anh.

Brant hơi nheo mắt một chút, nhưng là cô người duy nhất nhìn thấy tia khao khát mãnh liệt trong đôi mắt ấy? "Có lẽ Kia không muốn khiêu vũ," anh nói, cho cô một lối thoát, nói với cô điều đó nhiều như anh muốn có cô trong vòng tay mình, một phần khác trong anh thì lại không muốn.

Cô xoay xở cười cộc lốc. "Phillip, đừng ngớ ngẩn. Em không cần phải khiêu vũ. "

"Anh thấy chân em nhịp nhịp theo tiếng nhạc," anh nói, làm cô ngạc nhiên vì cô không biết mình đang làm điều đó.

Cô mở miệng nói rằng cô thật lòng không thích nhảy, nhưng rồi nhận ra mọi con mắt đang đổ dồn về cô. Làm om sòm chỉ sẽ làm cho họ tự hỏi tại sao cô lại không thích nhảy với Brant. Và nếu chuyện đó xảy ra ...

"Được rồi, Phillip. Bất cứ điều gì vì anh," cô nhấn mạnh, chắc chắn Brant biết nó không phải dành cho anh.

Và sau đó, như một người hào hoa phong nhã, Brant đứng bên cạnh cô, giúp cô ra khỏi ghế. Cô đã cố mỉm cười, nhưng sự gượng gịu của anh đã ảnh hưởng tới cô rồi. Tất cả các dây thần kinh trong cơ thể của cô đột nhiên bắt đầu rộn lên khi anh dẫn ra cô ngoài sàn nhảy và thả vào trong vòng tay anh. Biết cô có nguy cơ động lòng áp sát vào anh, cô trở nên cứng hơn và cố lùi ra sau.

"Chúng ta chỉ khiêu vũ thôi mà," anh chế giễu, hoàn toàn biết rõ tác động mà anh ảnh hưởng đến cô.

Đến bất kỳ người phụ nữ nào.

Đến phụ nữ nói chung.

"Ông Matthews-"

Miệng anh mông ra. "Tôi đã nói với cô trước đó. Hãy gọi cho tôi là Brant."

"Anh là ông chủ của tôi. Tôi muốn giữ theo nghi lễ."

"Tại sao?"

"Tôi được giáo dục phải tôn trọng các bậc huynh trưởng."

Anh cười nhỏ giọng khàn khàn ở cổ, đôi môi anh cho thấy các đầu răng trắng hoàn hảo. Tốt hơn để ăn thịt anh với tất cả, anh yêu, cô suy nghĩ.

Anh chuyển bàn tay một cách thoải mái áp sát thêm nữa vào chỗ thắt lưng của cô. "Cảm ơn vì đã đặt tôi vào đúng cương vị."

"Tôi cố gắng." Cô động đậy để đánh bật các ngón tay của anh ra khỏi vị trí. Chúng dịch ra một chút xíu quá ít theo như cô mong đợi.

Tôi biết cô làm." Anh nghiêng đầu. "Nó khiến cho tôi tự hỏi tại sao vậy."

Cô nhìn vào một nơi nào đó qua vai anh. "Bởi vì anh là ông chủ."

Tay anh di chuyển xuống thấp hơn mà không thể thấy được, cướp đi hơi thở của cô, kéo ánh mắt cô quay lại tới anh. "Nếu tôi là ông chủ, thì cô phải làm những gì tôi nói phải không," anh thì thầm, làm cho âm thanh lời tuyên bố đơn giản thực ra dành hẳn cho riêng tư.

Bình tĩnh lại, cô so vai và hếch cằm. Cô đã bắt đầu cảm thấy như thể cô là một thứ con rối nào đó bị điều khiển. "Tôi chưa bao giờ giỏi làm điều mà tôi đã nói."

"Xấu hổ ư." mắt anh rần rai. "Nhưng tôi cá là hiện nay cô biết cách để có được theo cách của riêng mình."

"Không phải ai cũng vậy sao?" Cô nói đùa, không chắc chắn điều này dẫn tới đâu.

"Ý cô là mọi phụ nữ."

Ah, vậy ra kẻ lẳng nhăng này đánh giá thấp phụ nữ. Sắc mặt của cô tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Thực ra, tôi muốn nói đến tất cả mọi người. Đàn ông. Đàn bà. Trẻ em. Ngay cả động vật-"

"Tôi nghe nói cô có một chiếc xe mới," anh cắt ngang lời cô. "Một chiếc Porsche."

Đầu óc cô quay cuồng bối rối, không chỉ ở điều anh nói, mà ở lời buộc tội bóng gió trong giọng nói của anh, dù cho cô đang bị buộc tội về điều mà cô không có tương tượng được.

"Đúng, tôi có một chiếc xe mới."

Miệng anh nhăn nhó có chút hoài nghi. "Chúng tôi chắc đang trả lương cho cô khá lắm."

Tình trạng thù địch của anh dần dần trở nên phát triển nhanh và tăng vọt. "Anh trả tiền cái mà anh mua," cô chỉ ra lạnh nhạt.

"Tôi chắc chắn chúng tôi trả." Anh nghiêng người gần hơn để đôi môi anh hầu như ép sát vào tai cô. "Hay là tôi cần phải nói Phil trả tiền cái mà anh ấy mua."

Cô giật lùi cứng đờ. "Ý anh muốn nói gì về việc đó?"

Khóe miệng anh cong lên thành một nụ cười ngọt xót không phù hợp với tia nhìn buốt thấu xương trong đôi mắt. "Đơn giản vì cô là một PA hàng đầu. Tôi chắc Phil tin rằng anh ta may mắn có được cô. "

"Nghe có vẻ như một lời khen chân thành."

"Phải vậy không?" Anh kéo cô lại gần hơn một chút nữa, làm cho cô cảm thấy sức nóng của anh.

Thế đấy, nếu như anh bị nóng thì cô sẽ bị lạnh. Hãy để cho anh nghĩ rằng cô không thể quan tâm ít hơn về các trò nhỏ mọn của anh.

"Serena có vẻ ngoan nhĩ," cô nói, nở một nụ cười mát mẻ.

Hình như anh tỉnh cơn mất cảnh giác bởi sự thay đổi chủ đề. "Tôi rất thích bầu bạn với cô ấy."

"Tất nhiên," cô nói có chút chanh chua. Không ai được an toàn từ một kẻ lẳng nhăng như Brant.

Về thích thú rời khỏi mặt anh và anh cúi kính. "Điều đó có nghĩa là gì?"

"Anh nghĩ nó có nghĩa là gì?" Hai người có thể đùa giỡn với chuyện này.

"Có phải cô sẽ trả lời tất cả các vấn đề của tôi bằng một câu hỏi phải không?" Anh nói, về cái kính vẫn còn y nguyên.

"Đó có phải là điều mà tôi đang làm ra về phải không?"

Ánh mắt anh nhìn bên ngót. "Cô nghĩ là tôi sẽ làm lơ cô ấy phải không?"

Ý nghĩ này đi gọn qua tâm trí cô, nhưng cô biết anh sẽ không bao giờ bỏ lỡ cơ hội quyến rũ một người phụ nữ, dù già hay trẻ, xinh đẹp hay mộc mạc.

Nhưng cô phải thừa nhận cô vẫn còn bực mình với Phillip. "Thực ra, tôi biết Phillip có ý tốt, nhưng tôi mong ước anh ta đừng đặt cô ấy trong tình thế khó khăn này. Hãy tin tôi, tôi biết người mà giống như một chú vịt con xấu xí."

Đầu anh lúi lại trong sừng sốt. "Cô ư? Không khi nào! "

"Đó là sự thật. Tôi thực sự luôn luôn trông xấu xí."

"Cô đang nói đùa, đúng không?"

"Tôi không đùa. Hãy hỏi bố tôi. Ông rất giỏi nói tôi xấu xí như thế nào." Cô mỉm cười dứt khoát, nhớ lại tất cả sự tổn thương đó. Đã bao nhiêu lần cô nhìn vào gương và ao ước cô được xinh đẹp? "Tất nhiên bố tôi đã rất vui mừng khi tôi đột nhiên bắt đầu này nở thành một cái gì đó giống như là phụ nữ."

Mắt Brant thăm dò quá nhiều sâu sắc. "Không phải tình yêu thương của một người cha là tuyệt đối sao?"

"Không phải bố tôi," cô nói, với một mức độ ngạc nhiên nào đó, cô đang nói cho anh biết quá nhiều. "Ông ấy chỉ thích ở với phụ nữ xinh đẹp thôi."

"Phụ nữ ư?"

Cô giả bộ không chú ý. "Bố mẹ tôi đã ly dị. May mắn là mẹ tôi đã nguôi dần để có một cuộc sống hạnh phúc với một người đàn ông thực sự yêu thương bà. Cha tôi đang có một cuộc hôn nhân thứ ba, với một cô người mẫu chỉ bằng nửa tuổi ông. "

"Cô cảm nhận về điều đó như thế nào?"

"Tôi rất vui mừng vì mẹ tôi tìm thấy hạnh phúc."

"Còn cha cô?"

Cô đột nhiên thấy đủ. Cô đã nói với anh nhiều hơn cô nên kể về chính mình rồi.

Cô liếc nhìn ra sau về phía cái bàn có những người khác đang nói chuyện. "Chúng ta đang nói về Serena."

Đôi mắt anh cho biết cô không lừa được anh nhưng anh sẽ chấp nhận thay đổi chủ đề cách nào cũng được. "Serena là một đứa trẻ ngoan."

"Cô ấy sẽ không cảm kích khi bị gọi là một đứa trẻ. Cô ấy không nhỏ hơn tôi nhiều. "

"Nhưng cô cũng có nhiều hơn-"

"Nhạo báng hả?"

Anh cắt ngang thành một nụ cười nửa gọi cảm. "Tôi có ý nói trưởng thành."

Trước khi cô có thể ngăn cản nó, cô thấy mình cười lại với anh.

"Cô nên cười với tôi thường xuyên hơn, Kia."

Khi Serena cười, cô ấy lưỡng lự - chỉ một chút – rồi cười lại. "Nhưng nếu tôi cười, anh có thể nghĩ rằng tôi thích anh," cô nói với giọng ngọt ngào giả tạo.

Cứ như là anh nhận ra anh đã mất cảnh giác, nụ cười đông cứng trên môi anh. "Chúng ta sẽ không muốn điều đó xảy ra, đúng không hả?" Anh nói, nhưng giọng anh có vẻ thẳng thừng và anh có vẻ xa lánh.

Rất may là bản nhạc đã kết thúc. Cô hắng giọng và bắt đầu di chuyển ra xa. "Cảm ơn anh vì điệu nhảy này, Brant."

Nhưng anh làm cô ngạc nhiên bằng cách giữ chặt tay cô. "Nói một lần nữa đi, Kia."

Cô chớp mắt. "Gi chứ?"

"Gọi tên anh một lần nữa."

Trong tình thế này cô biết ơn anh chàng lãng nhãng đã trở lại. "Brant Matthews," cô nói bướng bỉnh.

Trông có vẻ hài lòng, anh buông cánh tay cô ra theo cách anh buông trái tim của cô nếu cô dám cho phép anh ở gần nó.

Không phải là cô sẽ làm, cô tự nhủ mình trên đường quay trở lại bàn tiệc, sau đó ép buộc gương mặt mình duy trì vẻ bình tĩnh khi Phillip nhìn cô kỳ cục. Phillip không biết điều đó, nhưng anh ấy đã đảm nhiệm vai trò của một vật đệm giữa cô và người đàn ông là ông chủ chính của cô.

Cô đã dành một giờ tiếp theo để nghe một vài lời phát biểu, sau đó nói chuyện với các khách hàng khác tại bàn và đám nhân viên dừng lại để tỏ sự kính trọng đối với bàn của xếp.

"Chào anh, Phillip."

Kia chớp mắt khi một làn sóng lo sợ dâng lên trong cô. Cô đã nhìn thấy bức ảnh của người phụ nữ này giấu trong bàn của Phillip. Lynette Kelly. Bạn gái cũ của Phillip.

Người đàn bà đó đứng thẳng vai. "Em đến đây với Matthew Wright," cô nói nhẹ nhàng, trông xinh đẹp trong chiếc đầm dạ hội dài màu đen óng ánh, mái tóc đen ôm lấy khuôn mặt trái xoan xinh xắn với xương gò má cao cùng chiếc mũi thanh tú.

"Thì ra cuối cùng em đã tìm thấy được Quý ngài đứng đắn (Mr. Right) của mình có phải không?" Phillip nói khá ác ý, và Kia quay lại nhìn anh ta trong thất vọng. Anh và Lynette đã từng yêu nhau sâu đậm cho đến khi nghề nghiệp của cô ấy là một tiếp viên hàng không xen vào giữa họ.

Cầm của Lynette hếch vói về đường hoàng kỳ cục. "Vâng, Phillip. Em tin rằng em đã tìm được. "

Phillip cười lạnh lùng. "Lynette. Điều gì đã đưa em đến đây? "

Kia chắc chắn cô là người duy nhất nghe Phillip hít một hơi mạnh. Rất may những người khác trong bàn có vẻ như không nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

Ngoại trừ Brant, cô nhận thấy.

"Thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên," Phillip nói, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh khi anh nâng tay Kia lên và nhìn Lynette với niềm hân hoan lạnh nhạt. "Lần này anh cũng đã tìm được một người thích hợp. Kia đã đồng ý kết hôn với anh."

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Quyến Rũ Của Một Nhà Triệu Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

"Kết – kết hôn sao?" Lynette lấp bắp vừa lúc có một khoảng thời gian tạm lắng trong cuộc trò chuyện tại bàn. Sau đó dường như ồn ào hỗn độn quá sức tưởng tượng.

"Kết hôn? Ai sẽ lập gia đình? "

"Anh và Kia sắp kết hôn hả?"

"Ồ, tôi chỉ biết có một cái gì đó nghiêm trọng đã xảy ra giữa hai người."

Kia chết đuối trên ghế. Cô thường không bị mất lời, nhưng lần này thì cô đã bị, cú sốc gây ra sự phản kháng nào đó chèn vào họng cô. Có phải Phillip vừa mới nói điều mà cô lo nghĩ anh đã nói? Trước mặt mọi người sao hả trời?

Anh nhìn Kia, đưa tay cô lên môi và hôn nó. "Anh biết chúng mình sẽ phải chờ cho đến sau lễ Giáng sinh, em yêu, nhưng anh nghĩ bây giờ là dịp tốt nhất hơn bất cứ lúc nào." Anh mỉm cười, nhưng ánh mắt anh cầu xin cô đừng gây chuyện cãi nhau. "Hãy thứ lỗi cho anh vì đã nói với mọi người bí mật nhỏ của chúng ta?"

Cô sẽ giết anh ta. Giúp đỡ ông chủ cô là một việc, nhưng điều này đã đi quá xa. Nhưng mà cô có thể làm được gì chứ? Làm cho anh ta trông như một kẻ ngốc trước mặt mọi người ư? Trước mặt của Lynette sao? Người phụ nữ này đã là lý do cho toàn bộ trò giả vờ này ở vị trí thích hợp đầu tiên.

Một dòng cuồng loạn không rõ rệt dâng lên trong họng cô. "Em -"

"Chi tiết đi," ai đó ngắt lời cô, có lẽ là tốt nhất bởi vì cô không hình dung cô thực sự phải nói gì.

"Vâng, cho chúng tôi biết chi tiết đi. Chúng tôi muốn biết tất cả mọi thứ. "

"Vâng ừ, như là chiếc nhẫn đính hôn của cô đâu rồi?"

Phillip cười. "Chúng tôi còn chưa có bất kỳ chi tiết nào nữa. Tối nay tôi chỉ cầu hôn." Anh mỉm cười âu yếm với cô. "Chúng tôi sẽ chọn nhẫn cưới sau lễ Giáng sinh, phải không em yêu?"

Vẫn còn bị sốc, Kia đang cố gắng để nghĩ ra điều phải nói. "Um ..."

"Lặng mạn biết bao," một trong số các bà nói trong tiếng thờ dài.

"Vâng, không phải sao," Brant nói, cái nhìn sắc sảo trong mắt anh làm Kia cảm thấy như thể anh biết mọi chuyện về họ và không thích điều mà anh đã nhìn thấy.

Tuy vậy Phillip đã cứ khẳng định khi họ bắt đầu trò giả vờ này mà không một ai biết về nó ngoại trừ chính họ. Không kể cả Brant. Phillip nói đặc biệt là không phải Brant đã lo nghĩ đối tác kinh doanh của anh có thể nghĩ anh đang thiếu tinh thần trách nhiệm. Hình như Brant vẫn còn chưa tha thứ cho Phillip vì sai lầm ngớ ngẩn nào đó mà anh đã gây ra cho một trong số các khách hàng của họ. Phillip đã nói với cô, việc đó thì không quan trọng đến thế nhưng mà Brant đang đề ý anh ấy như một con điều hâu kẻ từ đó.

Và cô đã đi cùng với những điều bí mật cho những lý do của riêng cô. Nó đã tạo cho cô một mức độ bảo vệ nào đó chống lại sự thèm muốn mà cô đã nhìn thấy trong mắt của Brant. Anh luôn luôn ở gần ... quan sát ... chờ đợi ... như thể sẵn sàng vồ lấy cô ngay khi Phillip ở ngoài tầm nhìn, cả về thể chất và tinh thần.

"Cô là một người phụ nữ may mắn, Kia," Lynette đột nhiên nói bằng một giọng lạnh lẽ, gương mặt cô tái nhợt khi cô hít vào một hơi yếu ớt. Một sự im lặng khó xử đã bắt đầu. "Ồ, tôi phải quay lại bàn của tôi." Cô nhìn Phillip, ánh mắt âm thầm của cô gắn chặt trên mặt anh. "Xin chúc mừng, Phillip. Tạm biệt. "

Chính hơi thở của anh dường như cũng rời bỏ anh, sau đó anh hình như lấy lại quyết tâm của mình. "Tạm biệt, Lynette," anh nói cộc lốc.

Cô ấy bỏ đi bằng vẻ đường hoàng cứng nhắc làm Kia rung mình trong thâm tâm. Chúa ơi, cô cảm thấy xấu xa về sự tham gia của mình trong tất cả chuyện này, gặp người đàn bà này lúc đó. Sự việc này đã bắt đầu tiến hành quá ngay thơ ... quá đơn giản. Chắc là không một ai bị tổn thương.

Nhưng mà Lynette đang bị làm tổn thương rất trầm trọng lúc ấy. Và Phillip cũng vậy. Anh có thể không biết cô ấy đã ở đây. Không thể chuẩn bị cho bản thân mình để-

Bất chợt một điều gì đó đã được xem xét lại và Kia nhận ra Phillip biết Lynette có mặt ở đây tối nay. Đó là lý do tại sao anh ấy có thái độ xa cách sau bữa ăn trưa. Lý do anh đưa cho cô chiếc vòng cổ kim cương để đeo. Và lý do anh đòi Brant phải khiêu vũ với cô, đảm bảo cô có mặt trên sàn nhảy và khoe khoang với người phụ nữ kia.

Để làm tổn thương Lynette.

Ý nghĩ này làm tan nát ruột gan Kia. Cô chưa bao giờ cố tình làm tổn thương một ai đó trong cuộc đời của mình và đã không đánh giá đúng để nó trở thành một phần của sự việc này lúc đó. Cô đã nói với Phillip trên đường về nhà và bắt anh ta hứa sẽ sửa lại việc này cho đúng với chỉ một lần này thôi và mãi mãi.

Đó là cũng là lúc DJ tuyên bố anh sẽ giải lao trong khi họ phục vụ thức ăn, và tất cả mọi thứ trở nên ồn ào náo nhiệt do mọi người quay về bàn của mình.

Đột nhiên cô nhận ra Brant đang quan sát cô với cường độ thu hẹp lại. Song mọi bản năng trong người cô nói với cô rằng không để cho anh ta tìm ra sự thật vào lúc này. Anh ta là người có cổ phần chính, là ông chủ, và anh sẽ không bắt các con tin.

Cô cảm thấy khó chịu khi Brant tiếp tục theo dõi họ trong lúc họ ăn theo cách của họ qua từng món ăn. Khi món tráng miệng được phục vụ cô có cảm giác như thể mối quan hệ giữa cô với vị hôn phu mới của cô đã bị nghiền cứu kỹ lưỡng.

Đột nhiên, Phillip đẩy xe lăn lùi ra sau bàn và mỉm cười nhẹ với các khách hàng khác. "Em sẽ phải xin lỗi hộ anh, nhưng anh chợt nhớ ra đêm đã khuya. Chân anh thực sự bắt đầu đau nhức." Anh nhìn Kia như có lỗi. "Em yêu, em hãy ở lại và tận hưởng niềm vui đi."

Cô đang tập trung quá nhiều vào Brant đến nỗi lời nói của anh làm cô hoàn toàn bất ngờ. Nào hãy nghĩ đến việc này, Phillip ăn không nhiều và đã rất im lặng trong suốt bữa ăn.

Có lẽ là từ cảm giác tội lỗi, cô quyết định trút con tức giận vào anh, lại còn nghĩ đến chuyện bỏ cô ở lại đây và đẩy cô vào chỗ nguy hiểm. Hay đó có phải là kẻ hay ve vãn phụ nữ không?

Như là Brant Matthews chẳng hạn.

"Em sẽ đi với anh," cô nói, với tay cầm chiếc ví, cương quyết đi khỏi mấy ánh mắt tò mò.

Anh trao cho cô một nụ cười có vẻ mệt mỏi được bù đắp bằng các tia cảnh giác trong mắt anh. "Không cần đâu, em yêu. Anh sẽ được đi thẳng lên giường ngủ. "

Kia gần như không để cho Phillip bỏ đi với chuyện này. Họ nhất thiết cần phải nói chuyện. Tối nay.

Cô đẩy ghế ra xa hơn. "Tuy nhiên, em nghĩ em cũng nên về nhà."

Phillip giơ tay lên. "Làm ơn ở lại đi, em yêu. Anh không muốn phá hỏng niềm vui của em. "

Niềm vui gì chứ? Cô đã không kêu gọi trò vui xã giao của Brant, không đồng ý anh đang quan sát cô, đang chờ đợi. Và nếu Phillip gọi cô là "em yêu" một lần nữa, cô sẽ hét lên. Cô không phải là "em yêu" của đàn ông, không phải khi mà cha cô thích gọi cô là "cô gái yêu" của ông.

Cô quay trở lại với Phillip, sẵn sàng khẳng khái đòi đi với anh. Chỉ nhìn vào mắt anh ta đã ngăn cản quyết tâm của cô. Bởi vì một lần nữa Lynette đã làm anh ta buồn bã.

Lòng trắc ẩn gây xúc động trong cô, làm giảm bớt sự tức giận của cô xuống một cấp. "Được rồi, Phillip. Em hiểu mà. Anh đúng là cần nghỉ ngơi cho thật nhiều để mai chúng ta có thể đi xem triển lãm nghệ thuật. " Ánh mắt cô cho biết cô có ý định nói tất cả mọi chuyện với anh sau đó.

Ánh mắt anh phóng ra xa không thoải mái. "Sáng mai anh sẽ gọi cho em."

"Tôi cam đoan sẽ đưa cô ấy về nhà an toàn," Brant nói hoàn toàn bất ngờ.

Dừng khí của Kia chao đảo. Cô không thể nào hình dung nổi ở với Brant trong ranh giới của một chiếc xe hơi. Tại sao, ngay cả trong phòng khiêu vũ cũng không đủ ngăn chặn sức quyến rũ yên lặng của anh.

"Không. Việc đó ổn thôi," cô nói nhanh. "Tôi sẽ đi taxi."

"Không phải bằng cách đó, phải không," Brant nói ngao mạn, ánh mắt anh quét qua bộ ngực cô trong chiếc váy màu bạc bó sát. "Có một người phụ nữ vừa mới bị tấn công tuần trước sau khi rời khách sạn một mình."

"Đúng, và người ta đã bắt được gã đó, nhớ không?" Cô chỉ ra, cường lại sự thôi thúc kéo vạt áo trên che ngực. "Đó là một người bạn trai cũ." Cô quay sang Phillip. "Em sẽ ổn mà."

Nhưng Phillip cau mày. "Không, Brant nói đúng đấy. Em quá hấp dẫn để đi ra ngoài một mình vào đêm hôm khuya khoắt. "

Vâng, được lắm, chuyện này đang trở nên điên rồ.

"Phillip, đừng vô lý. Em là phụ nữ đã trưởng thành. Em biết cách tự chăm sóc mình. "

Phillip mở miệng, nhưng người nói lại là Brant. "Tôi không cho rằng thật vô lý ..." Anh dừng lại. "... khi vị hôn phu của cô lo lắng cho sự an toàn của cô."

Cô nhăn nhó bên trong. Cô còn có thể nói được gì? "Được rồi. Vậy thì anh có thể lái xe đưa tôi về nhà. "

Chúa cứu giúp cô.

Hài lòng với điều đó, Phillip đã đánh tráo lời đề nghị của một ai đó để họ thông báo việc đính hôn qua micro trước khi anh rời đi. Cô rùng mình với lời đề nghị này, biết nó sẽ công khai đủ sớm. Ôi, trời ơi, và không biết có nhà báo ngu ngốc nào đã viết bài bình luận về cô đang mắc các móc câu vào Phillip sẽ chỉ yêu toàn bộ chuyện này?

Rất may nam y tá của Phillip, Rick, đang ở trong khách sạn và sẵn sàng chờ đợi kịp lúc Kia đẩy xe lăn qua cánh cửa phòng khiêu vũ. Cô đã cố nói chuyện với Phillip, nhưng tất cả cô nhận được là một lời xin lỗi nhanh gọn và hứa hẹn sẽ nói chuyện sau đó.

Sau đó, Rick đẩy anh ta đi. Đột nhiên, điều khó khăn nhất phải làm là quay lại đi trở vào trong đó. Brant sẽ ở đó với tính kiêu ngạo và thù hận, và nếu như anh ta nói nhiều hơn một câu không đúng chỗ, cô sẽ đổ rượu của anh lên đầu anh.

Cô mỉm cười với chính mình. Thực tế là cô đã hy vọng anh nói, cô trầm ngâm khi cô đẩy mở cửa và ngay lập tức cảm thấy cặp mắt nghiêm khắc đó nuốt chửng cô từ ở phía bên kia căn phòng. Đôi mắt ấy thiếu sót cô bằng một cái nhìn mà gần như đang mang cảm xúc mãnh liệt của cơ thể.

Không thể ngăn mình, cô liếc nhìn Brant. Xuyên qua một biển người và không khí đầy khói, hai đầu gối cô yếu đi khi nhục dục bùng bùng bao phủ cô, ngay cả khi anh giả vờ đang lắng nghe Simon nói điều gì với anh.

Và đó là chỉ một sự giả vờ. Bản năng đàn bà đã mách bảo với cô rằng anh không muốn gì hơn là ôm cô vào vòng tay và tự đánh mất mình trong cơ thể cô. Cơ thể của cô. Cô phải nhớ đó là tất cả anh muốn.

"Này, cô bé. Muốn khiêu vũ không? "

Giật mình, cô quay lại và nhìn vào khuôn mặt của Danny Tripp, chàng trai ở độ tuổi thanh thiếu niên là con của một trong những giám đốc điều hành, đã làm việc vài ngày trong một tuần ở phòng kế toán, và là người mà chuyển sang đồ mặc như củ cải đường mỗi khi cô bước vào phòng. Cô chưa bao giờ có thể khiến cho hắn nói nhiều hơn hai từ vào một dịp.

Nhưng có vẻ như đêm nay không phải. Đêm nay Danny Tripp sáng sủa, cao, trẻ, mạnh mẽ hơn bởi chất rượu, có một nụ cười ngờ ngạc trên khuôn mặt của hắn và đang trêu chọc bất cứ thứ gì, nhất là cùng với một nhóm bạn của hắn đang thúc giục hắn.

Thật là thú vị. Bây giờ cô đã có hai người đàn ông thèm khát cô. Thế đấy thật ra một người chỉ là một cậu bé trong cơ thể một người đàn ông. Còn người kia? Vâng, Còn Matthews Brant hoàn toàn đúng là một gã đàn ông chính hiệu. Và hơn nữa. Hơn nữa.

Cô liếc ngang qua căn phòng và nhìn thấy ánh mắt anh cảnh báo như muốn nói với cô rằng anh cảm thấy một gã đàn ông khác đang di chuyển vào trong lãnh thổ của anh. Lãnh thổ của anh. Thật vô lý làm sao khi nghĩ như vậy. Tuy nhiên, cô không thể lung lay cảm xúc này.

Đưa mắt nhìn ra xa, cô cho Danny một nụ cười thân thiện để hắn không cảm thấy xấu hổ trước bạn bè. "Tôi rất muốn khiêu vũ với anh, Danny."

"Cô em sẽ khiêu vũ chứ?" Trong khoảnh khắc hắn xuất hiện làm cô kinh ngạc rồi nắm lấy tay cô và kéo cô ra sàn nhảy.

Cô trượt chân vào vòng tay hắn khi hắn quay quanh để đối diện với cô, và trước khi cô nhận biết việc đó, hắn đã đặt tay lên hông cô, kéo cô vào sát thân hình gầy gò và cao lêu nghêu, vùi mặt hắn vào mái tóc cô. Không phải là anh chàng Brant mảnh khảnh đã biểu lộ dễ dàng hơn khi anh ta ôm cô trong vòng tay. Đây là một gã đàn ông trẻ hoàn toàn thèm khát tình dục, tất cả tốt hơn với một người đàn bà mà anh ta yêu thích.

Hơi lo lắng, - và đang nghe tiếng anh thì thầm kết bạn qua tiếng nhạc chậm chậm-cô đặt tay lên ngực anh và đẩy ra xa tới một khoảng cách nào đó giữa họ. "Danny, Tôi -"

"Đừng nói, cô bé." Anh kéo cô trở lại đứng vị trí.

Cô kiên quyết chống lại hắn. "Dan-ny ..." Âm thanh giọng nói cô chắc phải lọt qua tai anh, bởi vì hông cô được buông lỏng. Cô thờ phào nhẹ nhõm và nhìn lên hắn, vui mừng nhận thấy vẻ dờ dẩn vì rượu đã biến mất khỏi mắt ta

Hắn cười với cô về lưng túng. "Xin lỗi, Kia. Tôi nghĩ chắc cô đã đi vào trong óc tôi."

Cô cười nhẹ nhõm, nhận ra tính trẻ con của anh thoải mái hơn để cư xử. "Tôi cho rằng rượu đã làm chuyện đó hơn là tôi"

Anh nhún vai một cách gượng gạo. "Ừ, tôi không quen uống rượu rum."

Kia nghi ngờ hắn ta chưa quen uống rượu chút nào. "Có một lần tôi bị say vì uống rượu mạnh và ốm mất đúng một tuần."

"Cô có say rượu không? Đừng có lừa?"

"Khi tôi còn trẻ tôi cũng bị một lần, anh biết đấy," cô nói đùa, ngay cả khi trái tim cô nhói đau với lý do cô đã uống. Đó là ngày cha cô kết hôn với người vợ thứ hai của mình. Ông không muốn đưa con gái "có nhan sắc xấu xí" ở đám cưới, hoặc đó là điều mà ông đang nói chuyện với mẹ cô khi Kia vô tình nhấn điện thoại lên để gọi đi.

Cô đã bị nghiền nát bởi lời từ chối của cha, mặc dù ở tuổi mười lăm cô cần phải quen với cái tính không nhạy cảm của ông ấy. Sau đấy cô giả vờ không biết khi mẹ cô nhẹ nhàng giải thích về việc cha cô tái hôn. Tiếp đó cô đã đi ra ngoài và uống rượu say mềm tại bữa tiệc của một người bạn, học cái cách gian khổ đó là uống rượu thì không giải quyết được vấn đề.

"Tôi hy vọng anh sẽ không truyền miệng chuyện này ra xung quanh nhé?" Cô nói lúc đó, đẩy qua một bên những ký ức đau đớn của mình rồi mỉm cười với Danny.

"Ồ ..." Mắt anh phóng tới chỗ những người bạn ngồi ở bàn phía sau họ, sau đó quay về phía cô. "Xin lỗi. Em nói cái gì? "

Một người nào đó hét lên, "Được đấy, Danny," nhưng cô giả vờ như không để ý. Họ chỉ đùa giỡn. "Tôi nói tôi mong rằng anh sẽ không nói cho ai biết tôi đã có lần say rượu. Tôi muốn giữ tiếng tốt," cô trêu chọc.

Tia nhìn của anh đã vượt ra ngoài cô một lần nữa, dường như do dự. Sau đó, lấy một hơi thật sâu, anh kéo cô đến gần một lần nữa. "Tôi sẽ không nói

bất cứ điều gì," anh nói cứ như đang thì thầm êm ái không có gì bên tai cô. "Tôi hứa, cô bé."

Rõ ràng hẳn quan tâm đến danh tiếng của mình nhiều hơn của cô, vì vậy thật là ngạc nhiên để cảm thấy bối rối lo âu chỉ vì hẳn ta muốn khoe khoang với bạn bè của mình. Hẳn thực sự chỉ là một đứa con nít đã uống quá nhiều rượu.

Chả lẽ cô phải đợi cho đến khi âm nhạc dừng lại, rồi mới quay lại bàn của mình? Hay là đi bây giờ? Phòng thì đông nghẹt người. Chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì với cô ở giữa sàn nhảy

Cô giật mình khi hẳn bắt đầu dí mũi vào cổ cô. Được rồi, không còn cách nào để cô có thể cho chuyện này tiến xa hơn nữa. "Danny, Tôi -"

"Hãy để cho quý cô này đi," một giọng nói đàn ông trầm vang lên bên cạnh họ, gây sững sốt cho cả hai, lời cảnh báo trong giọng nói của Brant rõ ràng hiển nhiên.

Danny tự đẩy mình ra khỏi Kia, một cái nhìn hơi hiểu chiến trên mặt hẳn cho đến khi hẳn bắt gặp cái nhìn của người đã nói. Hai má hẳn bắt đầu chuyển sang màu đỏ khi nhìn vào vẻ mặt đông tố của Brant. "Tôi xin lỗi, ông Matthews," hẳn ta nói nhanh. "Tôi không làm sai điều gì cả."

"Tôi biết chính xác cậu đang làm gì, Daniel." Brant gật gù đầu hướng về cái bàn phía sau họ. "Tôi đề nghị cậu quay về bàn của mình trước khi tôi quyết định nói cho ông Reid biết cậu đang cố gắng làm gì với trợ lý riêng của ông ấy."

Danny trông có vẻ kinh hoàng. "Tôi chỉ là đùa giỡn thôi, ông Matthews- đảm bảo-," anh nói, sau đó chạy biến đi, rõ ràng là lo sợ anh sẽ bị mất việc.

Kia không thể cứu giúp được gì nhưng cảm thấy tiếc cho chàng trai trẻ. Brant có thể là một người đáng sợ khi anh đã chọn đề làm, mặc dù lý do tại sao bây giờ anh chọn đề đưa ra tâm ảnh hưởng lớn của mình đối với xung quanh thì không ai đoán được.

Trong thâm tâm cô co rúm lại. Điều đó hoàn toàn không đúng. Cô biết chính xác tại sao anh muốn Danny tránh xa cô. Nhưng trước khi cô có thể nghĩ xa hơn, Brant đã cuốn cô vào vòng tay và bắt đầu đưa cô vào sàn nhảy. Sự đụng chạm của anh là đủ băng quơ, vậy tại sao cô có cảm giác biết anh một cách sâu sắc và sức mạnh tình dục của anh trên khắp người cô?

Tức giận với chính mình vì phản ứng của mình, cô ném sang anh một cái nhìn mà sẽ khiến cho một người đàn ông bé hơn lưỡng lự. "Anh không cần phải làm cho anh ta hoảng sợ như thế."

"Vâng, tôi đã làm."

Và cô hiểu rõ cái ghét thâm hiểm đó mà anh đã làm. Nó phù hợp với tính cách nguy hiểm của anh. Thú ăn thịt không bao giờ từ bỏ con mồi của mình mà không chiến đấu. Tất cả rất cao siêu, nhưng nó đã có ở đó, ẩn bên dưới vẻ bề ngoài cư xử văn minh của anh. Lạy Chúa, Không phải cô là người duy nhất nhìn thấy nó chứ? Ai cảm thấy nó? Cô chắc vậy.

Cô nuốt vào một cục tức nghẹn. "Anh không có quyền can thiệp."

Anh ôm chặt hơn. "Tôi có mọi quyền. Philip có lẽ muốn tôi bảo vệ vị hôn thê ... của anh ấy."

Cô làm lơ sự ngập ngừng xác xược giống y hời nầy. "Danny chỉ là một cậu bé. Anh ta thì đang vui chơi cho ra trò, chỉ thế thôi."

Một nụ cười nghi ngờ ngay lập tức làm nhăn nhó môi anh. "Cậu ta là một gã đàn ông trẻ mà suýt nữa làm theo cách của cậu ta với em ngay ở đó trên sàn nhảy." Anh nhún vai. "Nhưng, nè, nếu đó là cách mà em thấy thích thú với cậu ta, thì có lẽ -"

"Im đi, Brant."

Trong một lúc thật khó để mà nói ai là người ngạc nhiên hơn, nhưng sau đó một tia hài lòng đi vào cặp mắt xanh của anh. "Hurrah! Em đã kêu tên anh. "

Kia thấy mình đang trao đổi một cái nhìn thích thú tinh quái với anh. Được rồi, vậy là anh đã giành chiến thắng nhỏ rồi đó. Cô có thể cho phép anh điều này, bởi vì anh thực sự đã giải nguy cho cô thoát khỏi một tình huống có lẽ đáng ghét.

"Nếu như chuyện này làm em cảm thấy tốt hơn thì anh sẽ nói chuyện với Danny vào thứ hai," anh nói. "Bây giờ thì ít nhất việc này sẽ làm cậu ta lo sốt vó suốt cuối tuần. Cậu ta cần phải học một bài học về việc không nên đụng chạm đến người đàn bà của ông chủ."

Ông chủ nào? cô muốn hỏi, một cảm giác ngứa ran chạy dọc sống lưng khi cô nghĩ đến trở thành người đàn bà của Brant. Cô nhăn nhó. Một trong số những người đàn bà của Brant. "Cảm ơn anh."

Ngập ngừng một chút, sau đó anh nói bằng giọng khàn khàn mà đột nhiên phù hợp với ánh mắt anh, "Vậy thì lời chúc mừng là hợp lệ,"

Không thể để bản thân mình nói đồng ý, cô chỉ gật đầu.

"Anh thật ngạc nhiên," anh nói tiếp. "Đa số phụ nữ không thể giữ được bí mật đó."

"Em không phải đa số phụ nữ."

"Đúng." Nhưng âm thanh đó nghe như không phải là một lời khen. Ánh mắt anh nhìn đắm đắm thiết tha trượt xuống cổ họng cô, đến vòng cổ, và dừng lại

ở đó một chút. "Kim cương trông rất đẹp trên cổ em," anh nói gần như là anh không thích cô có nó. "Thêm một món quà đắt tiền nữa từ Phillip?"

"Thêm nữa ư?"

"Cũng như chiếc Porsche."

Nỗi đau buồn khá lớn. Anh nghĩ Phillip đã mua chiếc xe này cho cô sao? Cô cảm thấy hai má cô đỏ lên. "Phillip không có cho em chiếc Porsche này."

Đôi mắt anh lóe lên vì ngạc nhiên. "Nhưng anh ta đã tặng em chiếc vòng cổ, phải không?" Nét mặt anh sa sầm, mãnh liệt như bão tố. "Anh ấy hào phóng vô cùng."

Cái cách anh nói cứ như Phillip là người hào phóng còn cô thì chịu trách nhiệm về một sai lầm. Trong một lúc cô tự hỏi cô đã từng làm gì với người đàn ông này, ngoài việc không phải nhảy vào giường với anh.

Còn đối với chiếc vòng cổ, làm sao cô có thể nói cho anh ta biết cô sẽ trả nó lại cho Phillip? Anh sẽ phải hỏi lý do tại sao. Thế thì hãy để cho anh nghĩ những gì anh ta thích. Anh nghĩ thế nào cũng được.

Sau đó, anh dường như cảm thấy cô rút lui, vì anh vẫn im lặng trong khi họ khiêu vũ quanh sàn. Kia đã chiến đấu hết sức để tập trung vào việc tức giận với anh, nhưng âm nhạc đang dần dần trở nên nài nỉ mang cơ thể anh áp sát vào cơ thể cô, từng bước ảnh hưởng đến giác quan cọ xát chân với chân.

Tay anh đặt trên hông cô, mỗi một chuyển động làm cho lòng bàn tay của anh trượt lên một chút, xuống một chút.

Lên. Xuống

Nóng. Lạnh.

Trong. Ngoài.

Ồ, Chúa ơi.

"Em hài lòng chứ?"

Giọng anh khàn khàn làm đầu Kia bật ra sau và cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt cháy âm ỉ vì nhận thức. Trái tim cô chao đảo sang một bên, sức quyến rũ của anh quá mạnh, quá thuyết phục đến mức cô có thể tưởng tượng anh đang chiếm lấy cô ngay ở đây và lúc này bằng hành động chiếm hữu sống sượng để có mọi thứ hoàn toàn liên quan tới nhục dục cùng niềm vui tình ái và không đáng gì đến lý trí. Và anh đã hiểu. Ồ, vâng, anh đã hiểu, bởi vì cảm giác đó cũng đang chảy mạnh qua người anh. Cô có thể thấy điều đó trong mắt anh. Trong từng nhịp đập của tim anh.

"Ồ đây- " cô thấm ướt môi "- nóng một chút, chi thế thôi-" cô nói, đang giả vờ là đám đông trên sàn nhảy ảnh hưởng đến cô chứ không phải là anh. "Quá nhiều người muốn để cho tóc của họ xoa xuống, tôi đoán thế."

Tia nhìn của anh hạ xuống miệng cô, và màu xanh mắt anh như thâm hơn. Sau đó, anh nhìn lên mái tóc vàng óng mà cô đã búi lên đêm nay. "Có bao giờ em xoa tóc xuống chưa, Kia?" Anh thì thầm.

Thực ra anh đang yêu cầu cái gì? Không biết cô có dám lên giường với anh không? Bằng cách nào đó, ở một nơi nào đó, cô phải tìm sức mạnh để kéo mình thoát khỏi chuyện này. Giả như Phillip có ở đây ...

Đĩ nhiên!

Giờ đây mạnh mẽ hơn, cô hé nở một nụ cười thờ ơ trên môi. "Phillip thực sự là người duy nhất để cho tôi xoa tóc xuống lúc này."

Anh căng thẳng, cơ bắp anh đang giật giật ở quai hàm. "Có vẻ như tối nay Phillip không phải là chính mình."

Cô biết anh đang ngụ ý nói gì. Đó là sự hiện diện của Lynette đã làm anh ta rối tung. "Anh ấy đã làm việc quá nhiều trong tuần này."

"Không có gì khác ư?"

Kia nhớ lại cách giải đoán mà Brant đã nhìn cô và Phillip sau khi Lynette đã bỏ đi và cô cảm thấy rung động hoảng loạn. "Có lẽ trở thành tâm điểm của sự chú ý tối nay là quá nhiều đối với anh ấy."

"Có lẽ thế."

Tất cả mọi việc đã phát triển vì tai nạn, cùng với việc Phillip đã được người ta nói là anh sẽ bị tật đi khắp khiếm lâu dài, cô biết Brant không chắc điều đó không phải là vấn đề tối nay. Cô đang hy vọng vào điều này để cứu cô khỏi bị chất vấn thêm nữa.

Âm nhạc kết thúc, và tim cô nhảy lên nhẹ nhõm khi anh để cho cô trượt ra khỏi cánh tay của anh mà không nói một lời. Anh đưa cô trở lại bàn, may mà không chạm vào cô, nhưng cô vẫn còn chống lại sự thôi thúc làm thỏa mãn chính mình khi cô lấy ghế ngồi. Nhảy thêm với anh một lần nữa chắc cô sẽ nỗ lực thành công.

"Bạn có thích không?" Serena hỏi.

Kia mỉm cười với cô gái này và cố gắng không để cho thấy mạch đập của cô đang sôi sục như ly rượu sâm banh mới trên tay như thế nào. Thật là một câu hỏi. Làm sao mà cô có thể thích thú khi mọi cái nhìn hướng về phía cô nói với cô rằng bạn trai của cô gái này muốn cô với một cảm xúc mạnh mẽ.

"Tôi đang có một thời gian tuyệt vời," cô nói dối, quan sát Brant ngồi xuống ở phía đối diện với Serena. "Tôi chỉ ao ước Phillip không rời đi quá sớm như vậy." Điều đó, ít nhất, là sự thật.

Mắt Serena chuyển sang thông cảm. "Anh ấy cần thời gian để điều chỉnh."

Kia cảm thấy cổ họng tắc nghẽn. Cô không xứng đáng với sự cảm thông của Serena. Hoặc của người khác, cho việc này. Cô đã lừa gạt như thế. "Tôi hiểu mà," là tất cả những gì cô có thể xoay sở được.

Sau đó, cuộc chuyện trò quanh bàn chuyển sang những vấn đề khác. Tìm cô có dịp ổn định lại để đập đều đặn khi cô nghe những cuộc thảo luận diễn ra xung quanh. Tất cả họ là những người dễ thương như vậy.

Cô liếc nhìn Brant, anh nghiêng đầu về phía Serena trong lúc cô ấy nói chuyện với anh. Vâng, gần như tất cả họ đều dễ thương. Cô có thể chính xác không gọi Brant Matthews là "dễ thương."

Nó không hợp với người đàn ông có đôi mắt thăm dò và nét mặt rất khó hiểu, một người đàn ông có cơ thể cuộn trong ham muốn nhục dục gần như kim nén nhưng tiếp giáp với sự cừu địch của kẻ thù không đội trời chung.

Rất may âm nhạc bắt đầu nổi lên một lần nữa, lần này chơi rock and roll, và Simon đã mời cô nhảy. Liều lĩnh để dừng nghĩ đến Brant lúc đó đang mời Serena khiêu vũ với anh, cô sẵn lòng đi với người đàn ông lớn tuổi ra sàn nhảy, nơi mà ông ta đã cho cô thấy một người trung niên vẫn có khả năng thực hiện một số động tác táo bạo.

"Ngày mai ông ấy sẽ được trả công vì chuyện này," vợ của ông trêu chọc Kia khi cô cùng với Simon quay trở lại bàn chỉ sau một bản nhạc.

Kia mỉm cười, nhưng trước khi cô có thể lấy lại hơi thở, Bill Stewart đã nắm lấy tay cô và cũng khẳng khái đòi nhảy. Lúc bấy giờ cô mới nhận ra họ đang đảm bảo cô có được một dịp thích thú ngay cả khi không có vị hôn phu của cô.

Cuối cùng khi cô đã được ngồi xuống, cô nhìn thấy Simon gần như đứng lên lần nữa. "Không nhảy nữa đâu," cô thở hắt ra, với tay lấy bình nước đá. Họ đang giết chết cô vì sự ân cần tử tế.

"Oh, nhưng-" Simon đã bắt đầu.

"Không thêm nữa," Brant cương quyết nói ở phía bên kia bàn, cái nhìn trong đôi mắt anh nhắc nhở tất cả bọn họ ai là ông chủ. "Kia trông có vẻ mệt mỏi."

Kia không muốn đồng ý với anh nhưng cô cũng không muốn nhảy nữa. "Tôi hơi mệt một chút", cô mỉm cười xin lỗi Simon.

"Cũng được," người đàn ông lớn tuổi nói rõ ràng làm cho đỡ căng thẳng. "Dù sao tôi cũng không chắc có một người giống y trong tôi nữa hay không."

Sau đó, âm nhạc còn to hơn, cho đến khi nó trở nên không thể nói chuyện. Chẳng bao lâu trước khi cặp vợ chồng lớn tuổi cho rằng đêm đã khuya.

"Liệu các quý cô có muốn về sớm không?" Brant nói, bao gồm cả cô và Serena bằng câu hỏi của mình. "Đã gần nửa đêm rồi đó."

Kia thà ngồi ở đây cả đêm còn hơn là đi về nhà cùng với Brant, nếu như cô biết cô đã không làm phiền Serena. "Việc này tùy ở hai người."

"Em đã sẵn sàng khi anh xong," Serena đồng ý, ngáp nhẹ một cái tiếp theo là một tiếng cười e dè. "Dù sao chẳng nữa em có một cuộc hẹn vào sáng sớm ngày mai."

"Thế thì bạn đừng có ngủ," Kia trêu chọc.

Brant nhanh chóng uống nốt phần rượu của mình. "Được rồi đi nào," anh nói giọng khó chịu, đứng lên.

Giật mình bởi giọng nói của anh, Kia cũng đứng lên, tiếp theo là Serena dường như không để ý và tiếp tục nói chuyện trong khi họ đi ngang qua những cái bàn đến chỗ lối ra.

Kia tuân theo ngay cả khi cô tự hỏi tại sao khuôn mặt của Brant trông giống như hàm hiểm dọa. Không biết có phải là do cô đề cập đến chuyện đi ngủ vào sáng ngày mai hay không? Có phải chuyện đó nhắc anh nhớ đến đang ngủ trên giường? đến làm tình? Cô có lẽ đã nhắc anh nhớ rằng anh gần như không có được bất cứ quan hệ tình dục nào tới nay. Không phải từ Serena. Và chắc chắn không phải với cô.

Tất nhiên, anh sẽ vẫn còn có rất nhiều đàn bà khác, những người tự nguyện sẽ hy sinh bản thân cho thú vui của anh. Anh chỉ cần một cú điện thoại và nó sẽ là của anh.

Nhưng cô nhanh chóng quên tất cả chuyện đó khi họ đi đến trước khách sạn và đang bàn bạc chỗ họ ở trong lúc chờ xe của Brant được mang đến gần.

Có vẻ như Serena ở gần nhất.

"Vậy thì chúng tôi sẽ thả em xuống đầu tiên, nếu em không phiền," Brant nói khi chiếc Mercedes màu xám lướt tới dừng lại trước mặt họ.

Serena mỉm cười bẽn lễn. "Tất nhiên là em không phản đối rồi" cô nói, và trước khi Kia có thể làm một điều gì đó, Brant đã giữ cửa sau mở ra cho Serena và cô ấy trượt vào ghế sau.

Kia liều trượt vào bên trong ngay bên cạnh cô ấy, nhưng cứ như là anh đã biết trước, Brant nắm lấy khuỷu tay cô và dẫn cô đi đến cửa hành khách phía trước.

Sự đụng chạm của anh làm cô rung mình trong bầu không khí về đêm mát dịu. Chẳng bao lâu nữa, cô sẽ ở một mình với một người đàn ông mà không cần phải chạm nhau để có được theo cách của anh. Một người đàn ông mà có màn vuốt ve kích thích dạo đầu hoàn hảo chỉ bằng một cái nhìn. Có lẽ cũng không hại gì, cô hiện nay là một người phụ nữ "đã đính hôn".

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Quyến Rũ Của Một Nhà Triệu Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Kia tự an ủi mình trên đường về nhà, ít nhất là sự có mặt của cô sẽ không cho Brant cơ hội để dụ dỗ Serena ngay thơ. Thực ra không phải cô nghĩ anh sẽ làm bây giờ, không phải sau cách anh đã đối xử với cô gái trẻ này như là anh em suốt cả buổi tối.

Sau đó, cô nhớ lại cha mình và tất cả các cô gái trẻ đã đi qua cuộc đời của ông, cô biết rằng một số đàn ông hoàn toàn không thể ngăn được bản thân họ.

Năm phút sau, cô nhìn từ xe hơi, trong lúc Brant đưa Serena đi đến cửa trước nhà cô ấy. Ánh đèn an ninh phát ra trên lối họ đi vào và Kia đã nhìn thấy mọi thứ rất rõ ràng. Cô thở phào nhẹ nhõm khi Brant cho Serena một nụ cười và hôn nhanh lên má cô, sau đó bước đi trở lại xe.

"Đã có đủ trong sáng với em chưa?" Anh chế nhạo khi nổ máy.

Trong sáng ư? Một nụ hôn từ người đàn ông này không bao giờ có thể được coi là trong sáng. Không phải đối với cô, dù sao đi nữa.

Cô buộc nở một nụ cười mát mẻ. "Em không nghĩ rằng anh biết từ đó có nghĩa gì."

Anh mỉm cười dứt khoát khi anh cho xe chạy ra khỏi lề đường. "Anh có thể nói giống vậy về em."

"Em ư?"

Anh liếc sang một bên, mắt anh táo bạo nhìn khắp người cô. "Em yêu, người em lộ sức quyến rũ gọi tình. Em có nghĩ tại sao chàng trai trẻ Danny đó đang tự mình ngã lộn nhào không?" Rõ ràng nhìn thấy sự ngạc nhiên của cô, mắt anh nheo lại. "Chắc chắn Phillip chưa nói với em, em gọi tình như thế nào hả?"

Gọi tình ư? Chưa, Phillip chưa bao giờ nói với cô như thế.

"Vâng, tất nhiên rồi," cô nói dối.

"Em nói nghe có vẻ không thật."

Cô sững người. "Tất nhiên em chắc chắn mà. Chỉ là ..." Ngẫm nghĩ. "Vâng, kể từ lúc bị tai nạn chúng tôi đang tập trung vào anh ấy chứ không phải là em."

Anh có vẻ quan tâm đến chuyện đó. "Hiện nay anh ấy đang chịu đựng một khoảng thời gian khó khăn." Một lần nữa tia nhìn của anh lướt nhanh qua cô, lần này gần như khinh khỉnh. "Nhưng nếu như có một người phụ nữ nào đó có thể làm cho anh ta suy nghĩ lại như một người đàn ông thì người đó chính là em."

Cô không đánh giá cao lời nhận xét này. "Anh đã bỏ lỡ lời mời rồi. Lẽ ra anh nên làm nhiều sô nói chuyện."

Lần này anh cười vui vẻ. Âm thanh trầm ấm áp đó làm cô ghen thờ và chứng thực lý do tại sao phụ nữ đủ mọi hạng người đều muốn anh. Cô thậm chí còn không thích anh và đây là phản ứng của cô.

May mắn cho cô, họ đã đi đến chỗ đoạn đường duy tu sửa chữa một ít vào ban đêm và Brant phải chạy xe chậm lại, tập trung vào ki lô mét tiếp theo. Sau đó, ngoại trừ việc cô chỉ đường cho anh, cả hai vẫn im lặng cho đến khi họ đi đến con phố của cô.

"Căn nhà ở cuối đó," cô nói khi họ đi đến cửa quẹo vào trong ngõ cụt rậm lá.

Một lát sau anh chạy vào con đường dẫn vào nhà và tắt máy. "Em sống ở đây một mình sao?" Anh hỏi, ánh mắt anh di chuyển trên căn nhà trệt nép mình giữa khu vườn sum sê. Rõ ràng là quá lớn đối với một người.

"Vâng, em sống một mình, nhưng nhà này được chia làm hai căn. Bà chủ ngôi nhà sống ở một căn, em ở căn bên kia. "

Đó là một khoản lợi tức chia thêm mà June đã không ký kết, do đó Kia đã xin được sử dụng ga-ra ở phía cuối con đường lái xe dẫn vào nhà. Nhưng vì sao, ồ, vì sao không cô tự mình lái xe tới nay? Giá mà cô biết Phillip sẽ về sớm còn cô bị mắc kẹt với Brant, thì cô nhất định sẽ dùng chiếc Porsche của mình.

Chiếc Porsche mà Brant nghĩ Phillip đã mua cho cô.

Anh mở cửa, để cho những âm thanh của đêm khuya hè nhiệt đới vào. "Anh sẽ đưa em vào trong nhà."

Cô biết anh sẽ làm. Thực ra cửa trước nhà cô vòng ra phía sau của ngôi nhà, vì vậy sẽ không có thể dễ dàng đuổi anh đi. Giây phút anh nhìn thấy cô đi bộ xuống lối lái xe dẫn vào nhà dọc theo ngôi nhà thì dù sao đi nữa anh cũng muốn ra khỏi xe để đi theo cô.

"Vòng ra phía sau." Cô ra khỏi xe, nhưng đầm dài của cô đã gây khó khăn, và trước khi cô biết chuyện đó, anh đã đứng bên cạnh cô đưa tay ra. Cô do dự một lúc. Cảm xúc rộn ràng của cô đã di chuyển nhanh và nhẹ nhàng khắp tất cả các chỗ rồi. Sự đụng chạm của anh sẽ ảnh hưởng gì tới cô hả?

Không có sự lựa chọn, ngoại trừ làm ra vẻ điềm tĩnh cô nín thở và tay cô trên tay anh. Da cô ngay lập tức bị kích thích rộn lên từ sự tiếp xúc này, nhưng ngạc nhiên thay ngón tay anh không chạm sát vào những ngón tay của cô. Bàn tay anh vẫn mở, lòng bàn tay ngửa lên, để cho cô có quyền lựa chọn nắm lấy tay anh.

Đây có phải là cách anh cho phép một người đàn bà làm tình với anh không? Với tốc độ tiến triển của chính cô ta không?

Những ý nghĩ đó lan qua làm náo nức cơ thể cô khi những ngón tay cô khép quanh bàn tay anh và cô ép chặt lòng bàn tay của mình vào tay anh, dùng sức mạnh của anh để nâng cô đứng dậy.

Anh lùi ra sau trước khi cơ thể họ có thể chạm vào nhau thêm nữa, khiến cô biết ơn vì ơn huệ nhỏ đó.

"Đi lối này," cô nói khàn khàn, vội vã tiến về phía trước, lối vào được chiếu sáng bởi nguồn ánh sáng trong vườn yếu ớt lẩn qua các cây cọ, tiếng lách cách đôi giày cao gót của cô cạnh tranh với một đàn đồng ca của loài nhái bên ềnh ương đầy sức sống.

Nhưng khi cô đi đến cửa thì nó đang bị mở ra. Cô bắt đầu châu mày rồi thở hổn hển nhỏ vì kinh ngạc khi hiểu rõ việc này. Người nào đó đã đột nhập vào trong nhà.

"Ồ, Lạy Chúa tôi," cô thì thầm không thể tin được.

"Ồ đó." Brant sai vài bước chân tới cửa, chửi thề nhẹ nhàng khi anh bước đi trên một số kính vỡ. Anh bước vào bên trong đến công tắc gần nhất, nhà bếp tràn ngập ánh sáng.

Kia đi theo sau anh và cả hai đều đứng đó nhìn xung quanh. Lúc đầu, có vẻ như là không có chuyện gì xảy ra nhưng các mảnh kính trên sàn cho thấy ai đó đã đập vỡ các ô kính trên cánh cửa.

"Cẩn thận," Brant cảnh báo, bước qua đồng lộn xộn, sau đó giúp cô trong lúc cô nâng váy áo dài bằng một tay và thận trọng bước qua các mảnh kính vỡ.

Tìm Kia gần như nhảy vọt khỏi lồng ngực. "Anh nghĩ hắn vẫn còn ở đây không?" Cô thì thầm.

Brant chăm chú nhìn về phía hành lang tối thui, vẻ mặt anh cứng rắn. "Nếu anh là ..." Anh rút điện thoại di động trong túi áo khoác ra. "Mày sẽ phải hối tiếc."

Kia rùng mình khi anh gọi cảnh sát và thanh toán nói trong một lát. Cô gần như cảm thấy tiếc cho tên cướp, nếu như hắn còn ở đây. Hắn ta chắc phải cảm thấy sốc nếu như Brant nắm giữ hắn.

Anh chửi thề khi kết thúc cuộc gọi. "Họ có một đêm bận rộn và có thể mất một thời gian đây."

Bụng dạ Kia nhộn nhạo lo âu. Cô ghét phải nghĩ tới chuyện gì sẽ xảy ra nếu như cô ở đây một mình. Lần đầu tiên, cô đã vui mừng vì sự có mặt của Brant "Bây giờ làm gì?"

Anh vói tay chop lấy con dao từ cái thớt trên bồn rửa chén. "Anh nghĩ anh sẽ đóng vai một người hùng đâm máu," anh thì thầm, bước về phía hành lang, nhưng anh dừng lại khi nhìn thấy mặt cô. "Có chuyện gì sao?"

"Anh sẽ không sử dụng nó phải không?"

Anh nhăn nhó. "Chỉ để bảo vệ thôi mà. Đi nào. Đi sát vào anh. "

Kia không cần nhắc lại lần thứ hai. Cô bám sát như giấy dán tường trong lúc họ đi từ phòng này sang phòng khác, bật công tắc đèn từng phòng, đầu gối của cô và nhau nhẹ nhõm khi không có ai tấn công họ bất thành công.

Trong phòng khách, họ phát hiện ra máy tính xách tay của cô và đầu DVD mất tích, thêm với một chiếc đồng hồ cổ nhỏ, cùng với những đồ trang trí nội thất ít giá trị khác. Phòng ngủ cô dường như còn nguyên vẹn, cảm ơn Chúa. Cô ghét phải nghĩ đến một người lạ nào đó đụng đến đồ vật cá nhân của cô. Có lẽ vuốt ve áo ngực mềm mại và quần lót...

Cô rùng mình, và Brant đặt tay trên cổ tay cô, xoay cô đối diện với anh. "Em ổn chứ?"

"Vâng," cô thì thầm, mặc dù cô biết cô không ổn. Cô dường như không thể ngừng run rẩy.

"Shhh," anh nói, bắt đầu mát-xa cánh tay cô bằng một động tác đồ dành khiến cô thả cái nhìn chăm chăm tới bàn tay anh đặt trên tay cô, đột nhiên muốn dựa vào anh để cho sức mạnh của anh bao bọc quanh cô.

Cô ngước lên và ngay một lúc anh cũng đang nhìn chăm chăm vào mắt cô.

"Kia?" anh lẩm bẩm, và cô hơi hé môi bất chấp lời cảnh báo ngọt xót trong giọng anh. Anh sắp sửa hôn cô Cô muốn anh hôn, Chúa ơi, cô đã muốn.

Ngay sau đó tiếng kính vỡ kêu lạo xạo vang đến từ nhà bếp và một giọng đàn ông kêu lên: "Cảnh sát đây. Tất cả ở yên ngay đó? "

Brant lập tức lùi ra sau ngay. "Vào cái lúc trời đánh thánh vật," anh kêu lên mà không nhìn vào cô và bỏ cô sang một bên để đi xuống hành lang. "Chúng tôi đang ở đây, Constable," anh nói to hơn. "Chúng tôi chỉ quan sát xem có cái gì thiệt hại không mà thôi."

Kia đứng đó một lúc, đầu tranh chống lại sự thất vọng dữ dội. Brant rõ ràng không đau khổ từ sự thất vọng giống như vậy hoặc nếu như anh có anh cũng không biểu lộ ra. Anh quay đi khỏi cô rất nhanh cô gần như bị chấn thương cô để nhìn theo anh.

Sự việc đó chỉ nhắc cô nhớ chính xác điều mà anh sẽ làm nếu anh luôn luôn muốn cô lên giường với anh. Anh sẽ lợi dụng cô rồi anh sẽ bỏ đi mà không có một cái liếc lần thứ hai.

Kia hít một hơi thật sâu và so thẳng vai. Giờ đây cô cảm thấy khỏe trở lại. Cô đã cưỡng lại anh tới bây giờ và sẽ tiếp tục làm như vậy. Cô đã bị yếu ớt do bởi cú sốc của vụ cướp, đây mọi chuyện là thế.

Mười phút sau, cô ngồi vào bàn ăn trả lời các câu hỏi cho hai viên cảnh sát rất tốt bụng đã nhận cú điện thoại, trong lúc Brant dựa vào bồn rửa chén và theo dõi các thủ tục tổ tụng như một thẩm phán tại phòng xử án. Anh chắc chắn đã khiến cho anh chàng cảnh sát trẻ cảm thấy khó chịu, bởi dòm ngó sự việc, thế nhưng viên cảnh sát già thì vẫn cứ phớt lờ tình hình.

"Có lẽ là một người nghiện," viên cảnh sát già nói vào lúc đó, nhún vai tỏ vẻ chán đời. "Không biết làm sao đi đến chỗ phải tiêm ma túy. Vừa kịp là cô cũng đang đeo chiếc vòng cổ đó, cô Benton, và không có để nó lại ở nhà. "

Kia há hốc miệng, tay cô đưa lên chiếc vòng kim cương quanh cổ. Sau đó, cô nhìn thấy quai hàm Brant nghiêng chặt và cái cách mắt anh nhìn như thiếu sót cô, cô không thể không nghĩ rằng vì lý do nào đó anh tức giận với Phillip đã tặng cô chiếc vòng cổ.

Viên cảnh sát già ngắt ngang luồng suy nghĩ của cô bằng tiếp tục đề nghị siết chặt sự an toàn cho cô, bao gồm cả việc đặt một cái chốt cửa và nuôi một con chó.

"Ồ, nhưng chúng tôi có một con chó. Ý tôi là người đàn bà ở căn hộ bên cạnh có một con chó. "Cái gì đã xảy ra với bà ta. "Ồ, không. Tôi tự hỏi không biết hẳn ta có đột nhập vào nhà của June không? Ngôi nhà này được chia thành hai căn đây, ông có biết không? " Cô nuốt vào. "Ông nghĩ ông có nên kiểm tra không hả? Bà ấy không có ở nhà vào cuối tuần này, tạ ơn chúa. Bà ta đi thăm chị gái và đưa Ralphie đi theo. "

"Tôi sẽ đi nhìn xung quanh," viên cảnh sát trẻ tuổi cho biết sau khi nhận được một cái gật đầu từ cấp trên, sau đó lo lắng nhìn Brant trước khi rời khỏi phòng, như thể vui mừng khi thoát ra khỏi bên dưới đáng về mạnh mẽ như vậy.

Viên cảnh sát già liếc nhìn Kia. "Có ai ở lại đây với cô tối nay không, cô Benton? Một cái gì đó như thế này có thể hoàn toàn làm người ta mất bình tĩnh khá trầm trọng. "

"Tôi sẽ ở lại với cô ấy," Brant nói trước khi cô có thể mở miệng.

Cô giật bắn cả người. Brant không thể ở lại đây. Cô chỉ là không thể. "Tôi có thể tự chăm sóc mình. Tôi không cần bất cứ ai. Tôi -"

"Sẽ ra sao nếu như hẳn ta quay trở lại?" Brant cắt ngang lời nói của cô.

Lời nói tuôn ra đông cứng trên môi cô. Bằng cách nào đó cô xoay sở để cười gọn lỏn.

"Hẳn sẽ không quay lại đâu. Hẳn ta đã có cái hẳn muốn. "

"Hẳn ta muốn gì?"

Cô rung mình và ôm chặt hai cánh tay trần. "Thôi đi. Anh đang dọa em à. "

"Đứng, Em chắc có lẽ vô cùng sợ hãi," anh nói, đứng thẳng không tựa vào bồn rửa chén. "Em có một cánh cửa bị hư ổ khóa và không có ai ở đủ gần để nghe em kêu la." Quai hàm anh bạnh ra, làm cho anh trông có vẻ cay độc và nguy hiểm. "Anh sẽ ở lại."

Cảm giác nhẹ nhõm ngổ ngàng làm sao. Cô có lẽ sợ Brant nhiều hơn, sợ cái thu hút của chính mình đối với anh hơn là bị cướp lần nữa. Chỉ với điều kiện là khi nào tên cướp quay lại, hẳn ta ắt hẳn không những có thể muốn cướp cô mà còn có thể muốn nhiều hơn thế

"Tôi thực sự nghĩ rằng đây là một ý hay, cô Benton," viên cảnh sát già đồ ngọt, nhìn cô giống y như một ông bố, nhắc cô nhớ rằng họ không ở một mình.

Cô ngậm đắng nuốt cay. "Vâng, tất nhiên rồi."

Ngay sau đó viên cảnh sát trẻ bước trở lại vào nhà bếp, ngắt lời họ. "Mọi thứ ở nhà kể bên đều tốt đẹp cả." Anh ta ném một cái nhìn sang cấp trên. "Trung sĩ, cuộc gọi mà chúng ta đang chờ vừa mới tới."

"Được rồi." Người đàn ông lớn tuổi đứng thẳng và ngay lập tức đưa cuốn sổ ghi chép vào trong túi. "Chúng ta sẽ liên lạc," anh nói với họ một cách nhanh chóng rồi đi về.

Một khoảng im lặng căng thẳng kéo dài giữa cô và Brant, sau đó cô hắng giọng, quyết tâm đầu ra đó như có thể được. "Tôi sẽ chuẩn bị đi vắng cho anh."

Miệng của Brant nhếch lên. "Tôi e rằng tôi sẽ có được chỗ ngủ rộng hơn trên chiếc ghế hai chỗ ngồi trong phòng khách nhà em."

Cô cảm thấy như thể hơi thở của mình mắc nghẹn. Có phải anh đang đòi chia sẻ giường của cô không? Trên cơ thể một mối rã rời của cô.

Vâng, có lẽ không phải là cơ thể một mối của cô, cô trầm ngâm, vội vã đến tủ lạnh để lấy nước lạnh. "Chuyện đó không thành vấn đề? Để ở lại tỉnh táo và bảo vệ em? "Cô nhắc bình nước lạnh ra, gần như bị xúi giục giữ nó lên trán để hạ hỏa mình. "Dù sao, nó mở ra thành một chiếc giường sofa. Anh sẽ có rất nhiều chỗ. "

Anh bắt đầu nói lỏng cà vạt. Tốt. Anh thích được đuổi thẳng người. "

"Việc này chắc hẳn mới lạ đối với anh," cô nói trước khi có thể ngăn mình lại.

Cái nhìn trong mắt anh chứa đựng một tia dâm dục. "Em nói nghe cứ như có đàn bà trên giường anh mỗi ngày."

Cô giả vờ ngu dốt. "Ý của anh là không có hả?"

"Em yêu, anh chưa kết hôn. Anh chỉ cho phép một người đàn bà trên giường khi đang tìm kiếm cảm xúc nào đó. "

"Cái mà em nói là hàng ngày," Cô đặt bình nước trên băng ghế và đi về phía cửa hành lang. "Em sẽ lấy cho anh một chiếc chăn," cô nói trước khi anh có thể trả lời. Cô phải ra khỏi phòng đó hoặc cô sẽ bóp cổ anh bằng hai bàn tay trần của cô. Hoặc là điều đó hoặc làm nghẹt thở anh bằng một trong những chiếc gối cô định lấy cho anh.

Tiếng chuông điện thoại bên cạnh anh vang lên đánh thức Brant dậy bắt đầu một buổi sáng kế tiếp. Có vẻ như anh chỉ vừa mới ngủ, đang trông chừng và khó chịu hầu như suốt đêm, đổ lỗi cho ghế sofa nhưng thừa biết đó là vì người phụ nữ gợi tình nhất còn sống nằm trên chiếc giường cách anh không quá vài mét, chỉ với một bức tường mỏng giữa họ.

Vì thế anh đã không đánh giá đúng việc bị đánh thức lúc đó. "Vâng?" anh quát vào ống nghe.

Một khoảng khắc im lặng, sau đó giọng nói của một người đàn ông được truyền lại qua đường dây. Brant!"

Brant háp háy mở mắt. "Phil?"

Người đàn ông đó hít mạnh vào. "Chết tiệt? Kia đâu? "

"Nghe đây, đó không phải những gì anh nghĩ," Brant gầm lên, bật ngồi dậy và lấy lại sự điềm tĩnh của mình. "Tôi hôm qua có một người nào đó đã đột nhập vào nhà của cô. Tôi ngủ ở trên ghế sofa để có thể trông chừng cô, mọi chuyện là vậy. "

"Cô ấy có ổn không?" Phil hỏi, lo lắng lúc bấy giờ.

"Cô ấy có run sợ một chút tối qua, nhưng tôi chắc cô ấy sẽ khỏe dưới ánh sáng ban ngày."

Anh nhìn lên và thấy Kia đứng ở cửa. Đôi mắt xanh của cô còn ngái ngủ, mái tóc vàng rực của cô rối bù một cách gợi tình, không một chút trang điểm trên gương mặt xinh đẹp của cô khi cô quần quanh eo chiếc khăn thắt lưng được làm bằng một vật sáng tạo màu xanh óng ánh. Cô trông rất lộng lẫy xinh đẹp vô cùng làm anh phải ngăn mình không ném điện thoại xuống và cướp đoạt cô ngay tại chỗ.

"Tôi mừng vì anh đã ở đó với cô ấy," Phil nói chậm rãi, lời kéo ý nghĩ của Brant ra xa người đàn bà trước mặt anh. Phil vẫn còn nghe có vẻ phiền muộn.

"Phil, tôi chắc cô ấy thích có anh ở đây hơn," anh nói, quan sát đôi mắt cô đã trở nên hoàn toàn tỉnh táo lúc đề cập đến tên người đàn ông kia.

"Có phải là Phillip không?" Cô nói, bước vào phòng và vội vã đi về phía anh. Ngay tức khắc Brant có thể cảm thấy sức nóng nữ tính của cô cuộn quanh anh. Có thể nghe tiếng sột sạt mượt mà của đùi cô. Hơi thở hỗn hển nhẹ nhàng của cô đến gần hơn và gần hơn. Nếu như anh đưa tay ra, có lẽ anh hoàn toàn có thể vuốt ve cô.

Thay vào đó anh lại đưa điện thoại. "Vâng, đó là Phil."

Cô giật lấy nó cho mình và ngay lập tức quay lưng lại với anh. "Phillip? Có phải Brant đã giải thích chuyện gì đã xảy ra phải không?" Cô khẽ rung mình. "Thật khủng khiếp. Em không thể tin nổi có ai đó đã làm việc này." Cô lắng nghe một lúc, rồi nói, "Hắn ta đã phá vỡ các cửa kính. Cảnh sát nghĩ rằng ..."

Cô tiếp tục nói chuyện, nhưng Brant đã ngừng lắng nghe. Và anh đã gần như ngừng thở. Cô không biết điều đó, chỉ là với ánh sáng mặt trời buổi sáng chiếu vào trong phòng anh có thể nhìn xuyên qua lớp áo ngủ mỏng như tơ tới đường nét mỏng cô. Chúa ơi, anh muốn lướt hai bàn tay anh lên đó biết bao. Chúng sẽ rất mượt mà cho anh sờ mó.

Rên rỉ thầm kín, anh tựa đầu vào gối và nhắm mắt lại. Chết tiệt, anh phải dừng lại thôi. Cô ấy không đáng nhìn ... không đáng muốn

"Brant?"

Có phải cô đã gọi tên anh bằng cái giọng khàn khàn như vậy không? Như thể cô là người tình của anh, đang chờ đợi anh khuấy động. Việc tiếp theo, cô muốn vươn tay ra chạm vào anh

"Vâng?" Giọng anh nghe có vẻ cộc cằn, giống như hồi đêm anh vừa mới nói.

"Anh tỉnh chưa?"

"Chưa. Tôi luôn luôn nói chuyện trong khi ngủ," anh giũu cột và mờ mắt ra. Thất vọng lan truyền qua anh khi anh thấy cô đã di chuyển ra khỏi vùng ánh nắng mặt trời.

Cô mím chặt môi. "Đó là một điều mà tôi sẽ không bao giờ tìm hiểu."

"Không ư, em sẽ không, phải không?" Và đột nhiên đó là hồi tiếc lớn nhất đời anh. Miệng anh nhăn nhó. Được rồi, chuyện đó và thành ra dính dáng với Julia suốt nhiều năm trước đây. Cô ấy không quá ngây thơ khi chạy trốn và kết hôn với em trai của anh.

Anh ném chiếc chăn ra phía sau và đóng cửa đôi chân qua cạnh giường sofa, quần xịp màu đen là vật che đậy duy nhất của anh. "Nói cho tôi biết. Phillip có bao giờ nói trong lúc ngủ không?" anh hỏi, buộc mình phải nhớ người đàn bà này thuộc về ... và thứ mà cô quan tâm tới.

Tiền.

Cô nở một nụ cười vui vẻ thư thái. "Chỉ có tiếng thì thầm êm ái không có gì lọt vào tai tôi."

Lòng ghen dữ dội quất qua anh. Nó phải là anh người thì thầm vào tai cô. Anh người đã nằm bên cạnh cô. Người đã làm tình với cô. Đó là điều cảm thấy đúng. Không phải cô và Phillip. Từng phút một anh dần dần trở nên chắc chắn hơn về nó.

Anh đưa tay xuống quần. Lạy Chúa, chuyện gì đang xảy ra ở đây? Tại sao anh đột nhiên cảm thấy không đúng về hai điều đó? Có điều gì đó mà anh hoàn toàn không thể đặt ngón tay của mình vào. Một cái gì đó rất quan trọng. Tuy nhiên, tất cả anh nhận được là một cảm giác chịu đựng mà anh không thể tổng khứ. Và một cơn cực kỳ đói khát Kia Benton không thể nào dừng lại.

"Anh có muốn dùng cà phê trước khi đi không?"

Với cái giọng nói chuyện xã giao của cô, anh nhìn lên và bắt gặp cô đang đánh giá vùng ngực trần trụi và chiếc bụng phẳng lì của anh. Mặc dù vừa mới được đính hôn nhưng cái nhìn trong mắt cô nói rằng cô muốn anh.

Cơ bắp anh ngay lập tức căng thẳng khi anh rít lên và hỏi câu hỏi mà đánh anh từ trong hư không. "Tại sao cô không gọi Phillip tới qua?" Đột nhiên anh thấy thú vị là cô đã không bỏ đi chạy đến chồng chưa cưới của mình sau vụ trộm này.

Cô gần như muốn bỏ đi, nhưng bây giờ mi mắt cô rung rinh, như thể câu hỏi này làm cô giật nảy mình. "Hả? Ồ ... Tôi không muốn làm anh ấy lo lắng."

"Nếu em là vợ chưa cưới của tôi, tôi muốn em làm tôi lo lắng."

Cô thấm ướt đôi môi chao ôi quá ư hấp dẫn. "Anh biết anh ấy mệt mỏi và đang đau nhức khi rời khỏi bữa tiệc mà."

"Tôi vẫn sẽ muốn biết không biết em có gặp nguy hiểm không."

Cầm cô hát lên. "Phillip không giống như anh, Brant."

Không, anh ấy không có giống phải không? Phillip là một người đàn ông chỉ có một phụ nữ. Và người phụ nữ đó là Lynette Kelly, về điều đó đột nhiên

Brant chắc chắn. Kể từ khi anh nhìn thấy phản ứng của Phillip với cô bạn gái cũ tại bữa tiệc Giáng sinh đêm qua, cảm giác này đeo bám anh dai dẳng. Và còn về phản ứng của Lynette đối với Phillip thì sao? Cả hai người vẫn còn yêu nhau, không nghỉ ngơi về điều đó.

Brant nhìn Kia và tự hỏi không biết cô có biết không. Chắc chắn cô đã nhận thấy chuyện này không ổn?

"Quên cả phê đi," anh rít lên khi anh nhanh chóng mặc áo sơ mi vào và chộp lấy áo khoác. Anh phải ra khỏi đây trước khi anh làm hoặc nói điều gì làm anh hối tiếc. Phillip chắc hẳn còn yêu Lynette, nhưng anh ta rõ ràng là đã không sẵn sàng để làm bất cứ điều gì về nó. Và Kia phải cảm ơn ngôi sao may mắn của cô, cô đã tìm thấy một người đàn ông chẳng màng đến việc anh ta đang bị làm khánh kiệt.

Lờ đi cái mờ rồi nùi căng thẳng đang hình thành trong dạ dày khi anh ngồi xuống lần nữa và bắt đầu mang vớ và giày. "Anh sẽ gọi thợ sửa khóa để anh ta sửa cửa cho em." Thực ra điều mà anh nên làm là kiếm một người nào đó nhốt cô thật kỹ. Chỉ có lúc đó đàn ông mới được an toàn với sắc đẹp và mấy trò trục lợi của cô.

"Tôi hoàn toàn có khả năng nhắc điện thoại lên."

"Tôi không nói em không làm được, nhưng tôi có thể làm cho nó sửa nhanh hơn. Tôi quen biết nhiều."

"Ý anh là anh sẽ trả họ nhiều tiền hơn để sửa nó trong ngày hôm nay à?"

"Công ty có thể đủ khả năng."

Cô hít một hơi mạnh. "Đừng vô lý. Tôi sẽ không cho phép công ty trả tiền cho việc này."

Miệng anh mím chặt lại thành một đường mỏng. Cô đang cố đánh lừa ai đó? Đây là một dấu hiệu phản kháng tốt nhất.

"Thế cô sẽ ngủ với cánh cửa mở rộng thêm một đêm nữa ư?" Anh đứng lên, chuẩn bị đi. "Tôi luôn luôn có thể trở lại và sử dụng ghế sofa của em lần nữa." Đó là một mối đe dọa điên rồ. Anh sẽ không bao giờ có thể đối xử thêm một đêm nữa mà không chạm vào cô. Và anh đã có những việc tốt hơn để làm ở lần này của anh.

"Tôi sẽ đi đến nhà trọ."

Hai hàm răng anh nghiến chặt. "Tốt thôi! Và khi em quay về nhà, các đồ đạc còn lại sẽ bị đánh cắp." Không thêm chờ trả lời, anh bắt đầu đi về phía cửa. "Trong vòng một giờ nữa sẽ có người tới."

"Brant—" cô cảnh cáo, nhưng tiếng chuông điện thoại ngắt lời cô.

"Nghe đi," anh nói và ra khỏi nhà trước khi cô có thể hỏi thêm được một lời nào. Cái mà anh cảm thấy thích thú là cô đã không nhắc đến việc ở lại nhà của Phillip, khi mà việc đó có thể là một giải pháp lý tưởng. Có lẽ cô đang kiên trì để được một đám cưới trong trắng, anh đâm chiêu bắt nhấm.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Quyến Rũ Của Một Nhà Triệu Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Cuối ngày hôm đó, khi người phục vụ của Phillip gõ cửa nhà cô để đón cô tới cuộc triển lãm nghệ thuật, Kia đã phải hít một hơi bình tĩnh trước khi trả lời. Cô rất tức giận với Brant vì thợ sửa khóa mà anh đã gửi tới. Tất cả mọi cái tên mà cô gọi anh dường như quá vô vị vì những suy nghĩ đang sôi sục trong tâm trí cô ngay lúc đó.

Nhưng thay vì biểu lộ cảm xúc của mình, cô đưa hai tay vuốt cho mượt xuống phía trước chiếc đầm dài sát nách ôm sát thân hình mảnh mai và đưa tay nắm tay nắm cửa. Cô sẽ không để cho Brant làm hỏng buổi chiều của cô. Cô thà ăn thuốc chuột còn hơn.

"Xin chào, Kia."

Hơi thở cô tắt nghẹn trong họng Người đàn ông phía bên kia khung cửa tỏa ra sức quyến rũ kêu gọi quá mạnh, quất vào không khí như cái roi da vô hình quần quanh cơ thể cô và gần như kéo cô về phía anh. Chiếc quần màu đen vừa vặn với phần thân trên thấp hơn đến hoàn hảo, áo thun polo màu xám nhạt ôm sát ngực anh. Anh nhìn giản dị và tự tin. Một người đàn ông mà bất kỳ phụ nữ nào cũng có thể tự hào để được ở cùng.

Bất cứ ai ngoại trừ cô.

"Em không định mời anh vào sao?" Brant nói, bước ngang qua cô vào trong nhà mà không cần đợi mời.

Cô quay sang đối diện với anh. Cô đã tìm được cách để nói bằng tất cả vẻ kiêu ngạo ... "Sao anh dám!".

Anh đơn thuần trông có vẻ thích thú. "Tại sao anh dám ở trong nhà em như vậy hả? Em không nhớ tối qua anh đã ở đây ư."

Cô nhìn anh trừng trừng. Anh làm nghe cứ như thể họ đã làm tình suốt đêm. "Tôi đang nói về còi báo động an ninh."

Trán anh nhăn lại. "Anh ta làm không tốt sao?"

"Ừ, anh ta làm tốt, nhưng đó không phải là vấn đề. Anh ta có nhiệm vụ sửa khóa, chứ không phải đặt hệ thống báo động." Cô đã nghĩ người đàn ông này chỉ kiểm tra các rủi ro về an toàn khi anh ta bắt đầu đi từ phòng này sang phòng khác. Cùng lúc đó cô nhận ra anh đang làm mọi thứ, anh leo lên mái nhà và một nửa căn nhà đã được mắc dây điện.

"Anh nghĩ rằng có một hệ thống báo động sẽ tốt hơn."

"Anh nghĩ vậy sao? Anh đã đi đến chỗ nào để đặt hệ thống báo động cho tôi?"

"Tôi đã nói với em. Công ty sẽ trả tiền mà."

"Đây không phải là tiền," cô nói qua kẽ răng nghiến chặt.

Cặp lông mày của anh nhướn lên hoài nghi. "Thật không? Vậy thì vấn đề là gì?"

"Đây là nhà của tôi, Brant. Cuộc sống riêng của tôi. Anh đang can thiệp vào đây. Thậm chí anh không có quyền ở đây, chưa kể đến việc kêu người đến lắp đặt một bộ phận thiết bị đắt tiền như thế này. Đồ chết tiệt, nói cho nghiêm túc nó lại còn không phải nhà của tôi."

Anh nhún vai trái ngược với ánh mắt khó chịu của anh. "Đừng làm nó trở nên lớn chuyện, Kia. Hiện nay cô là vị hôn thê của Phillip. Anh ta muốn cô được an toàn."

Cô cố không co rúm lại. "Phillip biết về hệ thống báo động này ư?"

"Khi hiện nay cô là vị hôn thê của anh ta, tôi đã đề nghị việc đó và anh ta đồng ý. Chúng ta đều biết việc khá thông thường đối với bọn tội phạm là quay trở về nơi xảy ra tội ác. Cô hoặc là phải lắp hệ thống báo động hoặc là chuyển đi."

Mắt cô lóe lên nhìn anh khinh khỉnh. "Ồ, thực vậy sao. Vậy đâu là chỗ mà anh muốn tôi ở hả?"

"Với chồng chưa cưới của cô thì sao?"

Cô nuốt chửng và nhanh chóng quay đi tắt máy điều hòa không khí. Bất cứ điều gì miễn không phải là nhìn vào Brant. "Phillip và tôi còn chưa bàn bạc chuyện đó."

"Đó là điều mà Phil đã nói."

Sự nhẹ nhõm xuất hiện đột ngột qua cô. "Cô có ở đó mà." Cô nhớ lại hệ thống báo động an toàn và nhìn anh trừng trừng. "Dù sao đi nữa, anh và Phillip không có quyền bảo tôi phải làm gì hoặc đặt cái gì trong nhà của tôi. Và ngay khi anh ấy ở đây, tôi sẽ làm cho rõ ràng chuyện này."

"Vậy thì cô sẽ chờ một chút," anh nói, ánh mắt anh dường như xem phản ứng của cô. "Anh ấy sẽ không đến đâu. Anh ta gọi điện và đề nghị anh đưa em đến buổi triển lãm đêm. Anh ấy nói cảm thấy không đứng dậy nổi ngày hôm nay."

Bụng dạ cô rối beng. Cô không muốn đi đến buổi triển lãm với Brant. Mẹ kiếp Phillip vì trở nên đủ ích kỷ nên đã không thèm đến. Cô đang bắt đầu suy nghĩ đưa ra cái cớ dễ dàng là ốm yếu mà anh không thể kiểm soát.

"Tại sao anh ấy không tự mình gọi điện cho tôi?"

"Anh ấy nói đã cố gọi cô vài lần nhưng vẫn nhận được tín hiệu bận."

Cô nổi giận và phẫn nộ. "Bởi vì hệ thống báo động đang được kết nối với đường dây điện thoại, đó là lý do tại sao." Cô thô bạo phẩy tay. "Ồ, chả có gì quan trọng. Tôi sẽ không đi mà không có Phillip."

Mắt anh nheo lại. "Phil nói một trong số khách hàng của chúng tôi mời anh ta đến buổi triển lãm."

"Ồ ... đúng vậy ..." Cô liếm môi. "Nhưng mà không có Phillip thì cũng không thay đổi được gì đâu. Tôi chắc họ sẽ hiểu mà."

"Họ có thể, nhưng tôi thì không. Đây là một nhiệm vụ công việc, Kia. Hãy nghĩ về nó như là phí thanh toán cho hệ thống báo động an ninh đi."

Miệng cô mím chặt. Vì thế cho nên có một cái bẫy trong lời phát biểu tự ý và dễ dàng của anh về "công ty sẽ trả tiền cho nó."

"Có lẽ tôi nên đi một mình ... thay mặt cho công ty. Anh không cần phải lãng phí thời gian của mình vào buổi chiều thứ bảy." Cô cũng không muốn lấy đi của anh người phụ nữ mơ hồ đáng thương nào đó.

"Tôi sẽ không nghĩ đó là sự lãng phí. Tôi cũng muốn xem triển lãm. Gần đây nghệ thuật của Úc mê hoặc tôi."

Nó cũng mê hoặc cô, nhưng cô không muốn nói như vậy. Tuy nhiên, không biết cô có thể ở hàng giờ với anh mà còn sống sót trong sự hấp dẫn của anh không? Cô nuốt nước miếng. Trông như cô không có sự lựa chọn. Nhưng sau khi cô đến cho có mặt một lát vì khách hàng của họ, cô muốn chắc chắn rằng đó là một chuyến đi bộ nhanh nhất quanh phòng trưng bày được biết công khai.

Một giờ sau, cô và Brant đi dạo qua phòng trưng bày nghệ thuật chỉ có mình họ sau khi họ đã chia sẻ một bữa tiệc trà vào buổi chiều bằng món bánh nướng dừa, bánh mì sandwich nhỏ như ngón tay và một đĩa hoa quả nhiệt đới thơm ngon. Chính bản thân Brant đang làm mê hoặc các khách hàng của họ và những người khác. Một vài lần cô còn thả lỏng sự đề phòng và chính mình ngạc nhiên bởi sự cười đùa vui vẻ thực sự với những nhận xét dí dỏm của anh.

Tất nhiên, trở nên dí dỏm và lảng nhãng là thứ mà anh có. Đó là cách mà đàn ông như anh đưa được phụ nữ lên giường, và nếu xét theo vẻ ngoài của một số phụ nữ khác đang trao cho anh là làm theo bất cứ điều gì, anh sẽ có ít lời đề nghị hôm nay nếu như cô không ở gần anh. Đúng, anh biết chính xác làm thế nào để dụ một người phụ nữ cởi quần lót ra ngay. Cô cứng người. Không phải người phụ nữ này.

"Tôi thích bức tranh về những người khai hoang ban đầu này," anh nói lúc ấy, giọng nói trầm ấm của anh đưa cô ra khỏi suy nghĩ của mình. "Tôi đã nhìn thấy một bản in của nó cách đây vài năm, nhưng nét cọ và lớp vài sơn không thể nào so sánh được với nguyên bản." Anh quay lại nhìn cô. "Nó thực sự gọi nhiều liên tưởng, không biết cô có đồng ý không?"

Cô lỏng lỏng tìm từ khi nhìn thấy bức tranh mà anh đang đề cập đến. "Um ... vâng."

Anh nhún vai. "Cô nghe như ngạc nhiên nhỉ?"

Một sự rung mình chạy đua qua cô, nhưng cô xoay xở nhún vai như thể không có vấn đề gì lớn. "Đó là bức tranh yêu thích của tôi."

"Và cô không hy vọng chúng ta có cùng thị hiếu, đúng không?" Anh ngừng lại, đôi mắt xanh tối sẫm. "Tôi nghĩ chúng ta có rất nhiều điểm chung, nếu chúng ta có vẻ thân mật hơn."

Cô đột nhiên thấm ướt đôi môi khô. "Đúng, Phillip, vì một thứ."

Anh nở một nụ cười hơi chua xót. "À, Phillip. Chúng ta sẽ luôn luôn có chung anh ấy, không phải sao?" Anh quay lại tới bức tranh. "Hãy nói cho tôi biết. Tại sao cô thích bức tranh này?"

Rõ ràng là anh muốn giữ yên vấn đề, và cuối cùng thì cô quá vui để giúp đỡ. Tuy nhiên, cô không thể nào làm khác được ngoại trừ cảm giác phấn khích bùng nổ là anh đã tìm ra hình tượng của bức tranh khi chạm vào như cô đã nói. Có lẽ có nhiều thứ hơn đối với anh hơn là được trông thấy.

Cô quay sang bức tranh và để ánh mắt cô nhìn lang thang qua hình ảnh tổ tiên của những người đi mở đường, lạc lối trong màu sắc sống động của nó. "Tôi muốn nói nó là bởi vì nó hiện thân cho linh hồn của rừng núi. Nó có thể vượt qua bất cứ chướng ngại vật nào, không có gì đáng lo ngại cả dù to lớn hay làm nản chí như thể nào."

"Vậy ra cô thích thách thức ư?" Anh chớp ngay lấy lời nói của cô.

Cô hít vào một hơi run rẩy. Lúc nào cũng là thú ăn thịt. Anh đúng là vô phương cứu chữa. "Một vài thách thức," cô thừa nhận.

"Tôi chắc chắn cũng thích thách thức," anh kéo dài giọng, ánh mắt anh nồng nàn. "Nếu ai đó nói với tôi, tôi không thể có cái này thì đó là lúc tôi muốn có nó."

Và anh muốn cô. Anh không cần phải nói to. Cái ham muốn này bộc lộ từ anh giống như một mùi hương quen thuộc.

Cô nở một nụ cười trên môi. "Vậy thì tốt hơn anh nên làm quen với thất vọng," cô nói đùa, biết bản năng đầu tiên của cô về anh đã đúng. Cô đã không đánh giá sai về anh ta. Không có coi thường.

Một vài giờ sau, hai người ngồi ở một quán cà phê ngoài trời không xa phòng triển lãm, nhấp nháp rượu rum trái cây. Lễ hội trước Giáng sinh vẫn đang tiếp tục, mọi người ở bên ngoài nhiều, đang trong kỳ nghỉ chế độ, thích thú tản bộ dọc theo suốt con phố buôn bán lớn Smith Street có nhiều bóng mát, nghe người hát rong chơi guitar, xem một buổi diễn kịch câm.

Brant không thể lơ lửng ít hơn đến nơi họ ở hoặc ai ở gần đó. Anh chỉ hoàn toàn tập trung duy nhất vào một người. Kia trông đẹp như mọi khi, với mái tóc vàng rực kéo ra sau bằng một cái nơ kiểu Pháp, mặc một chiếc đầm màu vàng chanh phô bày chiếc cổ thanh tú, khoe khoang bờ vai và cánh tay rám nắng.

Nhưng hôm nay cô có cái gì đó khác làm mạch đập của anh quay như một con vù. Quan sát cô trò chuyện với những người khác ở phòng triển lãm, anh thoáng thấy vẻ ngây thơ trong đôi mắt đáng yêu của cô mà nó đang bất đồng với cái nhìn hiểu biết trong đó, cứ như là cô hoàn toàn không thể che dấu vị ngọt ngào bên một chút. Tuy nhiên, vẻ ngọt ngào hầu như không có một lời mà anh mong đợi để cư xử với Kia Benton.

Anh nuốt vào một ít rượu, sau đó quyết định anh không cần say thêm nữa ngay bây giờ. Ngoài một khoảng thời gian ngắn đêm qua và sáng nay lần nữa, thực ra anh sẽ không bao giờ được ở một mình với cô như thế này trước đây. Nó đã đi vào đầu anh – không phải, là vào cơ thể anh. Tình trạng khuấy động liên tục đang giết chết anh.

Và cô biết điều đó. Đó là lý do tại sao cô hoàn toàn không đối mặt với anh khi ngồi nhấp nháp ly rượu trái cây, thân hình cô hơi quay về phía đám đông.

Nhưng cô chỉ tự lừa dối mình. Có thể có một bức tường gạch giữa họ nhưng sự cuốn hút vẫn sẽ thấm qua. Không biết cô có biết không có gì ngăn cản nó không? Không, trừ khi họ làm tình với nhau và biết rằng nó ngoài tầm kiểm soát, và rồi anh sẽ có cảm giác gần như chắc chắn là nó chỉ có thể làm mạnh thêm thôi.

"Nói cho tôi biết thêm về cha cô đi," anh nói, đột nhiên quan tâm đến điều khiến cho cô khó chịu.

Cô nhướn một bên mày nhăn nhó. "Tại sao?"

Anh chỉ cười. "Có phải cô đã nghi với tất cả mọi người hoặc chỉ có mình tôi?"

"Chỉ có anh," cô nói, môi cong lên thành một nụ cười gọi cảm không mong đợi như là lời nói của cô. Chúa ơi. Cô thật là đáng yêu, xương gò má mịn màng, chiếc mũi hoàn hảo, ánh mắt đó có thể làm sững sờ một người đàn ông chỉ với một cái nhìn và cái miệng cảm dỗ tuyệt vời.

Cô đặt ly xuống, và khi cô ngược lên lại thì vẻ mặt cô điềm tĩnh. "Không có gì nhiều để nói. Cha tôi nghĩ rằng ông ấy là một trong số những người đẹp trai. Ông không thể chịu đựng được những người ở chung quanh không được xinh đẹp. "

Brant cau mày. "Thậm chí như vậy thì cô cũng là con gái của ông ấy."

Đôi vai mảnh mai của cô căng thẳng. "Lý do duy nhất cha tôi không muốn tôi ở gần là vì ông nghĩ rằng nó tốt cho hình ảnh của ông ấy."

Ngay lúc ấy một điều gì đó chợt nảy ra trong anh. "Chúa nhân từ, Cha của em không phải là Lloyd Benton chứ, có phải không?"

Nếu như có thể, cô thậm chí còn căng thẳng hơn. "Chính người này và duy nhất."

Bây giờ anh đã biết cô đến từ đâu. Lloyd Benton sở hữu đoàn xe lớn nhất của bãi xe lên và xuống bờ biển phía đông nước Úc. Ông ấy liên tục lên báo với một người trẻ tuổi nào đó có ý muốn chuồn khỏi cánh tay ông thường là người vợ hiện tại nhưng không phải là luôn luôn. Người đàn ông này làm cho sự dơ bẩn tăng thêm một mức độ.

"Ông ấy là cha của cô hả?"

Cô hếch cằm ra dáng. "Tôi sẽ không xin lỗi cho ông ta."

"Tôi không mong em làm việc đó."

Không lấy làm lạ vì sao cô có vẻ không coi trọng đàn ông cho lắm. Vâng, một số đàn ông. Anh thoải mái thừa nhận rằng những người đàn ông đó cũng như chính anh, ngó một cái và muốn đưa cô ta lên giường, chỉ muốn chứng thực việc cô đánh giá thấp đàn ông như thế nào. Mẹ kiếp, đột nhiên anh nhìn thấy khía cạnh khác của người phụ nữ này mà anh không chắc là anh có muốn nhìn thấy hay không.

"Việc đó chắc chắn giải thích rất nhiều về cô và Phillip."

Cô căng thẳng. "Không biết có phải ý anh là tôi muốn kết hôn với một người nào mà không được ngủ với mỗi người phụ nữ xinh đẹp mà anh ta gặp, thế thì anh chết chắc rồi. Phillip là một người đẹp trai." Ánh mắt cô dừng lại trên ly rượu của mình, rồi lại nhìn lên. "Anh ấy sẽ là một người cha tuyệt vời và một người chồng chung thủy."

"Cô chưa nói rằng cô yêu anh ấy." Và anh đã nhận ra việc đó thật thú vị. Rất thú vị.

"Chuyện đó không cần nói."

"Phải không đó?"

"Phải."

Và có lẽ tất cả chuyện đó là một vở kịch. Có lẽ tiếp tục tác động tới mọi người vì sự thương cảm là cách mà cô đã luồn lách vào giường của đàn ông.. và trái tim của họ. Có lẽ tất cả chuyện đó gần như báo đáp lại cho cha của cô vì đã quá thiếu nghị lực.

"Còn anh thì sao?" Cô nói, chợt thấy anh mất cảnh giác. "Cha mẹ anh còn sống không hả, Brant?"

Anh không muốn nói về mình. "Không. Họ đã chết khi tôi mười tám tuổi. "

Về thương cảm lấp lánh trong mắt cô. "Tôi rất lấy làm tiếc. Anh có anh chị em nào không? "

Quai hàm anh bạnh ra. "Một người em trai. Và trước khi cô hỏi, chú ấy trẻ hơn tôi một vài tuổi." Anh nhìn đồng hồ của mình và đứng lên. "Tiếp tục nào. Chúng ta đi thôi. Muộn rồi. "

Trong giây lát, sự bất ngờ trộn lẫn với tổn thương xuất hiện trong mắt cô rồi sau đó lời giễu cợt đã tiếp nối. "Có một cái hẹn, không còn nghi ngờ gì nữa."

"Không nghi ngờ." Anh đã không nói với cô, anh đã thỏa thuận đi ăn tối với hai người bạn tốt nhất của anh, mặc dù Flynn và Damien sẽ không có nghi

ngờ nhận ra thật thú vị khi họ là “cái hện” của anh tối nay.

Không phải là anh muốn nói với họ. Ba người họ đã lớn lên cùng nhau trên cùng một con phố ở thị trấn này đã chia sẻ mọi thứ từ những câu chuyện về nụ hôn đầu tiên cho đến con số hàng triệu đầu tiên -nhưng Kia Benton là thứ mà anh hoàn toàn không muốn chia sẻ với hai người bạn giàu có và thành công của mình.

"Phillip Reid, anh như thế nào rồi!" Kia kêu lên vào ngày hôm sau khi cô lao vào phòng làm việc của anh. Cô đã gọi điện thoại cho anh trong và ngoài kể từ khi trở về từ cuộc triển lãm nghệ thuật ngày hôm qua. Anh đã không trả lời, nhưng cô nghi ngờ anh có ở nhà. Anh đang có cảm giác suy nhược nên cô đã giảm tội cho anh, nhưng bây giờ cô có một vài lời phải nói với anh cho dù anh vẫn còn cảm thấy tội tệ hay không cũng mặc.

Anh nhìn lên và nhăn mặt. "Tôi còn có thể nói gì hả, Kia? Tôi xin lỗi. "

Cô dừng lại ngay trước bàn anh . "Tôi không thích bị lợi dụng" cô nói qua kẻ răng.

Hai hàng lông mày đen nhũn lại. "Tôi không... Tôi không có ý ..."

"Vâng, nhưng anh đã làm." Cô đập cái hộp đựng chuỗi hạt kim cương xuống trước mặt anh. "Đừng cố làm và đánh lừa tôi, Phillip. Anh đã tặng cho tôi cái này bởi vì anh biết Lynette sẽ có mặt tại bữa tiệc. Và sau đó anh cho phép Brant khiêu vũ với tôi để cô ta có thể nhìn thấy người mà anh đưa đến với tư cách là bạn gái của mình. Và để hoàn thành xong sự việc, anh nói với mọi người chúng ta đã đính hôn và để mặc tôi đứng cảm và tỉnh khô trước trận địa tất cả các loại câu hỏi. "

Anh trông hết sức hổ thẹn và bối rối. "Tôi thực sự xin lỗi. Tôi không có ý để cho chuyện này đi quá xa. "

Chắc là còn lâu cô mới sẵn lòng tha thứ cho anh. Không bao giờ sau những gì mà cô đã xuyên suốt. "Còn hôm qua? Chuyện gì đã xảy ra đến việc đi đến buổi triển lãm nghệ thuật với tôi? "

Anh nuốt vào khó khăn khi anh tựa người ra sau trong chiếc xe lăn. "Tôi xin lỗi. Tôi chỉ là không muốn đứng lên đi ra ngoài." Khi đó anh ta trông có vẻ bối rối. "Không phải Brant đã đưa em đi sao? Anh ấy nói anh sẽ đưa mà. "

"Có, nhưng tôi thích đi một mình hơn," cô nói chua chát, thích hơn khi không nghĩ đến cô thích đi một mình biết bao nhiêu. Cô đã phải nhớ Brant có thể quyến rũ bất kỳ người phụ nữ lúc có cơ hội thuận lợi.

Về mặt tự biện đập vào mắt của Phillip. "Em thất vọng vì anh không đi? Hay vì Brant đã đi? "

Kia căng thẳng, sau đó buộc mình thư giãn. "Thật là khó xử phải dành thời gian cho một người là ông chủ," cô nói, tránh trả lời trực tiếp.

"Em không ngại dành thời gian cho anh à."

Cô nhún vai. "Anh thì khác."

"Này, nếu có điều gì đó giữa hai người -"

Bằng cách nào đó cô tìm được cách dẫu đi con hoang sơ. "Đừng ngạc nhiên thế, Phillip. À, nhân đây, sự thỏa thuận về hệ thống báo động an ninh của tôi là gì vậy? Em nhớ là không chấp nhận cho anh hoặc Brant lắp nó trong nhà em mà. "

Phillip châu mày, buộc nói ra để đánh trống lảng. "Đó là việc duy nhất phải làm, xét rằng em đang ... ơ là ... vị hôn thê của anh. Nếu không thì Brant có thể sẽ nghi ngờ. "

Hai hàm răng cô nghiến chặt. "Đính hôn hay không em không cần, em không phải là loại phụ nữ yếu ớt không thể tự chăm sóc bản thân mình được," cô nói với vẻ can đảm hơn lúc cô có cảm giác vào đêm kia sau vụ cướp. "Và nếu Brant nghĩ rằng anh ta -"

"Vậy ra vấn đề liên quan tới Brant?" Phillip nói , lùi xe lăn ra khỏi bàn làm việc, trông như một gã đàn ông đầy tình khôn ranh mãnh rất nhiều đến mức sự nóng nảy của anh đã bị cuốn đi.

Cô nhận ra mình đã đi quá xa. "Phillip, anh vui lòng dừng lại chuyện này đi. Tôi không biết chuyện gì bất ngờ sẽ xảy đến cho anh ngày hôm nay đâu nhé. "

Anh đẩy xe lăn vòng quanh bàn làm việc và tiến về phía cô. "Anh ấy đã bắt đầu với em có phải không?"

Cô nở một cười giả dối. "Tất nhiên là không "

"Còn anh thì đã vắng mặt và làm em mất vui bằng cách nói với mọi người em là vợ chưa cưới của anh." Anh dừng lại cách một vài bước trước cô và nắm mạnh vào chỗ gác tay trong con thịnh nộ bất lực. "Mẹ kiếp. Tất cả đều là một mớ cực kỳ hỗn độn. "

"Đó là nói nhẹ đi đấy." Cô chỉ muốn anh dừng lại để suy nghĩ vấn đề một cách thông suốt trước khi đưa ra thông báo quyết liệt như là họ đã đính hôn. "Câu hỏi là, chúng ta sẽ làm gì về nó?"

Anh nhìn lên cô, vẻ mặt hoàn toàn đau khổ. "Anh cũng không chắc lắm."

"Chuyện này không thể tiếp tục nữa, Phillip."

"Anh biết. Chúa ơi, chúng ta đã tưởng là đóng vai vợ chồng chỉ có một ngày. "

Sự cảm thông đã bắt đầu làm cô mềm lòng. "Phillip, bộ anh không biết cha của Lynette đã có mặt tại bữa tiệc tối đó sao."

"Ừ, nhưng anh biết ông ấy tham gia trong cùng một nhóm kinh doanh. Chết tiệt, anh không nên yêu cầu em tiếp tục trò giả vờ ngớ ngẩn này sau chuyện đó. Anh thật không công bằng." Anh nhìn xuống chân và miệng anh nhếch lên. "Đáng tiếc là tai nạn mắc phải trên đường đã hủy hoại hết mọi thứ. Nhưng nè." Anh chỉ vào chỗ bó bột từ chân đến đùi. "Anh hiểu Lynette mà. Cô ấy sẽ không tự thuyết phục mình là anh cần cô ấy đâu. Và rồi sau đó cô ấy sẽ thuyết phục anh. Anh không thể để cho điều ấy xảy ra." Anh hít một hơi thở rùng mình ghê sợ. "Cô ấy xứng đáng hơn so với một thằng què trong cuộc đời còn lại của mình."

"Oh, Phillip." Cô cúi xuống phía trước xe lăn của anh. "Đừng nói như vậy. Tất khắp khiếm đau có làm cho anh trở thành thằng què. "

Anh hít sâu vào. "Xin lỗi. Hôm nay anh chỉ toàn than vãn. "

"Nghe nè," cô nói, suy nghĩ một cách khó khăn. "Chúng ta hãy chờ cho đến sau Giáng sinh, tới lúc đó chúng ta sẽ tuyên bố rằng rốt cuộc thì mọi việc cũng chả ra làm sao cả."

Đôi mắt anh sáng lên, sau đó nhìn xuống nhanh như chớp. "Nhưng tên của em sẽ kết thúc thành bị bôi nhọ. Không một ai sẽ quan tâm đến các điều vụn vặt ấy, đặc biệt không phải là báo chí. Họ chỉ cần biết em đã bị hủy hôn trải qua một thời gian tồi tệ vì anh. "Anh nhớ nhé. "Anh xin lỗi, Kia. Anh không bao giờ có ý để cho chuyện này xảy ra như vậy. "

Cô siết chặt hai bàn tay anh, cố không nghĩ về tất cả chuyện này đang công khai đối với cư dân ở thành phố Darwin. "Chúng ta hãy vượt qua nó, Phillip. Trong khi đó, chúng ta sẽ tiếp tục trong tuần khác cho đến kỳ Giáng sinh. Dù sao thì em cũng nghe anh nói với Mary là trong kỳ nghỉ này anh sẽ đi về nhà ở Queensland. Điều đó sẽ cho chúng ta một khoảng không gian nào đó để thở. "

Cảm xúc đỡ căng thẳng mạnh mẽ dâng trào trên mặt anh. "Một ý tưởng hay."

Ngay lập tức Kia không thể không nghĩ rằng sẽ không bao giờ Brant để cho bất cứ ai khác sắp xếp vấn đề của anh cho anh theo cách Phillip đang làm ở đây. Brant sẽ chịu trách nhiệm và thực hiện điều mà anh phải làm. Trên thực tế, theo tư tưởng thứ hai, anh sẽ không bao giờ để cho mình rơi vào tình huống này ở vị trí đầu tiên. Brant không dựa vào ai hết ngoại trừ bản thân mình. Anh không cần ai cả.

Cũng giống như cô vậy.

"Đừng để anh ta bắt đầu với em, Kia."

Cô giả vờ ngu dốt. "Ai hả?"

"Brant."

Cô giả vờ không quan tâm. "Em muốn anh muốn đừng có nghĩ là có điều gì đó đang xảy ra giữa em và Brant. Không có đâu. Chấm dứt câu chuyện này đi."

Câu chuyện nào? Ánh mắt của Phillip như dò hỏi, nhưng cô nhanh chóng quay mặt đi. Cô không quan tâm để nói với anh cô nghi ngờ anh nghĩ đúng.

Tuần sau chuẩn bị cho Giáng sinh đã chứng tỏ khó khăn cho Kia. Không chỉ là cô rất bận rộn sắp xếp gọn gàng công việc để có thể tận hưởng hai tuần lễ công ty đóng cửa nghỉ lễ, mà dường như Brant cảm giác có một cái gì đó không ổn giữa Phillip và cô. Cô có cảm giác là lạ anh đang chuẩn bị giáng đòn quyết định.

Sau đó, đúng lúc cô nghĩ rằng cô có thể có quyền thư giãn, hãng hàng không gọi điện tới chính xác vào lúc Brant bước vào văn phòng của cô. Họ đang kiểm tra xem không biết có bất cứ điều gì khác mà họ có thể làm để giúp Phillip trong chuyến đi đến Queensland vào ngày mai không.

Kia đã cố gắng nghe như thể cô đang nói chuyện với khách hàng. Cô không muốn Brant biết cô không gặp Phillip ở giai đoạn này. "Cảm ơn cô, nhưng tôi tin rằng mọi thứ đều đã được kiểm tra."

"Thế khi đến Brisbane thì sao?" Người phụ nữ vẫn kiên trì ở đầu bên kia đường dây. "Chúng tôi có thể thu xếp vận chuyển từ sân bay phải không?"

"Đó là phần của cô, nhưng sẽ có ai đó gặp ông ta chứ," cô nói, khi ấy có thể tự đá mình khi nhìn vào đôi mắt của Brant trở nên sắc bén hơn.

"Thế thì tốt rồi. Nhưng xin vui lòng cho chúng tôi biết nếu như có bất cứ điều gì mà chúng tôi cần phải làm. "

"Cảm ơn, tôi sẽ báo." Kia gác máy, nuốt vào, sau đó nở một nụ cười lịch sự trên mặt. "Tôi có thể giúp gì cho ông, ông Matthews?"

Miệng anh mông ra. "Em không thể vẫn cứ gọi anh là 'thưa ông' trong hai mươi năm tiếp theo."

Cô vẫn ngự trị tâm trạng của mình. "Ai mà biết một trong hai chúng ta sẽ như thế nào vào lúc đó?"

"Cô sẽ kết hôn với Phillip, dĩ nhiên."

Cô đã quên đó là cái mà anh phải nghĩ tới. "Vâng, tất nhiên."

"Ai vừa mới nói chuyện qua điện thoại lúc này vậy?"

Tìm cô đập mạnh khi cô nhanh chóng bắt đầu dọn dẹp một số giấy tờ. "Ồ, không có ai mà anh cần phải lo lắng đâu."

Một đôi bàn tay đặt phẳng ra trên bàn làm việc trước mặt cô, làm cho cô yên lặng. "Có phải đó là một người nào đó từ hãng hàng không, phải không?"

Cô hít vào một hơi run rẩy và ngược lên nhìn vào đôi mắt màu xanh gắn chặt trên mặt cô. Hơi thở ấm áp của anh mon trón trên gò má cô khuấy động các giác quan. "Dạ phải."

"Vậy ra em không ở cùng trên chuyến bay của Phillip?" anh hỏi, bắn ra mỗi từ vào cô bằng sự chính xác của một loạt súng đại bác.

"Không."

"Cô sẽ bắt chuyến bay khác phải không?"

"Vâng." Đến Adelaide.

"Đến Queensland ư?"

Cô hất cằm ra dáng và quyết định cô đã có đủ những điều này. "Tôi sẽ không đi Queensland. Tôi sẽ qua kỳ nghỉ Giáng sinh với gia đình tôi ở Adelaide. "

Anh nghiêng người tới gần hơn một chút. "Thế ra cô sẽ không nghỉ Giáng sinh cùng với vị hôn phu mới sao?"

Cô cường lại việc lùi ra sau ghế. "Không phải năm nay, không phải."

"Tại sao?"

" Ý anh muốn nói gì về hai chữ tại sao ?"

Sự tức giận bùng lên trong mắt anh khi anh tự đẩy mình ra xa bàn làm việc và đứng thẳng. "Thật bình thường đối với một cặp đã đính hôn sống bên nhau trong dịp Giáng sinh."

"Chúng tôi không phải là một cặp bình thường." Cô nhận ra quá muộn những gì cô đã nói. "Tôi đã có những cuộc thu xếp khác rồi," cô chỉ ra khi cô từ từ bắt đầu thở lại.

Một ánh mắt kỳ lạ xuất hiện trong đôi mắt anh. "Tôi nghĩ cô sẽ không muốn để cho anh ta ra khỏi tầm ngắm của cô chứ."

"Tôi tin tưởng Phillip," cô nói, hơi bối rối bởi câu hỏi của anh. Cứ như thể Phillip sẽ không đi đến hộp đêm giải trí hàng đêm. Bây giờ nếu như đó là Brant chồng chưa cưới của cô ...

"Nhưng cô có tin tưởng Lynette Kelly không ?" Anh thăm thi.

Cảm giác sùng sốt chạy qua cô. Có phải anh đã đoán Lynette vẫn còn có tình cảm với Phillip không? Có phải anh đã biết điều thực sự không thể giải quyết được giữa họ không?

"Lynette và Phillip không còn quan hệ với nhau nữa," cô nói lạnh nhạt, và trước khi anh có thể nói gì thêm, cô đưa cho anh một mảnh giấy. "Tôi tin rằng cái này thuộc về ông, ông Matthews."

Mặt anh đan lại. "Kìa, tôi thề rằng nếu em còn gọi tôi là ông Matthews một lần nữa ..." Anh kéo dài giọng rồi ngừng hẳn khi mở tờ giấy. Đầu anh giật bắn lên. "Cái gì đây?"

"Hóa đơn hệ thống báo động an ninh của tôi." Cô đã gọi điện cho người đàn ông đã đến nhà cô chỉ để phát hiện ra tờ hóa đơn đã được thanh toán rồi.

Mắt anh ánh lên vẻ chế giễu. "Quên nó đi. Em đã trả tiền cho nó bằng cách đến dự buổi triển lãm nghệ thuật, nhớ không? "

Đúng, vậy tại sao cô xứng đáng với vẻ chế giễu trong đôi mắt anh? "Tôi xin lỗi, tôi không thấy nó như vậy. Không, ngay cả khi là vị hôn thê của Phillip. "

"Lời đề nghị giúp đỡ của tôi không thể thương lượng được." Anh xé nó làm hai.

Cô đứng lên và đi đến cái tủ có nhiều ngăn kéo quá gần Brant để lấy cái ví của mình. "Được. Tôi sẽ viết một tờ khác và đưa nó cho Phillip. "

"Không cần kịch tính, Kìa. Hãy bỏ qua đi. "

"Ông Matthews, nếu ông nghĩ ông có thể làm những gì ông muốn-"

Anh giữ lấy tay cô bằng đôi bàn tay ấm áp của mình, mang đến hàng loạt con run rẩy lao nhanh qua cột sống cô. "Nghe này, nếu tôi làm những gì tôi thực sự muốn thì -"

"Có phải mọi thứ ở đây ổn chứ?"

Kia hít vào một hơi không đều trước khi cô nhìn lên thấy Phillip đã lặn xe đến cửa phòng và đang nhìn họ lo lắng. Cô bước sang một bên và Brant buông tay cô ra.

Bằng cách nào đó cô nở một nụ cười không tự nhiên trên môi. "Vâng, mọi thứ đều ổn. Em chỉ nhắc ông Matthews anh sẽ đi Queensland vào ngày mai. "

"Gọi tên Brant," Brant nói câu kinh và đi xộc ra khỏi văn phòng. Phillip nhướn mày khi nhìn Kia. "Em có chắc không muốn đi với anh ngày mai không? Như thế có lẽ an toàn hơn. "

Kia lắc đầu. Không có nơi nào trên trái đất này an toàn cho cô hết. Không một tiểu bang khác. Không một quốc gia khác. Không, cô chỉ phải đánh bóng áo giáp của mình và cầu nguyện rằng Brant đã có những việc tốt hơn để làm vào đêm Giáng sinh hơn là quấy rầy cô.

Và nếu cô tin vào điều đó, chắc có lẽ ông già Noel thực sự đã tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Quyến Rũ Của Một Nhà Triệu Phú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Kia ra sân bay Darwin tiễn Phillip vào sáng hôm sau, sau đó trở lại văn phòng để hoàn tất một số công việc trước khi mua sắm Giáng sinh vào phút cuối. Cô thấy Brant trong văn phòng của Phillip, lật nhanh một số giấy tờ trên bàn làm việc của anh ấy.

Anh nhìn lên khi cô xuất hiện ở ô cửa, và đôi mắt anh thăm lại khi nhìn thấy cô. "Cô đã quay lại," anh nói như thể cô đã quay lại hoàn toàn vì anh.

Và đột nhiên cô biết cô đã nghĩ thế. Mặc cho tất cả sự lồi cuồn mà cô không muốn có cảm giác đối với người đàn ông này, nhưng cô vẫn cảm thấy nó. Áo giáp của cô là giấy mỏng trong điều kiện tốt nhất.

"Vâng," cô thì thầm, mong anh đến với cô. Để kéo cô vào vòng tay anh. Để làm tình với cô. Những khoảnh khắc dài có cảm giác râm ran như kiến bò xuyên qua, và cô đã nhìn thấy cuộc đấu tranh trên mặt anh để cưỡng lại không làm chính điều đó.

Anh hắng giọng. "Máy bay của Phil cất cánh rồi chứ?"

Phillip. Người gọi là chồng chưa cưới của cô đã đi chưa được nửa giờ còn cô thì đã sẵn sàng lên giường với Brant. Lạy Chúa tôi, tại sao người đàn ông này có ảnh hưởng với cô như thế? Cô ghét nó. Cô sẽ chiến đấu chống lại nó ... đến từng thớ thịt trên người cô.

Ánh mắt cô rơi xuống trên mớ giấy tờ trong tay anh. "Tôi có thể giúp gì cho anh không?" Cô hỏi, xen vào sự phản đối lạnh nhạt trong giọng nói của mình.

Khuôn mặt anh khép kín. "Tôi đang tìm hồ sơ của Robertson." Anh đi lại tìm kiếm qua các giấy tờ. "Phil có nhiệm vụ phải làm một vài công việc với nó."

"Anh ấy đã làm. Tôi vừa mới đánh máy xong một vài lưu ý, rồi thì anh có thể có nó. Cho tôi một giờ tôi sẽ đưa nó cho anh. "

"Tốt." Anh vòng qua bàn làm việc và đi về phía cô, lúc này tất cả là công việc. "Tôi sẽ ở văn phòng của tôi."

Cô bước lùi lại và đi tới bàn của mình trước khi anh có thể đến chỗ nào đó gần cô. Anh ném cho cô một nụ cười chế giễu khi đi ngang qua. Vâng, anh có thể chế giễu, cô tự nhủ mình lúc ngồi xuống và mở hồ sơ ra. Đừng có hồng cô vào giường anh nhanh hơn nữa.

Hay chút nào .

Một giờ sau, cô vội vã xuống hành lang đến văn phòng của anh, kiên quyết để lại giấy tờ cho trợ lý riêng của anh, chỉ có Evelyn là không thấy ở đâu cả. Anh chắc nghe tiếng cô nói ở phòng bên ngoài, bởi vì một vài giây sau đó, anh gọi lớn mang nó vào cho anh.

Cô nuốt vào một cách khó khăn, không muốn đi vào bên trong phòng làm việc riêng của anh khi dường như không có ai ở gần.

"Kia?"

Cô thẳng vai và đi ngay về phía trước. Trong tất cả mọi thứ sang trọng của căn phòng, cô chắc cũng như mình đang đi vào ngục tù.

"Làm sao anh biết đó là tôi?" Cô nói.

Anh đưa mắt nhìn cô như muốn nói anh luôn luôn biết lúc nào cô ở gần. "Mang nó đến đây," anh nói, đặt bút xuống và dựa lưng vào ghế như thể cô gần như đem trình một sô diễn và anh không muốn bỏ lỡ một giây nào về nó.

Cô ngáp ngừng. Chân cô cảm thấy như hóa đá. Sau đó, cô đi về phía trước, và ngay khi cô nhận biết nó, ánh mắt anh đã lướt qua chiếc váy được đặt may màu xanh và chiếc áo màu trắng óng ánh. Cô có thể thấy anh đang nghĩ thầm trong bụng lột quần áo cô ra khỏi cơ thể cô từng cái từng cái một.

Cô đang ao ước giả mà cô dùng cời áo khoác ra trước khi đến đây. Ít nhất thì cô sẽ không thôi thúc che đậy cái cảm giác căng cứng của nụ hoa, và hai cánh tay của cô sẽ không vụt khoanh lại ngốc nghếch để phản ứng.

Cô đặt hồ sơ lên bàn. Dấu vết của nước hoa cạo râu mùi gỗ đàn hương ngập tràn trong không khí và khuấy động các giác quan của cô. "Tôi sẽ đi ngay bây giờ. Tôi muốn làm cho xong việc mua sắm Giáng sinh chiều nay. "

"Khi nào cô đi đến Adelaide?"

"Sáng mai."

"Chắc cô sẽ nhớ Phil lắm, không nghi ngờ rồi?" Đó là một câu hỏi, không phải là một lời nói. Ánh mắt đó đang nhìn cô như một con mèo vờn chuột, chờ đợi cô đi một bước sai lầm. Vậy thì cô không giống như miếng pho mát nhiều cho lắm.

Cô nở một nụ cười. "Đương nhiên, nhưng tôi sẽ bị giữ lại khá bận rộn. Mẹ tôi rất thích sắp đặt một buổi tiệc vào Giáng sinh," cô nói chuyện phiếm trong lúc bồn chồn lo lắng, cho đến khi thỉnh thoảng cô nhìn thấy một chút âm thầm trong mắt anh mà bóp chặt trái tim cô. Cô đã nói trước khi cô có thể tự ngăn mình lại. "Còn anh thì sao, Brant? Có kế hoạch nào cho Giáng sinh chưa? "

"A, Thế là cô đã nhớ lại tên của tôi, phải không?" Sau đó, anh ngồi thẳng trên ghế. "Một người bạn đã mời tôi tới nhà dùng tiệc Giáng sinh, nhưng tôi không chắc tôi sẽ đi được nữa. Tôi có quá nhiều công việc. "

"Còn em trai anh thì sao?" Cô nói, tò mò muốn biết phản ứng của anh lần nữa.

"Cậu ta thế nào ư?" anh cúi gập, ánh mắt chuyển sang lạnh buốt hơn mùa đông.

Cô nuốt nước miếng. "Tôi chỉ nghĩ - "

"Nghe nè, tôi không có bất cứ điều gì phải làm cho cậu ta và đó là cách mà tôi muốn."

Cô bước lùi lại. "Ồ."

Căng thẳng tràn đầy trong không khí và treo lơ lửng ở đó vài giây trước khi Brant có vẻ làm cho mình bớt căng thẳng. Sau đó, anh cúi người xuống lấy một cái gì đó trong ngăn kéo ở bàn. "Tôi có một món quà Giáng sinh tặng em."

Tim cô đã nhảy lên cổ họng. "Một ... một món quà ư?"

Anh đưa gói quà nhỏ về phía cô. "Tôi cũng tặng cho Evelyn một món quà. Không lẽ để cho hai trợ lý riêng giới nhất thành phố không biết rằng họ được đánh giá cao sao."

Giọng anh chất chứa một cái gì đó chua chát, dù cho cô biết đó là dành cho cô chứ không phải Evelyn. Nhưng dù sao thì cô cũng nhận món quà này. Phillip đã tặng Evelyn một món quà, vậy thì có gì sai khi Brant cũng tặng cho cô một món quà?

Sau đó cô bắt gặp tia nhìn của anh và biết rằng mọi thứ đã không ổn về chuyện này. Chuyện này không được bởi vì vấn đề của cô. Đó là bởi vì anh muốn cô. Đây là một người đàn ông muốn người đàn bà của anh ta và nói với cô ta bằng cái cách duy nhất mà anh ta có thể.

Tay cô run run khi mở gói quà và nhấc nắp cái hộp nhỏ có ghi tên nhà buôn kim hoàn hàng đầu ở Úc. Cô vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy một trái tim nhỏ nép mình trên tấm lót bằng nhung ở chính giữa sợi dây chuyền vàng.

"Nó không phải là chiếc vòng cổ kim cương," anh nói bằng cách nhấn giọng cay độc, "nhưng nó sẽ giữ cho cô an toàn trên quãng đường về nhà."

"Đó là trái tim của hiệu St Christopher," cô thì thầm, đẩy đi cái về chế giễu của anh sang một bên, xúc động bởi món quà hấp dẫn. "Cảm ơn anh. Nó thật đẹp. Tôi chắc tôi sẽ đeo nó trước khi đi. "

"Hãy để tôi," anh nói.

Hơi thở cô hít mạnh vào. Không biết cô có thể chịu đựng để anh chạm vào cô không, không có gì đáng lo ngại cả mau thôi mà? Ôi, cô muốn điều này biết bao. Có phải đây là một việc quá nhỏ nhoi để yêu cầu không?

"Cám ơn," cô thì thầm, giọng cô run rẩy.

Anh đi vòng quanh bàn làm việc và cầm gói quà từ tay cô. "Quay lại đi."

Cô làm theo, và trong một lúc thật lâu tất cả mọi thứ trong phòng dường như yên ắng. Tim cô lỡ một nhịp. Cô có thể cảm thấy anh đang đứng đó nhìn cô, hơi thở ấm áp của anh phả trên gáy cô, làm cho đầu cô thư thái. Nếu cô tựa ra sau, cánh tay anh sẽ vòng quanh cô và rồi ... Ôi, Chúa ơi, Kia, có được một cái ôm chặt dựa vào mình anh, cô thầm trách mắng mình.

Gói quà kêu sột soạt và sau đó là sợi dây chuyền vàng đến vòng quanh cổ cô. Trái tim bằng vàng âu yếm chạm vào chân cổ làm mát lạnh làn da cô.

Anh đặt tay lên vai cô và từ từ xoay cô vòng lại đối diện anh.

"Giáng sinh vui vẻ, Kia," anh nói bằng giọng khàn khàn, di chuyển đến đề hôn cô.

Cô hé môi. Cô phải hôn. Một vụ tuyệt lộ có thể đến theo cách của họ và cô vẫn muốn chờ vụ hôn đó.

Môi anh chạm nhanh vào môi cô. Vì quá nhanh nên nó phải là một vụ hôn lịch sự. Nhưng từng lỗ chân lông trên da cô cảm thấy anh ở đó, thừa nhận anh, gào thét lên để được nhiều hơn.

Anh lùi lại và đôi mắt họ khóa chặt vào nhau. Họng cô dường như tắt nghẹn theo khát khao mãnh liệt lộ ra trong mắt anh và cuộc đấu tranh bên trong anh để không chiếm lấy cô.

Cô hít vào một hơi run rẩy. "Em cũng chúc anh giáng sinh vui vẻ, Brant."

Quai hàm anh giật giật khi anh đi vòng lại phía bên kia bàn làm việc. "Anh mong em sẽ có được tất cả mọi thứ em muốn."

Nếu từ trước đến giờ đã có một lần nào mà cô mong không nhận được điều mình ao ước, thì nó đã ở ngay đây. Khi mà cô muốn anh.

Anh lùi lại với một âm thanh nhỏ trong họng mà dường như giật bắn lên từ tận sâu thẳm trong lòng anh. Nó đã phá vỡ tình trạng này trong khoảnh khắc.

Cô quay ngoắt vội vã đi về phía cửa, cần phải thoát ra khỏi đó.

"Có một kỳ nghỉ vui vẻ nhé, Kia ... thậm chí không có chồng chưa cưới của em bên cạnh."

Kia dừng lại để nhìn anh và nhìn thấy ánh mắt anh nặng nề hơn bao giờ hết. Cô căng thẳng. Họ đã đứng khi quay lại nơi mà họ đã bắt đầu. Và điều đó là tốt cho cô.

"Tôi định như vậy," cô nói không nhiệt tình và rời khỏi phòng.

Như thường lệ Kia thường thích ở với gia đình vào dịp Giáng Sinh. Hàng xóm ghé thăm đột xuất để được dùng rượu Giáng sinh vào buổi sáng, và chị gái cô, Melanie, đến thăm dùng bữa trưa cùng chồng và con trai. Thời tiết thường tỏ ra nóng vào lúc này trong năm, do đó, nhiều loại hải sản và rau trộn là đơn đặt hàng trong ngày, tiếp theo là một ổ bánh kem theo kiểu Anh mà mẹ cô làm rất tuyệt. Một buổi tiệc mà cha dượng cô thích. Tất cả rất bình thường và thoải mái. Theo cách thông thường.

Vậy tại sao cô cảm thấy như có một cái gì đó đang thiếu vắng trong năm nay? Đó là một ý nghĩ mè neho bên trong cô mà nó vẫn ở đó suốt cả ngày và bắt đầu một lần nữa khi cô thức dậy vào ngày tặng quà 26/12. Cô cảm thấy bồn chồn. Cứ như là cô nên ở một chỗ nào khác nhưng không biết ở đâu.

Chỉ đến khi một bữa trưa ngoài trời có nướng thức ăn ở sân sau, nơi cô đang chơi trò ú òa với đứa cháu trai sáu tháng tuổi, cô nhìn lên người đó và tìm cô như rút xuống chân. Tiếng cười chết đứng trên môi cô. Và đột nhiên cô nhận ra điều mà cô đang thiếu. Brant. Anh đứng gần góc nhà, nhìn cô, ánh mắt anh như đang xuyên thấu qua khoảng cách giữa họ. Gia đình cô mờ dần trong đầu óc cô.

"Ai vậy?" Cô nghe tiếng mẹ cô nói, và ngay lập tức Kia nhận ra anh đã ở đó. Anh không phải là điều tưởng tượng nằm trong tâm trí cô. Và ở đây cô mặc quần jean vải bông chéo và chiếc áo đan len co giãn, khác xa nhân vật gọn gàng mà cô vẫn giữ trong văn phòng và ngay cả đối với Phillip.

Cô chuyển Dominic cho chị cô và vụt đứng dậy. "Vâng, được rồi mẹ. Đó là một trong những ông chủ của con. Con sẽ trở lại ngay. "

Cô chạy nhanh về phía anh, tay cô đang đặt vào cổ họng mình như có điều gì đó xảy ra với cô. Một cái gì đó phải là sai lầm. Nhầm lẫn quá chừng.

"Phillip?" Cô thốt lên giọng sâu thẳm khi cô đến gần hơn.

Tâm trạng bị làm bức tức thoáng qua mặt anh sau đó biến mất. "Bớt căng thẳng đi. Anh ấy không sao, theo chừng mực mà tôi biết. "

Cô thấm ướt môi. "Vậy anh đang làm gì ở đây?" Phải có một cái gì đó quan trọng nên anh đã bay từ phía bắc của lục địa tới phía nam, hơn ba ngàn cây số.

"Dự án Anderson cần làm lại. Phillip chắc phải có một ngày tồi tệ khi anh ấy gặp họ, bởi vì anh ấy hiểu không đúng tất cả các hướng dẫn. Nếu chúng tôi không đưa cho họ một lựa chọn khác vào sáng thứ năm, chúng tôi sẽ không lấy được tiền. "

Kia nhớ lại cô đã có một chút lo lắng về dự án đặc biệt đó. Cô thậm chí còn nói điều này với Phillip về nó và khiến cho đầu cô gây cái rục lúc đó.

"Tôi có hàng tấn việc cần làm phía trước và tôi cần một trợ lý riêng."

Cô cau mày. "Evelyn thì sao?"

Anh mỉm cười mà không hài lòng. "Nhớ lại trái tim mà tôi đã tặng cho cô ấy không, việc đó là nghĩ rằng để giữ an toàn cho cô ấy? Nhưng nó đã không được như vậy. Cô ta đã ngã quỵ với bệnh đau dạ dày vào sáng hôm qua. Có vẻ như cô ấy sẽ không làm việc để nghỉ ngơi cả tuần."

Cô nhăn nhó. "Tôi nghiệp Evelyn." Nhưng tại sao cô nghi ngờ anh đã vui mừng về điều này? Không phải về việc Evelyn đang bị bệnh mà về việc cần cô với tư cách thay thế. Có lẽ bởi vì anh đang làm hồng kỳ nghỉ của cô như thế này.

Chân mày cô nhướng lên. "Tại sao không thuê một nhân viên tạm thời?"

"Dự án này quá quan trọng. Kìa. Công ty này vẫn sẽ tồn tại nếu chúng ta mất họ với tư cách là một khách hàng, nhưng tôi không chắc về Phil. Cô nghĩ anh ta sẽ cảm thấy như thế nào nếu phát hiện ra điều đã xảy ra? Anh ta khá kiệt sức vào lúc này." Anh đã thắng cô bằng điều đó và cả hai đều biết như vậy. "Không, tôi cần cô quay lại Darwin và giúp tôi hân. Tôi đã bay xuống đây đêm qua và tôi có một máy bay phản lực đang chờ ở sân bay bây giờ. Tôi sẽ trả em gấp ba thời gian, tất nhiên."

Cô vẫy một bàn tay khinh thường. "Tôi không quan tâm về tiền bạc."

"Vậy thì nghĩ nó như đền đáp cho hệ thống bảo động an ninh đi."

Vai cô căng thẳng. "Anh nói nó đã được thanh toán đầy đủ rồi mà," cô nhắc nhở anh, mặc dù cô vẫn có mỗi ý định trả hết nợ của mình, và bằng tiền mặt. "Hay có phải đây là một trong những khoản nợ mà cuối cùng có vẻ như tính thêm lãi suất tiền lãi?"

Nụ cười một nửa thoáng qua mặt anh. "Có lẽ."

"Kìa, con yêu," giọng mẹ cô nói phía sau cô, và Kìa cứng người. "Tại sao không đưa ông chủ của con qua gặp gia đình ta?"

Kìa nghiêng người về phía Brant. "Xin đừng đề cập đến Phillip," cô thì thầm.

"Hả?" anh lầm bầm.

"Họ không biết về anh ấy." Cô đã nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của anh lóe lên ngay trước khi cô quay phắt lại đối diện với mẹ của cô để làm một cuộc giới thiệu.

Nhưng ngạc nhiên hay không, anh sớm lấy lại bình tĩnh. Kìa nhìn anh chuyển sang nét duyên dáng, nhưng cô biết anh sẽ hỏi một vài câu hỏi khó khi họ ở một mình.

"Tôi chắc nhận ra Kìa có vẻ đẹp của bác," anh nói với mẹ của cô bằng một nụ cười ấm áp mà dường như hoàn toàn có sẵn cho các phụ nữ khác.

Kìa trầm trồ tròn mắt nhưng cô phải thừa nhận cha cô sẽ không bao giờ kết hôn với mẹ cô nếu như bà không phải là một người đẹp. Mẹ cô cũng có tính nồng hậu nhất. Bà không đáng bị đối xử quá tệ.

Marlene đỏ mặt thích thú. "Cảm ơn, ông Matthews."

Anh ném một cái nhìn nhăn nhó về phía Kìa mà nói như bà mẹ, như con gái vì đã gọi anh là "thưa ông", sau đó quay lại với mẹ cô. "Hãy gọi tôi Brant."

Marlene gật đầu. "Vâng, Brant. Đến đây và gặp những người còn lại trong gia đình của Kìa." Bà trượt cánh tay qua anh và bắt đầu cùng đi về phía những người khác. "Cậu đã ăn trưa chưa?"

"Dạ rồi, dù sao cũng cảm ơn bác vì đã mời."

"Vậy uống một chút rượu nhé. Cũng là một bữa tiệc Giáng sinh mà," Bà nở một nụ cười ấm áp.. "Hơn nữa, chúng tôi cũng muốn biết về ông chủ của Kìa." Bà dựa hơi gần Brant. "Chúng tôi lo lắng về việc cháu nó ở Darwin có một mình."

Anh mỉm cười. "Bác không cần phải lo lắng. Chúng tôi vẫn đang để ý rất kỹ đến cô ấy," anh nói, và Tim của Kìa lác lư với ẩn ý đằng sau những từ đó. Đột nhiên, cô cảm thấy chiếc quần jean bó quá chặt còn chiếc áo màu hồng quá thiếu vải.

"Ồ, tôi rất vui khi nghe điều này." Họ đi đến những người khác. "Brant, đây là chồng tôi, Gerald." Hai người đàn ông có kích thước khác nhau hoàn toàn và bắt tay nhau. "Và đây là chị gái của Kìa, Melanie. Và chồng của nó ..."

Kìa nghiêng rặng khi cô nhìn thấy cánh phụ nữ không cưỡng lại được sự quyến rũ của Brant giống như một đường domino ngã nhào. Cánh đàn ông không quá dễ chịu lúc đầu, nhưng chẳng bao lâu Brant cũng đã làm cho họ quy phục và phục tùng. Phải chăng người đàn ông này quen biết không có giới hạn không?

"Thế tại sao anh đến đây gặp Kìa?" Cha dượng của cô hỏi, và Kìa đã thấy rằng có lẽ Brant hoàn toàn không thu hút người đàn ông lớn tuổi nhiều như cô nghĩ. Cô mỉm cười với Gerald, yêu thương ông nhiều hơn tất cả vì đã bảo vệ mình.

"Có một vấn đề quan trọng ở văn phòng và tôi cần sự giúp đỡ của Kia. Cô ấy đang thực hiện dự án này với Ph-" Anh do dự, rồi mỉm cười với Kia. "Cô hiểu nó nằm lòng và tôi không thể làm dự án này mà không có cô ấy. Tôi không có sự lựa chọn nào khác, ngoại trừ cầu xin cô ấy quay trở lại văn phòng với tôi. Hãy tin tôi, tôi sẽ không yêu cầu cô ấy nếu nó không quan trọng. "

"Tất nhiên con sẽ không," mẹ cô nói. Bà liếc nhìn con gái mình. "Con yêu, có phải con vẫn còn con đang học không?"

Brant vênh tai lên nghe. "Học ư?"

Kia rên rỉ trong lòng. "Tôi đang học tiếng Trung Quốc."

"Và em ấy cũng học rất tốt," Marlene tự hào nói. "Em nó đúng là có năng khiếu ngôn ngữ và đã thông thạo tiếng Pháp và tiếng Ý rồi."

Brant nhìn bằng một ánh mắt suy đoán. "Đôi lúc cô thực sự là một điều bí ẩn có phải không?" Anh nói, nhưng cô thoáng nhìn thấy ánh mắt kia khẽ đánh lại.

Anh liếc nhìn đồng hồ. "Tốt hơn hết chúng ta nên đi."

Cô gật đầu. "Tôi chỉ sẽ lấy đồ đạc đi cùng." Cô để anh ở lại nói chuyện với những người khác, cô có một chút nuối tiếc là đã không có nhiều thời gian hơn để ở cùng gia đình. Nhưng, mặt khác, giúp công ty vượt qua tình huống khó khăn trong cơn khủng hoảng là một sự hy sinh nhỏ để làm vì lợi ích của công ty.

Sau đó cô nghĩ đến phải làm việc một mình với Brant khi họ quay về Darwin, cô đẩy sang bên mức độ gây phản kích mà không có gì phải làm bằng sự thách thức của dự án và mọi thứ phải thực hiện với chính người đàn ông này. Cô nuốt vào khó khăn. Đỉnh chính lại. Đây không phải là sự hy sinh nhỏ mà sẽ là một vấn đề lớn đây.

Tay cô run rẩy khi cô tắm nhanh dưới vòi sen trước khi tròng vào chiếc váy in hoa cổ sơ mi cài nút phía trước tới thắt lưng và một chiếc áo khoác ngắn tay để mặc khi đi du lịch nhưng đủ tác phong văn phòng. Không quan tâm tới vớ, cô xỏ vào đôi giày cao gót mà ca tụng đôi chân dài rậm rạp. Một chút trang điểm nhẹ và dưới bàn tay khéo léo cô nhanh chóng cuộn tóc lên và đã sẵn sàng. Cho trận chiến. Với Brant.

"Có lẽ cô có thể giải thích điều gì đó với tôi," anh nói ngay khi họ đang ngồi trong máy bay phản lực sang trọng và đang quay lại Darwin.

Những cơn rung mình cảnh báo bắt đầu đi lên và xuống dọc theo sống lưng cô. "Như cái gì?"

"Như lý do tại sao cô không nói cho gia đình cô biết về Phillip?"

Cô đã cố không nao núng. "Ồ. Chuyện đó hả. "

"Đúng. Chuyện đó. "

Má cô đỏ au. "Tôi chỉ muốn chắc chắn, thế thôi."

Anh ngồi thẳng lên, đầy cảnh giác lúc đó. "Cô không chắc sao?"

"Vâng, dĩ nhiên tôi chắc," cô nói một cách nhanh chóng. "Chỉ là tất cả chuyện đó xảy ra quá nhanh. Tôi không muốn gia đình tôi phải lo lắng và tôi biết họ sẽ lo. "

Một khoảnh khắc ngập ngừng, sau đó anh nói, "Hãy cho tôi biết. Cô có yêu Phil không ? "

Nếu cô do dự, cô sẽ bị thua. "Có."

Anh nghiêng chặt hàm. "Khi nào cô có kế hoạch nói với họ?"

"Khi nào thích hợp. Cảm ơn anh đã không nói bất cứ điều gì ngày hôm nay. Nó sẽ bị ... khó xử. "

Lạy Chúa, cô không thích nói dối, nhưng cô có thể làm gì khác? Nếu cô nói sự thật, Brant sẽ thể hiện tất cả ra để quyến rũ cô. Cô sẽ như hồ nhảo trong tay anh và cô đã không nghi ngờ gì cô thích nó. Nhưng mà điều đó chỉ có thể là một sự giải thoát cơ thể. Nó sẽ không đủ. Cô cần nhiều hơn từ một người đàn ông hơn là lăn tròn trong đám cỏ khô.

Bên cạnh đó, chuyện này không chỉ liên quan tới cô. Tuy nhiên cô không thể phản bội trò đùa này. Làm sao mà cô có thể nói với Brant sự thật và đổ trút tất cả chuyện này lên vai Phillip mà không cho anh ta một cảnh báo nào? Cô không nghĩ cô tốt hơn so với Phillip, nhưng cô cũng không thể cư xử với anh ta như anh đã cư xử với cô. Không, cô sẽ phải đợi cho đến khi anh ta trở lại văn phòng trong hai tuần tới. Cô chỉ hy vọng cô sống sót cho đến khi đó.

"Tôi chắc chắn họ sẽ rất vui mừng cho cô," Brant nói. "Phillip là một món bở tuyệt vời."

"Vâng." Cô lờ đi cái giọng cay nghiệt trong lời nói của anh, hoàn toàn không dựng lên rào chắn đối với anh bằng miệng ngay bây giờ.

Gần như quay đi, một cái gì đó về anh đã tước đoạt sự chú ý của cô và cô rất ngạc nhiên khi bắt gặp một cái nhìn u ám trong mắt anh trước khi anh nhìn xuống giấy tờ trong lòng. Một cảm giác kỳ lạ cảm thông chộp lấy tình cảm sâu sắc nhất của cô. Có phải anh đã đến tìm cô về hơn là chỉ có vấn đề rắc rối

trong công việc? Có phải anh đã cảm thấy cô đơn, mặc dù một “người bạn” sẽ mời anh tới nhà dùng bữa trưa vào ngày Giáng sinh không?

"Anh có một mùa Giáng sinh vui vẻ chứ, phải không Brant?"

Ánh mắt anh nhìn chăm chăm về phía cô. "Tại sao?"

"Tôi chỉ vừa mới tự hỏi."

Ánh mắt anh thân thiện làm cho cô ao ước mình đã im miệng lại. "Vâng, tôi vẫn cứ giữ mình rất ... bận rộn."

Cô rút lại bên trong. "Tôi hiểu mà." Anh là một người lẳng nhăng, vì vậy anh ở với một người đàn bà thích hợp nhất. Cô hiểu anh rõ quá chừng. Anh đúng là giống như cha cô.

Chín giờ tối hôm đó Brant quyết định chỉ nghĩ đến công việc trong ngày. Kiệt sức, anh thả lỏng đằng sau ghế da và bẻ cong các ngón tay. Anh có thể nghe tiếng lách cách của bàn phím ở phòng bên ngoài và biết rằng chẳng có gì quan trọng làm anh mất tập trung theo cái cách anh vẫn còn muốn Benton Kia.

Thậm chí ngày hôm nay, khi anh bắt gặp cô lơ là không đề phòng ở nhà mẹ của cô, cô đã khiến cho bụng dạ anh rối ben khao khát. Mẹ kiếp, anh vẫn nhớ anh có cảm giác như thế nào khi nhìn thấy cô ăn mặc rất tình cờ trong chiếc quần jean chặt chẽ âu yếm bó sát chân cô. Cô trông rất khác. Quá vô tư và thân thiện.

Và khi anh nhìn thấy cô với một đứa bé mới biết đi chập chững trong vòng tay ... đó là như thể anh đang nhìn thấy một ý niệm mờ mờ về tương lai.

Tương lai của Kia và của anh.

Lần đầu tiên kể từ Julia, anh thực sự tưởng tượng sống chung người đàn bà. Có nhiều hơn so chỉ với một mối quan hệ cơ thể. Nhưng ngay cả Julia cũng không khuấy động cùng một mức độ khao khát đã bóc toạc anh ra hoàn toàn ngày hôm nay khi anh đã nhìn thấy Kia.

Tuy nhiên, Kia chỉ quyết tâm theo đuổi một thứ.

Người đàn bà này cần tiền như cách cô ta cần không khí để thở. Cô khẳng định rằng cô yêu Phillip nghe như rỗng tuếch bên tai anh, cho dù là anh đã bị xúi giục để quên nó, anh chỉ phải nhớ rằng trong khi cái miệng xinh đẹp của cô có thể nói dối, nhưng máy ảnh thì không. Nụ cười điệu tưng mẫn mà cô đang tỏ ra trong bức ảnh của cô và Phillip đã nói lên tất cả: Kia Benton đã câu được người đàn ông của mình.

Anh ngồi thẳng trên ghế, cảm giác chán ghét làm anh mím chặt môi. Vậy thì làm sao mà anh lại còn nghĩ đến Kia với một mức độ sâu sắc hơn? Tất cả là tại cái việc cần làm trong dịp Giáng sinh chết tiệt này, đó là cái mà nó đã xảy ra. Nó đã khơi gợi quá nhiều đến những kỷ ức vào khoảng thời gian anh đang trưởng thành.

Không phải là anh phàn nàn về thời thơ ấu của mình. Bố mẹ anh đã từng là những người tốt nhất, gần như nhận những đứa trẻ khác trong phố làm con nuôi. Nhiều lần Flynn đã ở ké nhà của Brant khi cha anh ta quá say để chăm sóc con cái. Và cha mẹ của Damien đã không muốn thân mật với con trai của mình, bỏ mặc đứa nhỏ khát khao tình cảm cha mẹ. Brant biết nếu như không phải vì Barbara và Jack Matthews, hai người bạn của anh có lẽ hóa ra không sung túc như họ đã có. Việc này đã gắn kết ba người họ lại với nhau.

Giống như anh em.

Miệng anh mím chặt. Không giống như chính ruột thịt của anh đã cướp lấy vị hôn thê của anh.

Anh đứng dậy bước đến ô cửa, đẩy qua một bên những suy nghĩ về thằng em trai của mình, Royce, lúc anh buộc tâm trí quay lại với công việc kinh doanh sắp đến.

Anh đứng một lúc nhìn những ngón tay của Kia lướt nhanh trên bàn phím, trong khi cô vẫn tiếp tục đánh máy rất nhiều giấy tờ cần thiết để có được dự án trở lại đúng hướng. Anh không biết Phil đang nghĩ gì mà kết hợp một gói lại với nhau như vậy. Nó hoàn toàn sai, đây sai sót và không khả thi.

"Cô biết có phải không?" Anh nói đi vào phòng. "Tất cả điều được trình bày đó đã không hợp lý phải không?"

Cô chớp mắt ngạc nhiên, sau đó gật đầu. "Tôi đã có ý kiến. Tôi có nói với Phillip, nhưng anh ấy nghĩ rằng anh ấy đúng, vì thế tôi bỏ mặc nó ở đó." Cô nhún vai. "Anh ấy là ông chủ mà."

"Và tôi cũng là ông chủ. Nhờ ra cô nên đi đến tôi."

Cô cong một bên mày. "Và nói cho anh biết chính xác chuyện gì ư? Đó là ông chủ của tôi đã không suy nghĩ đúng đắn bởi vì anh ấy không còn sử dụng đôi chân của mình được nữa và bây giờ tôi cũng đang nói với anh, anh đang bắt đầu mất trí nữa phải không?"

"Tôi khâm phục lòng trung thành của cô, Kia, nhưng lần tới để tránh cho cả hai chúng ta đỡ căng thẳng, chỉ cần nói cho tôi biết về nó. Tôi sẽ không bắt đầu truy cứu Phil, nhưng tôi sẽ tìm cách gần nó. Nếu Phil không đối phó, chúng ta cần phải nhờ anh ta giúp đỡ."

Cô thở dài. "Vâng, anh nói đúng."

Anh đi đến để trò chuyện, để nói cho cô biết sự phán đoán của Phillip đôi khi đã bị nghi ngờ và đã gây ra những rắc rối trước đó, nhưng rồi anh nhớ lại

vị hôn thê của anh ấy chính là cô.

"Đồng ý. Hãy gọi nó là thời kỳ đen tối. Cô có muốn ăn một thứ gì trên đường về nhà không?" Đột nhiên anh không muốn về nhà một mình. Không có gì đợi anh ở đó cả. Và chắc hẳn họ vẫn còn có tất cả các phim Giáng sinh đầy sức sống trên truyền hình.

Cô bắt đầu xếp giấy tờ. "Không, cảm ơn. Pizza là quá đủ rồi. "

"Chúng ta đã ăn cách đây nhiều giờ."

Cô ngược lên có một tia xót thương lấp lánh trong mắt cô. "Tôi vẫn còn no từ bữa tiệc trưa Giáng sinh hôm qua."

Ánh mắt xót thương đó đâm thẳng vào ngực anh. Trong mắt cô có sự ám áp mỗi khi cô nói về gia đình mình quá là không phù hợp với người chơi trò nhả tâm mà anh biết cô đã làm.

Anh nhìn chăm chăm vào cô hơn một phút, sau đó quay lại đi về văn phòng của mình. Anh nghĩ là ngay cả những tên tội phạm cũng có những điểm tốt của họ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Quyến Rũ Của Một Nhà Triệu Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ngày hôm sau Kia có lẽ thích tập trung vào công việc sắp tới, nhưng vì tất cả mọi người vẫn còn đang trong kỳ nghỉ, chỉ còn lại có mình cô với Brant trong dãy phòng làm việc của ban điều hành làm cho cô không dám thờ. Đó là lý do tại sao cô cứ nhất quyết đòi làm việc trong văn phòng của mình ở xa tít tận đầu bên kia của tầng lầu. Cách xa anh. Cách xa cảm dỗ. Và cách xa ranh giới kích thích dục tình.

Anh đã nhìn thẳng vào cô, nhưng cô vẫn giữ cao đầu khi cô nói với anh cô cảm thấy thoải mái hơn ở bàn làm việc của mình. Sự thật chỉ có thể thôi.

"Mang cho tôi hai mươi trang kế tiếp khi cô làm xong," là tất cả những gì anh nói giữa trưa, tia lấp lánh trong mắt anh như nói với cô rằng ngay cả một dự án quan trọng cũng không thể vượt qua sự cuốn hút này giữa họ.

"Dạ vâng, thưa ông," cô ngắt lời, quay gót rời khỏi phòng, nhưng không trước khi cô nhìn thấy sự kiêu ngạo trong mắt anh. Được rồi, vì anh là ông chủ mà, nhưng điều đó không có nghĩa là anh phải "điều khiển" cô thứ này thứ nọ. Nó chỉ làm cô bức bối, và kể từ đó, những ngón tay của cô lướt nhanh trên bàn phím, muốn kết thúc hai mươi trang càng sớm càng tốt để cô có thể tiến vào văn phòng của anh và đặt mạnh chúng xuống bàn.

Và chính xác đó là việc mà cô đã làm – nó mất một nửa thời gian như thường lệ. Nhưng cô hết sức ngạc nhiên khi đến văn phòng anh, không thấy anh ở đâu hết. A-dre na-lin đã mang đến sức mạnh cho các ngón tay cô tan biến đi, để lại cô kiệt quệ và thất vọng một cách lố bịch. Cô thờ dài. Việc chú ý đến anh đã xảy ra có lẽ báo cho cô biết anh đã đi ra ngoài.

Cô đặt giấy tờ ở giữa bàn và quay trở lại phòng mình. Một bóng người đứng ở ngưỡng cửa làm cô giật bắn cả người. Trong một phút, cô nghĩ rằng đó là Brant. Khi mắt cô thích nghi, cô nhận ra đó là Lynette Kelly.

Kia hít sâu vào, tim cô gần như không đặt lại đúng chỗ. "Lynette, cô đang làm gì ở đây?"

Lynette đỏ mặt khi bước vài bước vào trong văn phòng. "Ồ, xin chào, Kia."

Cô ấy trông rất lo lắng Kia cảm thấy lấy làm buồn cho cô. "Tôi có thể giúp gì cho cô?" Cô hỏi nhẹ nhàng.

"O... Tôi cần gặp Phillip. Tôi có gọi điện cho anh ấy ở nhà, nhưng không có ai bắt máy. Tôi nghĩ có thể anh ấy đang ở đây. "

"Tôi xin lỗi. Anh ấy không ở đây." Mặt Lynette xịu xuống u sầu và Kia đã nói trước khi kịp suy nghĩ. "Anh ấy đã trở về nhà ở Queensland trong một vài tuần."

Người phụ nữ kia mở to mắt. "Mà không có cô sao?"

Ánh mắt Kia nhìn ra xa sau đó quay lại. "Tôi phải ở lại đây để làm việc. "

"Ồ!" Hai vai Lynette nhẹ nhõm và cô quay đi chỗ khác. "Tôi nghĩ tốt hơn tôi - " Cô ấy quay ngoắt lại. "Kia, cô có thực sự yêu Phillip không? Ý tôi muốn nói là giống như .. như một người đàn bà yêu một người đàn ông đó? Làm ơn đi, tôi cần phải biết. "

Quả là có một nỗi đau đớn trong mắt cô ấy, tội lỗi như đâm bằng dao găm vào trong trái tim Kia.

"Kia, anh ấy cần tôi. Tôi biết anh ấy cần mà. Tôi yêu anh ấy bằng tất cả trái tim và tôi đang cố nuốt lòng tự trọng của mình trước mặt cô, xin cô hãy cho

tôi biết sự thật."

Kia không thể chịu đựng nỗi đau của Lynette thêm nữa. Đúng là không phải khi cứ để cho người đàn bà đó sống trong mơ hồ. Cô còn nợ chuyện này với cô ấy— và với Phillip— để giúp cho sự việc trên rõ ràng hẳn ra.

"Không, Lynette. Tôi không yêu Phillip. Không phải theo cách đó. "

"Cảm ơn Chúa." Lynette chao đảo, sau đó nhanh chóng lấy lại chính mình, chớp chớp nước mắt vào trong. Khi cô ấy bình tĩnh lại, cô ấy chau mày có vẻ bối rối. "Vậy tại sao cô đính hôn?"

Kia nói với cô sự thật và giải thích cách mà một việc này dẫn đến việc kia như thế nào. "Tôi xin lỗi vì tất cả nỗi đau đớn mà chúng tôi đã gây ra cho cô, Lynette ạ. Tôi chỉ cố gắng giúp Phillip mà thôi. "

"Cô có ...?" Lynette nuốt vào. "Cô có nghĩ rằng anh ấy vẫn còn yêu tôi không hả?"

"Tôi biết anh ấy yêu cô mà."

Hy vọng tràn đầy trong mắt Lynette và làm cho nó tỏa sáng. "Tôi phải đi đến chỗ của anh ấy thôi."

Kia gật đầu. Đằng sau dáng vẻ mảnh mai thanh tú của người đàn bà này, cô cảm nhận được sức mạnh nghị lực mà cô nghi ngờ sẽ làm ngạc nhiên Phillip. "Nếu anh ấy gây khó cho cô, bảo với anh ấy tôi nói anh ấy là một thằng ngốc."

Lynette nhanh chóng ôm chầm lấy cô. "Tôi hy vọng chẳng bao lâu nữa cô sẽ tìm thấy được người của mình."

"Tôi không chắc tôi muốn một ai đó," Kia nói với một nụ cười nhỏ. Người duy nhất thực sự đã từng gây ảnh hưởng đến cô là Brant. Và anh ấy ... cũng, không có gì để nói nhiều ở đó.

Lynette rời phòng quá hạnh phúc trông cô ấy như đang bay. Kia mỉm cười khi niềm vui lướt nhanh qua cô lúc cô nói với người đàn bà đó về tình yêu của Phillip. Bây giờ việc này là nằm trong tầm tay của Lynette.

Chính lúc đó, tóc gáy Kia dựng đứng hết lên. Ngay trước khi cô quay sang phía cánh cửa nối sang phòng khác cô chắc chắn Brant có lẽ là đang đứng ở đó.

Và đúng vậy. Anh đã ở trong phòng hội nghị nhỏ suốt này giờ. Một nỗi sợ hãi mà cô chưa bao giờ được biết đến râm ran dưới da cô. Nỗi sợ hãi căn bản, sợ hãi tình dục. Rốt cuộc cô cũng phải nhìn vào sự nổi giận trong mắt anh để hiểu rằng anh đã nghe tất cả.

"Um ... Brant. Tôi không biết anh đã ở đây. "

Trong chốc lát bầu không khí lơ lửng giữa họ giống như một màn sương.

"Thì ra lương tâm của kẻ đào mỏ đã tìm ra được người tốt hơn của nó, có phải không?" anh nhạo báng, dựa người vào khuôn cửa, thoải mái gần giống như con cá sấu lười biếng phơi mình dưới ánh nắng mặt trời.

Cô hít mạnh vào. "Đào mỏ?" Anh có điên không vậy? "Có phải anh đang ám chỉ tôi không?"

"Quá tồi, em yêu. Cô đã bỏ lỡ cuộc hôn nhân lần này, nhưng tôi chắc chắn cô có thể tìm thấy một người đàn ông khác mê tít vì hành động vô tội đó. "

"Cái - cái gì hả?" Cô không hình dung anh đang nói gì.

"Đừng chối. Tôi thấy hình của cô trong tạp chí. Ngay cả nhà báo còn nói là một kẻ đi săn gia tài khi nhìn thấy nó. Thực ra hẳn bình luận cách cô câu một trong những anh chàng độc thân giàu có nhất của Úc như thế nào. "

Có thật cô đang nghe chuyện này sao? "Nhà báo đó - và tôi dùng từ lỏng lẻo - đã gán nó cho tôi bởi vì tôi đã từ chối đi chơi với anh ta. Anh ta chỉ cố làm cho tôi trông xấu xa." Cô đã cảm thấy phát ốm khi nhìn thấy bức ảnh và lời bình luận mà anh ta đã viết..

"Thật ư?" Ánh mắt Brant cho biết anh không tin cô. "Dù cho đó là trường hợp này, chính tôi đã nghe cô nói chuyện trên điện thoại. Tại tôi không lừa dối tôi. "

Cô cau mày. "Nói chuyện trên điện thoại hả?"

"Đúng. Khi tôi từ Paris trở về tôi nghe cô khoe khoang với ai đó trên điện thoại về việc thật dễ dàng phải lòng một người đàn ông giàu có hơn là một người nghèo khổ. " Mối trên của anh cong cớn. "Kể đó, cô và Phillip như hình với bóng và cô đính hôn với anh ta."

Cô đã cố gắng suy nghĩ. Sau đó, cô đã tìm ra. "Tôi đã nói chuyện với Gerald ... cha dượng của tôi. Đó là một trò đùa giữa chúng tôi. Trời ơi. Vậy ra đây là lý do tại sao anh là người hay khó chịu đối với tôi từ khi tôi gặp anh lần đầu? Anh nghĩ rằng tôi kết hôn với Phillip chỉ vì tiền sao? "

Anh nói nghe gay gắt. "Cô đã nhanh chóng nhận chiếc vòng cổ kim cương của anh ấy."

"Anh ấy yêu cầu tôi đeo nó đến dự tiệc Giáng sinh. Tôi đã trả lại vào ngày hôm sau. Anh hỏi anh ấy đi nếu như anh không tin tôi. "

Một cái gì đó thoáng qua mắt anh. "Còn chiếc Porsche ?"

"Cha tôi đã cho tôi. Ông ấy giao dịch buôn bán xe hơi, nhớ chưa? " Lòng cô đau nhói. "Ông muốn 'Barbie' của ông đi kèm với những vật phụ thuộc."

Trong khoảnh khắc có một tia đồng tình, sau đó mặt anh đành lại. "Nếu như cô không thích cha mình nhiều, vậy tại sao lại lấy chiếc xe?"

"Ba tôi đã đề nghị và tôi nghĩ tại sao không? Tôi tính toán người đàn ông này nợ tôi tất cả các thứ mà ông đã bắt tôi phải chịu. Nếu như ông muốn cho tôi một chiếc Porsche thì tôi lấy Porsche. Chả có gì sai trái cả." Cô ngưng lại. "Dẫu sao, nếu tôi muốn có tiền, tôi chỉ cần phải hỏi xin ông một ít ... không phải đó là thứ tôi muốn. Cha tôi có đủ tiền để nuôi tôi sống xa hoa cho đến cuối đời. Thật không may nó lại đi kèm với một mức giá. "

Quai hàm anh giật giật. "Dù là tất cả điều đó là sự thật, cô rõ ràng là rất giỏi trong việc lừa gạt mọi người. Cô đang giống hệt một người nói dối. "

Cô cau mày. "Vi lợi ích của Phillip."

"Và của riêng cô. Cô lợi dụng anh ấy nhiều cũng giống như anh ấy đã lợi dụng cô."

Cô hất cằm. Anh quá kiêu ngạo. " Tại sao bây giờ tôi phải làm điều đó?" Cô nói, rồi sau đó nhận ra đó là một thách thức.

Đột nhiên, anh quay lại và đóng cánh cửa thông phòng phía sau. "Để giữ cho chúng ta riêng biệt."

Ánh mắt cô phóng ngược tới tay nắm cửa nơi bàn tay cô vẫn còn đặt trên đó. "Chúng ta ư? Không có gì giữa chúng ta cả."

Anh sai bước ngang qua phòng đến cửa văn phòng chính. "Lại nói dối rồi, Kia?" Anh cũng đóng cánh cửa đó sau đó quay lại nhìn về phía cô ở giữa phòng.

Đầu gối cô bắt đầu run. "Ồ ... anh định làm gì hả?"

"Vậy em nghĩ anh đang định làm gì ?" Giọng nói của anh thấm qua cô dịu dàng như tơ lụa.

Họng cô trở nên khô khốc. "Anh đang làm bộ trên ghẹo tôi."

"Không có trên ghẹo, Kia. Không chút nào. "

Cô thẳng vai. "Brant, dừng lại đi. Điều này thật là vô lý. Anh là ông chủ của tôi. Tôi -"

"Sắp bị hôn ngay lập tức," anh thì thầm, dừng lại ngay trước mặt cô. Anh không chạm vào cô. Không chìa tay ra. Anh chỉ đứng đó nhìn cô. Và điều mà cô thấy làm tan chảy mọi mảnh xương trong cơ thể cô. Anh vẫn còn tức giận, nhưng ôi lạy Chúa, anh muốn cô ấy.

Cô liếm môi. "Brant, Tôi -"

"Anh quá tức giận em ngay lúc này đến mức anh có thể chửi rủa em hoặc hôn em."

Cô đã cố lùi lại.

Anh nắm lấy cánh tay cô để cản không cho cô di chuyển, sự đụng chạm của anh đang phóng ra sự khát khao thèm muốn đến tất cả các vùng trong cơ thể cô . "Và sau đó anh sẽ cởi bỏ quần áo ra cô khỏi thân thể thơm tho ngọt ngào và thưởng thức cả người em."

Cô cảm thấy căn phòng xoay tít quanh cô. "Tôi không biết đây có phải là một ý tưởng hay không."

Anh kéo cô đến gần hơn, đồng tử mắt anh thăm lại. "Anh đã chờ đợi quá lâu rồi."

Một lần sóng mong đợi chạy qua cô khi cô thấy đầu anh hạ thấp hơn ... thấy đôi môi đó đến gần hơn ... và khi anh chạm vào cô, cô không còn có thể phủ nhận anh hoặc mình. Mỗi một khoảnh khắc kể từ giây phút cô gặp anh đang vội vã liều lĩnh hướng về nụ hôn này. Suốt từ cái nhìn đầu tiên của cô với anh trong chính văn phòng này, không có một điều gì khác có ý nghĩa, không có gì, ngoại trừ muốn có cảm giác sức ép của môi anh trên bờ môi ấm áp của cô, như họ đang làm bây giờ.

Cuối cùng

Nụ hôn kia vẫn còn mang đến cô bởi sự bất ngờ. Cô đã mong chờ anh cưỡng đoạt và làm cô mê mẩn trên thảm, nhưng anh đã không làm, và cô nhanh chóng quên đi tất cả sự tức giận của anh khi môi anh ấm áp nhẹ nhàng khuấy động từng dây thần kinh trên môi cô, trước khi anh dùng lưỡi trượt vào bên trong miệng cô .

Và ở đó anh lưu lại, khám phá chỗ sâu kín mềm mại nhạy cảm trong miệng cô cho đến khi cô nghĩ rằng cô ấy có thể tan chảy vì anh. Nhưng cô muốn anh gần gũi hơn. Cô vòng tay quanh cổ anh và úp vào gáy anh để giữ anh sát vào cô. Cô cảm thấy quá tuyệt để được như thế này với anh. Đây là nơi mà thuộc quyền sở hữu của cô. Giá như chỉ trong một lúc ngắn ngủi.

Nhắc miệng mình rời khỏi miệng cô, anh nhìn sâu vào trong mắt cô, quá sâu đến nỗi cô đột nhiên lo lắng anh có thể nhìn thấy con người thật của cô. Không phải là vẻ bề ngoài mà là bên trong lòng cô. Anh chàng này không hiểu sao mà cô có thể điều khiển người đàn ông này.

"Có chuyện gì sao?" Anh nói, quan sát cô.

"Um... không có gì." Ánh mắt cô nhìn ngược xuống ngực anh, hạ thấp rèm mi, nhanh chóng che mặt cô tránh anh. Cô vẫn muốn cứ như thế này không để cho anh thấy suy nghĩ của cô. Cô cần giữ lại một cái gì đó cho riêng mình.

Và rồi anh đã gỡ đi hai cánh tay cô đang vòng quanh cổ anh đặt chúng xuống hai bên cạnh cô. Anh nâng cằm cô, giữ cái nhìn chăm chăm của cô. "Anh không cho phép em giấu anh," anh cảnh báo nhẹ nhàng.

Cô hít vào một hơi run rẩy. "Anh sẽ không cho phép em sao?"

"Không." Anh đưa tay ra, mở cái nút trên cùng của áo cô, và đột nhiên cô không có sức mạnh để tranh cãi với anh. Cô đứng đó để cho anh cởi quần áo cô. Cô muốn anh làm điều đó. Muốn anh mở hết tất cả các nút và muốn thấy anh chạm vào da thịt mình. Muốn trao cho anh toàn bộ bản thân mình.

Hai bàn tay anh cẩn thận và không bao giờ bỏ lỡ một nhịp khi trượt xuống từ nút này tới nút kế tiếp, mở áo cô rộng hơn, đầy đủ hơn. Cho anh.

Cô nhìn thấy mạch ở cổ anh đập nhanh dữ dội và cô muốn đưa tay lướt nhẹ những ngón tay trên đó. Chạm vào anh sẽ như ném một que diêm vào dầu lửa.

Anh đẩy áo cô tuột khỏi vai và để cho nó trượt xuống cánh tay, xuống thân hình cô rơi đến thẳm. Cô nghe anh rên rỉ khi cô đứng đó chỉ còn mặc chiếc áo ngực bằng ren, quần xì líp, không vớ, và mang giày cao gót. Trong khoảng khắc cô ao ước đã mặc chúng. Chúng có thể dựng lên một rào cản.

Nhưng cô đang lừa dối ai? Sẽ không có gì sẽ ngăn cản được điều này. Cô đã không muốn nó dừng lại, Chỉ có Chúa mới giúp cô.

"Anh thích màu da quả đào trên người em," anh thì thầm, ánh mắt loé lên khát khao nóng bỏng. "Nó tôn lên vẻ đẹp của em."

Cô rên rỉ và thì thầm, "Chạm vào em đi," và anh bất ngờ bế cô trong tay, mang theo cô, đi qua đến cái bàn làm việc thật lớn bằng gỗ gụ. Anh quét giấy tờ sang một bên chỉ bằng một tay, sau đó đặt cô vào giữa bàn. Bụng dạ cô nhảy lộn nhào khi anh đứng nhìn xuống mình.

"Anh đã mơ về em như thế này trong nhiều tuần," anh thì thầm, đưa tay ra lùa các ngón tay vào tóc cô, làm bung mớ tóc tóc vàng ở gáy cổ cô. "Và đây," anh nói, nâng mái tóc cô lên bàn tay anh, sau đó cúi người xuống vùi mặt anh vào trong mái tóc cô, hít thật sâu.

Cô lặng yên, thở trong hương thơm hòa lẫn giữa hơi nóng của cơ thể anh và nước hoa cạo râu cũng như nó thấm vào lỗ chân lông của cô ... cho đến khi đôi môi mềm mại của anh di chuyển đến tai cô, đến quai hàm cô và cuối cùng lại đến miệng cô lần nữa.

Cuối cùng anh đã ngừng hôn. "Ồ đây, cho anh," anh thì thầm, ngón tay trượt theo dây áo ngực của cô và từ từ đẩy chúng tuột khỏi vai.

Cô run rẩy khi lòng bàn tay anh vuốt ve làn da trần ở đó trước khi lướt xung quanh đến lưng cô để cởi móc cài. Áo ngực của cô rơi xuống, và đột nhiên cô đã khóa thân từ eo trở lên. Cô muốn che đậy, không phải với anh mà là với chính mình. Cô không biết liệu cô có cho phép mình làm như thế này không.

"Tuyệt đẹp," anh nói bằng một giọng làm cho bối rối, trêu chọc vú cô bằng hai bàn tay của mình cho đến khi hơi thở của cô dồn dập nhanh hơn nữa và cô đã phải nhắm mắt vì niềm khoái lạc tuyệt đối.

Đầu anh hạ xuống, miệng anh khép trên một nụ hoa cô, và cô thở hổn hển, bầu ngực cô căng lên với tất cả sự thân mật của nó.

"Brant!"

Anh kéo lùi lại, ánh mắt anh như đang thiêu đốt một đường trên mình cô. Và sau đó anh di chuyển, đôi môi anh theo sau trên cùng một con đường, hôn xuống giữa mình cô, trêu chọc rốn cô bằng đầu lưỡi của anh trước khi dừng ở phía trên đùi cô.

Anh hít sâu vào qua lớp ren mỏng, và cô gần như tan chảy. Cô chưa bao giờ làm bất cứ điều gì như thế này trước đây. Chưa bao giờ để cho một người đàn ông nào làm điều này với cô. Cô đã từng có một người yêu từ thời trung học và chẳng có gì kể từ đó.

Anh đẩy lớp vải qua một bên. "Anh phải thưởng thức em," anh nói, ngón tay anh tìm kiếm cái áy của cô, mở nó ra cho anh. Anh đặt miệng mình sát vào cái của cô, và cô kêu lên tên anh khi lưỡi anh lao ra ngoài thưởng thức hương vị của cô, khám phá cô, vạch theo hình dạng của cô, trêu chọc cái núm nhỏ bé của cô đến nỗi cô đột nhiên cảm thấy như thể cô gần như sắp bị nổ tung.

"Oh, Brant," cô lại rên rỉ. Cô nhắm mắt khi một cái gì đó mạnh mẽ từ từ nhích lên bên trong cô khi mỗi lần lưỡi anh chạm vào. Cảm giác quá tuyệt ... quá tốt ... quá tình tế.

"Ooh!" Cô đã bùng nổ với thêm một cú nữa, bùng nổ thành lửa giống như một đám cháy quét qua cô, thiêu đốt tất cả mọi thứ trong tầm nhìn, để lại không có thứ gì của cô mà không được đánh dấu. Cô không bao giờ có thể làm như thế nữa, không bao giờ quên cái mà giống như muốn người đàn ông này chạm vào cô như thế này.

Và khi cô mở mắt ra, Brant đang dựa vào ghế, nhìn cô với sự hài lòng chiếm hữu như thể làm cho hơi thở cô tắt nghẹn trong họng.

Tìm cô đập nhanh gấp ba lần. Cô quay đi, chỉ là cô không thể. Có quá nhiều thứ giữa họ trong suốt những tuần này. Quá nhiều khao khát. Quá nhiều mong muốn lẫn nhau. Họ đã giành được thời khắc này giữa họ.

Brant nói đầu tiên. "Đây, chúng ta hãy giúp em mặc lại quần áo," anh nói sống sượng và nhẹ nhàng khép hai chân cô.

"Ồ, nhưng ..." Cô cảm thấy hai má mình từ từ đỏ lên khi anh đưa áo ngực của cô. "Em muốn ... um ... không biết chúng ta sẽ ...?"

"Làm tình ư? Chưa được." Anh đứng lên và giúp cô ra khỏi bàn trong lúc sự thất vọng dữ dội cán quét qua cô. Cô bắt đầu quay đi, nhưng anh đã ôm cô làm cho cô yên lòng. "Ồ nhà anh. Bây giờ. "

Cô chớp mắt. "Tôi-tôi nay sao?"

"Ừ." Anh lướt một ngón tay trên môi cô, ánh mắt anh một sự pha trộn giữa nhu cầu và sự giận dữ vẫn còn sâu sắc. "Không chờ thêm nữa. Cho cả hai người trong chúng ta. Và anh không thể làm tất cả mọi thứ anh muốn làm cho em trong văn phòng. "

Cô nuốt vào, đột nhiên hoảng sợ bởi tất cả tính chất nghiêm trọng của nó. Anh áp đảo cô. Anh làm cho cô cảm nhận những điều cô không muốn cảm thấy. Khiến cho cô làm những điều cô muốn làm.

"Không, em không thể. Em-"

"Giờ đây anh đã đặt dấu hiệu bản quyền của anh vào em, Kia. Em không thể phủ nhận điều đó. "

Cô hít vào một hơi run rẩy, nhận thức anh nói rất đúng. "Brant, đây chỉ là một ... khoảng thời gian giải lao ngắn ngủi."

"Đó là một khúc dạo đầu," anh khẳng định, đặt tay dưới cằm cô. "Em đã sẵn sàng cho anh cách đây một phút trước," anh nhắc nhở cô, và cô gần như tan chảy lần nữa.

"Vâng ..." Cô háng giọng. "Đấy là lúc đó. Còn đây là bây giờ. "

Mắt anh tối sầm nguy hiểm. "Kia, lẽ ra chúng ta đã là hai người yêu nhau cách đây nhiều tuần đấy."

Vai cô căng thẳng. Cô nhìn thấy sự tức giận của anh đối với Phillip vẫn còn âm ỉ bên dưới vẻ bề ngoài. "Cho dù anh đã nghĩ rằng em không ở với Phillip, nó cũng có nghĩa là-"

"Vâng, nó có đấy," anh ngắt lời cô. "Không còn nghi ngờ, Kia. Chúng ta sẽ là hai người yêu nhau. Em chỉ tự lừa dối mình nếu em nghĩ theo cách khác. "

Để chứng minh điều đó, tay anh lướt quanh eo cô và kéo cô đến gần. Cơ thể của cô ngay lập tức cong lại áp vào anh, các đường cong gần như trần truồng của cô rúc sát vào đường nét cứng cáp của anh. Sức nóng lan truyền dưới da cô và làm tâm trí cô ngạc nhiên choáng váng thành ra hiểu rõ một lần nữa anh đã đúng. Cô tự đẩy mình đi, và may mắn anh đã cho cô đi, nhưng tia nhìn âm ỉ trong mắt anh đã nói lên tất cả.

Cố gắng duy trì sự điềm tĩnh, cô vội vã vòng quanh bàn làm việc để lấy quần áo còn lại, cảm giác phơi bày ra bằng nhiều cách hơn là một cách. Ánh mắt anh vẫn nhìn cô chằm chằm, quan sát từng chuyển động của cô, cô thầm rùng mình khi cô mặc quần áo nhanh như có thể.

"Kia."

Cô đã cài tới cái nút cuối cùng, sau đó ngược nhìn anh. Sự ham muốn mãnh liệt trong mắt anh đã gửi đến một cơn chấn động qua cô.

"Em nợ chính em điều này," anh gầm lên, vẻ thách thức trong giọng nói anh.

Kia đã tự mình quay trở lại văn phòng trên đôi chân run rẩy và đổ sụp xuống ghế. Cô không thể tin những gì đã xảy ra. Có phải cô thực sự đã để cho mình bị dẫn dắt theo cách như vậy không? Không có người đàn ông nào đã làm tình với cô bằng miệng của anh ta trước đây, mặc dù cô biết đó là một khía cạnh của làm tình mà hầu hết các cặp vợ chồng đều thích thú. Lạy Chúa, bây giờ cô có thể hiểu tại sao.

Điều mà cô đã không ngờ là sẽ rời ra từng mảnh trong tay của Brant hoàn toàn theo cách mà cô đã có. Sự kiểm soát của cô ở đâu hả? Tư cách đứng đắn của cô đâu rồi? Cô biết cô là một sự thách thức đối với anh. Rằng anh chỉ muốn cơ thể của cô. Vì vậy, cô đã làm gì? Cô đã trao thân cho anh ta trên một đĩa gỗ, đó là cái mà cô đã làm.

Hay là một cái bàn, cô sửa lại, cảm thấy đồ bừa bãi mọc lên từ đầu các ngón chân. Làm thế nào mà cô có thể ngẩng cao đầu bây giờ? Đột nhiên, cô biết cô phải ra khỏi đó. Cô đã giành được quyền bỏ đi sớm ... bằng nhiều cách hơn là một cách.

Nhảy dựng lên, cô lấy túi xách và đi tới cửa. Nếu như cô vẫn ở đây một mình với Brant, anh chắc có thể bị cám dỗ để tiếp tục chỗ mà họ đã dừng lại và không chờ tới tối nay đâu.

Đêm nay.

Em nợ chính em điều này, anh đã nói.

Anh nói đúng, nhưng làm sao mà cô có thể xuất hiện ở nhà anh khi anh nghĩ rằng cô là kẻ đào mỏ? Có phải anh đã nghĩ nó từ lúc ban đầu. Một người đàn bà đủ háms lợi để lợi dụng đàn ông vì mỗis lợi của riêng mình. Điều đó làm tổn thương.

Vậy tại sao lòng cô lại dần đo cân nhắc ý nghĩ không làm tình với Brant?

Brant ném bút chì lên bàn. Anh cần làm xong những báo cáo này, nhưng tâm trí anh vẫn cứ nghĩ tới Kia. Có phải anh công nhận cô không phải là kẻ đào mỏ không? Câu trả lời của cô đã có ý nghĩa, nhưng không phải đó là điều mà những kẻ chuyên lừa gạt đã làm sao? Họ đã lừa bạn thành ra tin vào điều mà họ muốn bạn tin tưởng.

Và suốt những tuần qua cô đang sống trong dối trá bằng cách giả vờ bị đánh đáng với Phillip. Thậm chí còn để cho mình trở thành đính hôn với anh ta. Cũng giống như Julia đã sống trong dối trá. Cho đến khi cô ta chạy trốn với em trai của anh.

Chết tiệt. Anh nghĩ anh đang nghe điều mà Kia đã nói với Lynette là cô không yêu Phil theo cách đàn bà yêu đàn ông. Cô đã nói dối với anh, mẹ kiếp. Anh đã từng hỏi thẳng cô là cô có yêu chồng chưa cưới của cô không và cô đã nói có.

Tại sao? Bởi vì cô biết anh muốn có cô ở trên giường rất nhanh, đó là lý do tại sao. Cô có lẽ không có khả năng tự cứu mình. Cô cũng muốn làm tình với anh.

Tuy nhiên, cô khác với những người phụ nữ có kinh nghiệm mà anh thông thường đã ngủ biết bao. Những phụ nữ này tự hào vênh vảo với ngón nghề của họ. Những người đàn bà giữ quyền chủ động, cách mà anh thích. Những người đàn bà đã không tan chảy trong vòng tay của anh như là Kia. Niềm đam mê của cô, sự ngây thơ của cô theo cách này, thuyết phục anh là cô chưa ngủ với một người đàn ông nào hay trở nên sống động dưới miệng của một người đàn ông trong nhiều năm. Có một cái gì đó trong vẻ mặt của cô. Chắc chắn một kẻ đào mỏ sẽ không ngần ngại sử dụng cơ thể của mình để làm cho đàn ông yêu mình? Ồ, mẹ kiếp. Quả thật anh không biết phải suy nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa.

Điều mà anh đã biết được là cô thật hoàn hảo. Đã thương thức tốt hơn nhiều so với thành thạo. Đó là lý do anh đã tự kiềm chế ngăn mình lại và không chiếm đoạt cô hoàn toàn trong khi anh nhức nhối vì nó. Anh muốn yêu cô một cách từ từ, giữ lấy cơ hội của anh, đền bù cho tất cả những tuần lễ nhức nhối. Đêm nay anh sẽ đóng thương hiệu của anh lên cơ thể cô và làm cho cô là của anh.

Khi anh mở cửa căn hộ penthouse của mình tối hôm đó, Brant gần như quên thở. Lốp vải mềm mại màu xanh của chiếc đầm Kia mặc lộ ra bờ vai trần và cánh tay rám nắng, và rũ xuồng âu yếm qua chiều dài thân hình cô đến ngay phía trên đầu gối, trong một thiết kế đơn giản mà có lẽ nhìn đơn sơ đối với người phụ nữ khác. Nhưng trên mình cô nó trông tuyệt đẹp. Cô không thể trông không hấp dẫn nếu như cuộc sống của cô phụ thuộc vào nó.

Anh lùi lại để cho cô vào trong. "Thư giãn đi. Anh sẽ không cưỡng hiếp em ngay tại chỗ," anh nói, ngay cho là ý nghĩ này cảm dỗ nhiều hơn.

Cô đi ngang qua anh trong một đám nước hoa quỳn rũ vô cùng, sau đó dừng lại ở giữa phòng và đối diện anh, mắt cô ánh lên vẻ tranh đấu. "Đó là một sự đền bù," cô nói đùa, hai má cô trở nên nhuộm đỏ.

Anh đóng cửa lại, biết rằng anh luôn luôn có thể trông đợi cô tỏ ra thách thức ngay cả trong hoàn cảnh khó khăn nhất. Và đây phải là sự khó khăn nhất đời cô. Nhưng tính bất định của cô không thay đổi điều này. Đêm nay họ sẽ làm tình.

"Ngồi đi trong lúc anh lấy đồ uống cho em" Anh chỉ về phía chiếc ghế sofa bọc da màu đen. "Gin và tonic, phải không?"

"Đặc biệt lớn."

"Ồ, không, em không được uống," anh nói lè nhè. "Anh không muốn em quên đi khoảnh khắc đêm nay. Anh chắc không có ý đó."

Cô thấm ướt môi. "Brant, Em nghĩ chuyện này sai lầm. Em không nên đến đây."

"Nó không phải là sai lầm. Nó được gọi là trưởng thành. Nó liên quan đến việc trở thành người lớn hơn, một tình huống mà cả hai chúng ta rõ ràng cần phải toàn tâm toàn ý."

Cầm cô hếch lên ra điệu bộ. "Em nghĩ rằng nó trẻ con nhiều hơn khi anh cho và nhận điều mà anh muốn."

"Ah, nói vậy thì em thừa nhận em muốn anh," anh nói khi đang rót rượu ở quầy bar.

Cô nhìn anh trừng trừng. "Em nghĩ chúng ta nên để mặc mọi thứ vốn dĩ như chúng đang có. Việc ở đây của em chỉ sẽ làm vấn đề thêm phức tạp."

Anh cầm ly rượu lên và đi về phía cô. "Một sự rắc rối mà anh sẽ sẵn lòng bắt lấy, nếu như em tha thứ cho trò chơi chữ."

Cô bỏ qua chuyện đó khi cô nhận ly rượu. "Làm sao mà anh biết em không bằng lòng giả mạo chuyện này hả? Sau cùng, em đã giả bộ đính hôn và anh không bao giờ biết được sự khác biệt, bằng tất cả kinh nghiệm rộng lớn của anh."

"Anh nghi ngờ có điều gì đó không ổn."

Miệng cô mím chặt thành nét buồn bã. "Em đã làm vì một lý do. Để giúp Phillip."

"Và để bắt anh cách xa một sai tay."

"Nó đã có kết quả."

"Và bây giờ không còn nữa. Chấp nhận đi. "

Đôi mắt xanh của cô lóe lên tức giận. "Này, anh đã từng bảo rằng em là một kẻ đào mỏ. Vậy tại sao chọn em nếu anh cần đàn bà tối nay? Không một ai sẽ làm như vậy cả? "

Về thích thú rồi bỏ anh. "Không," anh nói gọn lỏn. Không có người đàn bà nào khác trên trái đất này có thể làm. Đó là lý do tại sao anh đã không trả lời bất cứ cuộc gọi nào của các cô bạn gái. Tại sao anh không làm tình trong tuần nay. Lý do tại sao anh lao mình vào công việc thậm chí còn nghiêm khắc hơn. Và tại sao anh hết sức cau gắt với mọi người gần đây. Đúng là không có nhân đạo khi chỉ vì một người đàn bà cưỡng lại anh mà làm liên lụy tới các đối tác kinh doanh của mình.

Anh bật thở mạnh mà không nhận ra mình đang kìm lại. Đúng, cô đã bị dính dáng với Phil. Không thể nào đựng đến được. Ngoài tầm tay.

Nhưng cô đã không còn nữa.

Anh gạt đầu lúc đẩy cửa kính trượt qua. "Ra ngoài ban công đi. Chúng ta dùng bữa tối ở ngoài đó. "

Vai cô cứng đờ. "Em không đói."

"Vậy có lẽ chúng ta nên bỏ qua bữa tối?"

Ngay lập tức cô bước về phía trước, sai bước qua anh để ra ngoài ban công, miệng cô định nói cho anh biết cô nghĩ về ý đó.

"Anh định sẽ thay đổi tâm trí em," anh thì thầm, theo sau cô ra đến lan can, cô đứng nhìn ra ngoài ngắm cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp của bãi biển Mindil và cảng Darwin. Ở đây thời tiết tuyệt vời quanh năm, ngoại trừ vào đầu mùa mưa như bây giờ, anh thích nhìn các tia chớp kì lạ hiện ra lóe sáng trong những đêm trời tối nhất.

Tuy nhiên, tối nay điều duy nhất anh muốn làm cho sáng lên là người phụ nữ đứng bên cạnh anh. Anh quay lại nhìn cô. Nắng chiều chiếu trên những đường nét tinh tế của gương mặt cô, làm cho nước da cô đặc biệt hồng hào khiến cô trông đẹp hơn.

"Anh phải nhìn vào em như thế sao?" Cô nói giọng khàn khàn, nét ửng hồng từ từ len vào hai gò má.

"Vâng," anh nói khàn khàn. Ngay bây giờ anh không nghĩ rằng anh đã nhìn đủ cô đến giờ.

Cô nuốt vào khó khăn. "Anh không làm việc này cho em dễ dàng hơn chút nào sao."

"Từ trước tới giờ không có chuyện quan trọng nào mà dễ dàng cả."

Cô quay sang đối diện anh, về mặt cô dần dần trở nên bức bối. "Đó là sự lười cuốn phải không, Brant? Anh không thể có em, vì vậy anh quyết định anh muốn em."

"Anh thừa nhận anh thích sự thách thức." Ánh mắt anh nhìn xuống đôi môi hé mở của cô. "Nhưng muốn em không phải là một quyết định mà anh đã chọn để thực hiện. Anh cần có một cái nhìn về em và biết quyết định này đã được anh thực hiện rồi. "

"Thú vị làm sao," cô nói với giọng mềm mại giả tạo.

Anh mỉm cười. Cô có thể chống lại bản thân mình y như cô muốn, nhưng nó sẽ không gây ra một dấu vết khác biệt. Cô sẽ ở trong vòng tay của anh tối nay. Và trên giường anh. Anh đã chắc chắn về điều đó.

"Chúng ta sẽ ăn chứ?" anh nói và hết sức thích thú trong việc đặt tay anh dưới khuỷu tay cô để dẫn cô đến bàn ăn nhỏ ở giữa ban công. Sự rung mình của cô là từ lòng khát khao thêm muốn mà anh đã nhìn thấy trong mắt cô, và nó đã mang đến một sự đói khát mãnh liệt nhiều hơn thức ăn đưa nhanh qua anh. Nhưng anh có thể chờ. Anh muốn nhắm nháp cô đầu tiên.

Họ ăn món hải sản tôm như món khai vị, tiếp theo là thịt cừu nướng với bí và cà chua mà người quản gia của anh đã nấu. Brant theo dõi thích thú qua sự cố gắng của Kia để ăn chậm lại khi cô nhai từng miếng như thể nó là món ăn sau cùng mà cô đã ăn từ trước tới giờ.

"Món này rất ngon," cô nói, lấy thêm một miếng thịt cừu nhỏ nữa. "Anh tự mình nấu món này à?"

Anh ném sang cô một nụ cười chế giễu. "Trông anh giống một người đầu bếp há?"

Cô sững người. "Em nghĩ chẳng có gì sai trái với việc nấu ăn. Rất nhiều đàn ông thích làm việc đó. "

"Và rất nhiều đàn ông thích làm tình," anh nói, có ý định quyến rũ. "Có bao nhiêu thằng đàn ông đã làm tình với em, Kia?"

Cô gần như nghẹt thở, sau đó bình tĩnh lại nhanh chóng. "Anh đã làm tình với bao nhiêu người rồi?"

"Anh không thấy đàn ông hấp dẫn. Bởi vì đàn bà, đó là sở thích của anh nhiều hơn. "

Ánh mắt cô đầy vẻ chế nhạo. "Em đoán đó là một dạng nghệ thuật hơn là kỹ thuật đối với anh lúc đó."

Anh dựa vào ghế, tò mò nhìn nhận xét của cô.

Cô nhấn mạnh. "Em muốn nói rằng anh đã thực hành quan hệ tình dục rất nhiều."

"Chính xác. Nhưng anh luôn luôn thực hành tình dục an toàn, vì vậy em không phải lo lắng về lý do đó. "

"Em cảm thấy an tâm," cô nói tỉnh queo.

"Nó quan trọng hả, Kia."

Cô thở dài. "Em hiểu mà."

"Vậy thì, Kia." Anh ngừng lại và hóp một ngụm rượu. "Em đã từng có bao nhiêu người yêu hả?"

"Một."

Anh nhướn một bên mày, trong lúc bắp thịt ở phía sau cổ anh căng thẳng. Có thể cô thực sự ngây thơ với tất cả các điều đó?

Mắt anh nheo lại. "Anh biết trò chơi của em. Em nghĩ rằng anh sẽ quay lưng đi nếu em cho anh biết em thiếu kinh nghiệm. "

Cô đặt cái nĩa lên bàn. "Thực ra, em không quan tâm đến điều anh nghĩ đến. Đó là sự thật. "

Ruột gan anh siết chặt. "Nói cho anh biết."

"Tại sao em phải nói?"

"Bởi vì anh không muốn có thêm bí mật giữa hai chúng ta nữa, Kia. Không phải trên giường, dù thế nào đi nữa. "

Cô ngẩng ngửa anh thật là lâu. Sau đó, cô nói, "Em bị mất trinh trong một buổi tiệc lúc mười lăm tuổi. Đây là lần đầu tiên và duy nhất mà em đã say rượu và em đã trao nó cho cậu con trai đầu tiên để ý đến em bởi vì cha em vừa mới kết hôn và không muốn cô con gái 'có vẻ ngoài mộc mạc' của ông ở trong đám cưới của ông và em cần cảm giác được yêu thương. Anh ta thậm chí không thêm hỏi tên của em nữa kia. "

Cô ném sang anh một cái nhìn thách thức. "Này, anh hỏi đấy nhé, do đó, không đổ lỗi cho em nếu như anh không thích câu trả lời."

Cô nói một cách thân nhiên làm anh tin cô. Anh đã chửi thề nhỏ.

Cô nhún vai. "Em hầu như không nhớ nhiều đến chuyện đó. Em chỉ may mắn là không thấy mình mang thai. "

Anh cau có. "Anh chàng đó không dùng biện pháp bảo vệ ư?"

"Em đã quá say để mà báo trước."

"Nhưng chắc chắn—" Quai hàm anh mím chặt, sau đó anh buộc mình thư giãn. "Anh sẽ thỏa thuận với em. Chúng ta sẽ làm tình, nhưng nếu lúc nào đó em muốn anh dừng lại thì anh sẽ dừng. "

Họng cô thất lại. "Anh sẽ làm điều đó thật sao?"

Một cái gì đó dịu lại trong lòng anh. "Anh muốn có một người đàn bà sẵn lòng trên giường. Anh không thích ép buộc phụ nữ." Đứng dậy anh gờ tay ra. "Anh cần em. Cần phải làm tình với em, Kia Benton," anh nói, cố ý nói tên cô, muốn cho cô biết rằng anh biết chính xác cô là ai, không giống như cậu bé đã tước đoạt trinh tiết của cô. "Anh hứa với em lần này sẽ không như lần đầu tiên của em."

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Quyến Rũ Của Một Nhà Triệu Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Gió buổi tối thổi nhẹ nhàng nhắc tấm màn bằng ren ra khỏi cửa sổ mở khi Kia theo Brant vào phòng ngủ. Theo tình thế này, cô cảm thấy giống như những tấm màn đó. Như thể cô đang nhắc lên một phần của mình, tự mình tiết lộ cho anh xem.

Tuy nhiên, làm chuyện này là một bước đi mạo hiểm nên cô do dự một lúc. Có phải cô thực sự muốn anh nhảy qua ranh giới mà cô vẫn giữ quanh mình

không? Hôm nay tại văn phòng của anh cô đã buông thả cơ thể mình cho anh. Nhưng giờ đây, một khi cơ thể anh đã ở bên trong cô, một khi anh đã biết rõ cơ thể của cô như thế, điều gì sẽ xảy ra cho cảm xúc của cô?

Ngay sau đó, anh siết chặt những ngón tay cô và cô nhìn anh. Sự khát khao sâu thẳm trong mắt anh đã làm cô rung mình vì ham muốn. Tất cả mọi thứ cô nghi ngờ đều tan biến.

"Em muốn anh, Brant," cô thừa nhận, không có khả năng cản lại những lời nói đang trào ra từ cô. Cô không thể tự mình từ chối điều này. Chẳng có việc gì đáng lo ngại xảy ra sau đó đâu, mặc cho anh muốn nghĩ về cô như thế nào cũng được, mãi mãi cô sẽ nhớ đến kỷ niệm này. "Em muốn anh nhiều lắm."

Nhiệt huyết bùng lên trong mắt anh. "Vậy thì em đã có được anh rồi đó," anh thì thầm, kéo cô đến gần.

Cô đã tự nguyện ngã vào vòng tay anh, lòng bàn tay cô ép chặt vào ngực anh, cảm nhận sự ấm áp và rung động của anh qua lớp vải áo sơ mi.

"Từ trước tới giờ anh chưa bao giờ có được một người phụ nữ nào đẹp hơn trong vòng tay," anh nói, hơi thở ấm áp của anh phả qua người cô.

"Anh làm em cảm thấy dễ chịu," cô thì thầm. Và anh đã làm. Cứ như có ai đó đã vẫy cây đũa thần lên người cô và biến cô trở thành đẹp hơn trước.

Cô ngẩng mặt lên để cho anh hôn, và miệng anh lao nhanh xuống chiếm hữu miệng cô. Và từ lúc đó cô đã là của anh. Nhu cầu của cô đang nung nấu bên trong cô từ lâu nay. Cô cần phải giải thoát điều này.

Miệng anh di chuyển áp vào miệng cô, âm thầm nói với cô anh muốn cô nhiều biết bao nhiêu. Cô đã ham mê nó, hé mở đôi môi của mình, cho phép anh thực hiện bất cứ cái gì mà anh muốn đáp lại sự ưng thuận lúc đó. Cô muốn trở thành một phần của anh, cực kỳ nhiều 'một phần của anh' đến nỗi anh sẽ không bao giờ quên cô.

Nụ hôn này thật sâu đậm, kéo dài. Bàn tay anh vuốt ve sống lưng cô xuyên qua trang phục cô, sau đó mở dây kéo xuống vuốt ve làn da trần của cô, trượt lên trên đường cong chỗ vai cô và treu chọc đẩy lớp vải sang một bên như một nhạc trưởng đại tài đang biểu diễn bài hát của họ.

Anh ngừng hôn và lướt đôi môi anh dọc theo xương hàm cô. Bị thôi miên bởi kỹ năng của anh, cô uốn cong cổ, khi miệng anh tiếp tục đến dái tai cô và sau đó tiếp tục xuống cần cổ mịn màng của cô. Anh thả một nụ hôn như treu người vào chỗ hõm sâu của cổ cô và cô phát ra một tiếng rên nhẹ nhàng và trượt hai bàn tay bên dưới lớp vải áo sơ mi của anh, không vui lòng chờ thêm một phần nghìn giây để chạm vào anh.

Đầu cô quay tròn lúc cảm giác đầu tiên da thịt ấm áp của anh dưới lòng bàn tay cô náo nức. "Ồ, chúa ơi," cô thì thầm, cảm giác sững sờ vì cơ bắp anh căng ra lao nhanh qua cơ thể cô ngay cả khi cô chìm đắm trong cảm giác nhịp tim anh đập dữ dội áp vào lòng bàn tay cô. Mạnh mẽ và nhanh.

"Em đang đùa với lửa đấy," anh nói, rung mình, rồi lại lao vào miệng cô lần nữa như vũ bão bằng một nụ hôn làm cho cô mê đắm trong trạng thái bùng bùng. Đồng thời anh siết chặt hông cô, ép cô áp sát vào anh. Cô đã cảm thấy vật khuấy động của anh một lần trước đây khi họ khiêu vũ cùng nhau. Lần này thì khác. Lần này là lần đầu tiên cô chạm đầy đủ vào anh như là một người đàn ông. Nó làm cô sững sờ. Làm cô vui sướng. Nó làm cô nhức nhối vì anh.

Anh đẩy ra xa và bằng một cử động nhanh giật mạnh áo đầm của cô, để cho nó lao nhanh xuống cơ thể cô rơi xuống sàn nhà. Nhưng anh đã không dừng lại để nhìn chằm chằm, mặc dù cô cảm thấy anh nhìn chòng chọc vào cô, áo ngực của cô biến mất ngay sau đó. Tiếp theo là đến quần lót của cô. Sau đó, anh ẵm cô lên cánh tay và mang cô đến giường, phơi bày cô ra trên mặt chần bông.

Và đó là khi anh cuối cùng đã dừng lại để nhìn xuống trên mình cô. Cảm xúc mãnh liệt trong mắt anh reo vui qua các tĩnh mạch của cô, làm cô nhận thức rất rõ về việc không chỉ là một người đàn bà mà là một người đàn bà mà anh muốn.

"Tôi nay em là của anh, Kia."

Họng cô trở nên khô khốc. Cô muốn phủ nhận nó, nhưng làm sao mà cô có thể từ chối việc này thực chất quá đúng như vậy?

"Vâng," cô thì thầm.

Tay anh đi đến áo sơ mi và nhanh chóng bắt đầu cởi ra. Nó rơi trúng tấm thảm, tiếp theo là cái quần. Chẳng bao lâu trước khi anh đứng bên cạnh cô hoàn toàn trần truồng và trong vẻ huy hoàng đầy đủ.

Hơi thở cô tắt nghẹn trong họng. Anh hoàn toàn tuyệt vời, với một thân hình đẹp cân đối đến nỗi bản năng đập của cô phải ra khỏi biểu đồ. Đôi vai anh rộng đặt ở trên lồng ngực vạm vỡ có một đám lông ngực đen thui và thu hẹp dần xuống đến hông anh săn chắc không chút mỡ thừa và đôi chân dài rắn chắc. Và đến cái vật dựng đứng oai vệ mà to gấp mười lần vật nam tính của anh.

Anh hợp nhất với cô ở trên giường và cô đầu hàng vào thời điểm này, với chính mình, với anh. Cô thờ hồn hèn khi đôi môi anh chuyển đến vú cô và bao bọc quanh một nụ hoa, mang lại niềm vui thú cho cô thành trạng thái mê, ngay cả khi bàn tay anh lướt nhẹ qua hông qua và hạ xuống đến chỗ gặp nhau ở đùi cô. Ngón tay anh chuyển động nhẹ nhàng giữa các khe nứt tính và lướt đi khắp nơi trên nụ nhỏ nhạy cảm theo vòng tròn. Sự tinh táo bắt đầu lu mờ như cỗi trần tục của cô chùn bước trước sự mon trón vuốt ve đó bằng một ngón tay của anh, trước sự kéo mạnh ngọt ngào của miệng anh ở vú cô.

Nhưng sau đó, ngay lúc cô gần như vượt qua ngưỡng thì anh dừng lại, làm cô kêu lên trong nỗi thất vọng dữ dội. "Đừng dừng lại!"

"Shh. Lần này chúng ta làm tình cùng với nhau," anh thì thầm, với tay lấy một gói giấy bạc trên bàn cạnh giường ngủ. Anh tự tra vào cho mình và đặt tư thế sẵn sàng ở đùi cô. Cô trở nên mềm đi bên dưới anh, sẵn sàng để tiếp nhận anh vào bên trong mình. Căn anh ở bên trong cô.

"Mở cửa em ra cho anh," anh nói, đẩy hai chân cô ra xa, và cô đã sẵn sàng.

Anh xâm nhập vào cô từ từ, mắt anh không bao giờ rời khỏi khuôn mặt cô vì tính chất khó khăn của cô đã chứng thực điều mà cô đã nói với anh trước đó. Không có người đàn ông nào đã từng lấp đầy cô bằng cách này trước đây. Nhận thức được điều này, ánh mắt anh phủ lên cô bằng một sự dịu dàng thương mến mà lấy đi mất hơi thở của cô. Sau đó anh lấp đầy trong cô trọn vẹn, nhẹ nhàng, chỉ dừng lại khi anh không thể làm đầy cô thêm nữa. Độ nhạy của anh đã khiến cho tim cô lật nhào.

Trong một lúc lâu họ vẫn còn lưu lại, người này chăm chú người kia, kết nối cả hai cơ thể và tinh thần. Đó là khoảnh khắc sâu sắc nhất mà Kia đã trải qua từ trước tới giờ. Cô có cảm giác nó cũng giống như anh.

Như thể trong sự thỏa thuận im lặng, anh hít một hơi thật sâu và từ từ bắt đầu rút ra. Sau đó anh chuyển về phía trước và lấp đầy cô một lần nữa. Anh hít thêm một hơi nữa và rút lui ra xa như có thể mà không làm rời ra hai thân thể của họ. Anh vẫn lặp lại chuyển động này, và cô nâng hông lên để nhận anh nhiều hơn vào trong cô, cảm giác một cái gì đó dựng lên, một cái gì đó rất căng cứng làm cô phải nhắm mắt lại.

"Nhìn anh đi," anh nói bằng giọng khàn khàn, và cô rên rỉ nhưng cô đã làm điều mà anh đã nói với cô, thấy nó rất gợi dục đáng kinh ngạc khi anh thôi miên cô bằng ánh mắt của anh và bắt đầu chuyển động một lần nữa. Anh lấy lại tốc độ, và nhiệt huyết dồn lên đột ngột đó đã trở thành một sợi roi thừng của sức lực nam tính, đóng dấu lên cô bằng mỗi cú đâm sâu của cơ thể anh, lấy đi tất cả mọi thứ cô có trong cô. Cô đã trao tặng nó hoàn toàn cho một người đàn ông trên thế giới này xứng đáng với tất cả mọi thứ mà cô phải trao.

"Brant!", Cô thét lên khi anh kêu lên tên cô bằng một giọng nén lại như nói rằng anh không thể giữ cả hai lâu hơn được nữa. Anh hôn cô lúc đó. Một nụ hôn miệt mài say đắm được theo sau bởi sức nặng sau cùng của cơ thể anh lúc cô uốn cong người sát vào anh.

Họ đã đạt đến đỉnh cao cùng nhau, vẫn tự giữ họ thành một, hòa nhập hoàn toàn trong thời khắc quý báu này đúng nhịp.

Kia giảm dần dần xuống đến một hậu quả mơ hồ bằng một loạt những nụ hôn kéo dài trước khi anh lặn qua và ôm cô vào vòng tay trong vài phút.

Sau đó cô nhìn theo chiều dài săn chắc đáng kể của anh biến mất, khi anh đứng lên đi về phía phòng tắm. Cô nằm trở lại và nhắm mắt. Cô phải nhắm mắt nếu không thì khi quay lại anh sẽ thấy một cái gì đó vừa mới đánh trúng cô.

Cô đã lỡ yêu anh mất rồi.

Cú sốc đâm xuyên qua cô. Cô hết nóng rồi tới lạnh. Cô đã yêu Brant Matthews. Cô sẽ yêu anh cho đến chết, thậm chí biết rằng cô sẽ không bao giờ đủ cho anh. Lạy Chúa, Đây không thể là ... nhưng cô biết nó đã có, có cảm giác nó trong tim cô.

Chiếc giường bị lún xuống ở một bên và cô hầu như không dám thở. Brant đang ngồi bên cạnh cô, chờ cô nhìn anh.

"Kia?" anh thì thầm, nhẹ nhàng vén một vài sợi tóc ra khỏi mặt cô.

Cô không còn cách nào khác ngoại trừ phải nhìn vào anh và cầu xin rằng anh không nhìn thấy điều đã quá rõ ràng đối với cô lúc bấy giờ. Làm sao mà cô không nhìn thấy sự việc này đang tới?

Mí mắt cô hé ra, và hơi thở cô nghẹn lại trong họng với cái nhìn trong mắt anh. Hoàn toàn bần bạo. Hoàn toàn nam tính. Thỏa mãn tình dục đầy đủ.

Và anh không biết cô đã yêu anh.

Tạ ơn Chúa. Bây giờ cô có thể thở dễ dàng hơn và tận hưởng thời gian của họ cùng với nhau. Đó là tất cả cô cho phép bản thân mình đòi hỏi. Đó là tất cả cô cho phép bản thân mình muốn. Chẳng mấy chốc nó sẽ quá đủ. Và nếu anh tiếp tục kéo dài đúng với lẽ thói—như cha cô đã làm với những người bạn gái của ông—để có được điều mà anh muốn từ cô, cô sẽ không gặp anh nhiều hơn nữa sau lần này dù thế nào đi nữa. Cô rung mình. Ý nghĩ đó như khứa sâu vào tim cô.

"Anh có làm em đau không?" Anh thì thầm.

"Không." Nhưng anh sẽ. Khi anh ngã phịch xuống cô.

Vai anh thoải mái, miệng anh cong lên với vẻ gợi dục hoàn toàn. "Đàn bà, đó là thứ tình dục tốt nhất mà anh từng có."

Đúng. Đây chỉ có thể thôi nó đã được truyền lại đến với Brant. Cô đã cố gắng không để lộ ra nỗi đau của mình. "Em cũng vậy."

"Thực tế là em là một trinh nữ." Anh cúi xuống và tặng cô một nụ hôn chậm rãi kéo dài, rồi nhìn vào mắt cô. "Anh rất vinh dự là người đàn ông đầu tiên ngủ với em." Anh đã hôn cô lần nữa ngắn gọn, sau đó nghiêng người lại, một cái nhìn kỳ lạ trong mắt anh. "Tại sao?"

Cô nín thở và cô nhận ra anh từng trải nhiều hơn cô nghĩ. Cô liếm môi. "Bởi vì em ... Ý em là anh ..." Cô nhún vai. "Thôi được, loại đàn bà nào có thể không muốn làm tình với anh hả?"

Miệng anh nhăn nhó. "Lời nịnh hót sẽ có được họ ở khắp mọi nơi," anh chế giễu, nhưng cô có cảm giác anh không hài lòng với lời đối đáp của cô.

Nhưng nếu anh mong chờ một lời tuyên bố về tình yêu thì anh sẽ phải thất vọng. Có lẽ đó là thứ mà những người đàn bà khác của anh luôn luôn dâng

tặng, nhưng cô hầu như không bắt chước họ. Cô nuốt vào khó khăn lúc nghĩ đến tất cả những phụ nữ khác sẽ đến sau cô. Cô không thể chịu nổi khi nghĩ về nó. Và cô cũng sẽ không chờ đợi quanh quẩn để anh ném cô đi như một mảnh rác nào đó đã qua sử dụng- bằng sự hèn hèn.

Hoảng loạn, cô ngồi lên, gần như đánh bại anh ra khỏi đường đi. Anh đặt tay lên vai cô, làm cho cô bất động.

"Chuyện gì vậy?" Anh nói cau có.

"Em sẽ đi về." Cô cố đẩy anh ra, nhưng anh kiên quyết giữ cơ thể anh đằng trước cô.

Sự bất ngờ đến và đi trong mắt anh trước khi lóe lên giận dữ. "Anh sẽ không cho phép em chạy thoát khỏi anh, Kia."

"Anh sẽ không cho phép em ư?" cô nghẹn ngào thốt lên. Có phải anh nghĩ rằng bởi vì anh đã làm cho cô thành của riêng mình nên cô sẽ để lại đầu óc cô ở cửa?

"Anh đã từng bị một người đàn bà quan trọng bỏ rơi anh rồi. Anh sẽ không để cho em làm như vậy. không phải lúc này dù sao đi nữa, "

Cô thở dốc nhẹ nhàng. Một người đàn bà quan trọng đã bỏ rơi anh sao? Và cô ta cũng cùng hạng người ấy sao? Nhưng anh có ý muốn nói theo nghĩa quan trọng là như thế nào?

"Anh đang nói rằng em là ... mà chúng ta ...?" Cô đã cố gắng tìm ra lời để nói nó. "Có điều gì đó giữa hai chúng ta nhiều hơn em nghĩ phải không Brant?"

Anh đứng lên, và cô nhìn thấy anh quần khăn trắng quanh nửa bên dưới người anh. "Em đánh cá có điều gì đó giữa chúng ta. Và chúng ta sẽ làm đến cùng cho khi kiệt sức. "

Kiệt sức ư. Cô sẽ không ngạc nhiên bởi sự chọn lựa từ ngữ của anh, nhưng cô đã làm. Làm sao mà cô có thể yêu người đàn ông quý quai này chứ? Số phận chắc chắn đã chơi trò bốn cọt chán ghét đối với cô.

"Đừng nói cho em biết phải làm gì, Brant."

"Nếu anh nói với em tất cả mọi thứ anh muốn em phải làm, em sẽ chạy trốn vì cuộc sống của mình."

Cô đứng dậy, quần tám trải giương quanh cô lúc cô đứng dậy. "Em không cần phải chạy trốn. Em sẽ bỏ đi bằng bất cứ cách nào. "

"Anh không nghĩ vậy," anh cảnh báo đáng lo ngại.

Tìm cô giật nảy lên trong ngực. "Anh không thể ngăn cản em."

Anh không thể ư? Ánh mắt anh ánh lên vẻ ngạo mạn. "Thế thì em không có gì uống phí bằng cách đến đây và hôn anh như em có ý muốn nó. Làm điều đó đi, và anh thậm chí sẽ giữ cửa mở cho em trên đường đi ra ngoài. "

Cô liếm ướt đôi môi đột nhiên khô khốc. "Còn nếu như em không làm thì sao?"

"Vậy thì anh sẽ đi qua đó và hôn em, và chúng ta sẽ tìm thấy nơi mà nó dẫn đến."

"Thật là một sự lựa chọn," cô thì thầm.

Cô nuốt nước miếng vào. Một nụ hôn. Có thể cô hôn anh một lần này và ra đi cùng với nó? Cô biết cô lại sẽ tan chảy trong vòng tay anh lần nữa. Cô biết cô sẽ muốn nhiều hơn nữa. Nhưng không phải cô đã luôn luôn tự hào vào sức mạnh ý chí của mình sao?

Không dừng lại để suy nghĩ thêm nữa, cô kéo tám chần chịt hơn và làm ngắn dần khoảng cách giữa họ. Sau đó, cô nhón chân và nhanh chóng hôn vào miệng anh trước khi quay đi.

Anh nắm lấy tay cô và quay cô lại hướng về anh, mắt anh chứa đựng một tia hài hước không rõ rệt. "Cũng giống như em có ý muốn nó, anh nói rồi mà."

Bằng cách nào đó cô biết anh sẽ không để cho cô bỏ đi với một cái hôn vội đơn giản đó. "Ồ, nhưng em có ý như thế đó," cô chế giễu, ngay cả khi một cơn rung mình lướt nhanh qua cô. Lần này cô đã cho anh chính xác cái mà anh đã muốn và nhiều hơn nữa. Vậy thì cô sẽ đi ra khỏi cửa, đặt mọi thứ trở lại trong mức độ công việc và cầu xin Chúa, cô có thể đương đầu với việc nhận ra cô đã đem lòng yêu một người đàn ông mà nghĩ rằng phụ nữ là một từ đồng nghĩa với tình dục.

Tìm cô đập ở tốc độ cao, cô di chuyển về phía anh. Trong nửa giây trước khi cô đặt môi cô lên môi anh, cô nhìn thấy mắt anh tối sầm và cô nhận ra cô chưa bao giờ một lần là chủ mưu hôn anh. Hai nụ hôn khác ở lễ Giáng sinh là do anh đến với cô, không theo cách khác lòng vòng. Cô cảm thấy hồi hộp kích thích.

Cô đặt miệng cô lên miệng anh bắt đầu một nụ hôn mà trao cho anh tất cả tình yêu cô có trong cô. Bụng dạ run run ngay cả khi cô đưa lưỡi lướt quanh miệng anh, sau đó nhanh gọn đưa chúng vào giữa đôi môi anh hơi hé ra. Cô nghe tiếng anh rên rỉ sâu trong cổ họng anh, vì vậy cô lặp đi lặp lại động tác này, lần này lưỡi cô lướt lên mặt trên lưỡi anh, nếm mùi vị của anh, yêu anh.

Mùi hương nam tính trong sạch của anh tiết ra một sự quyến rũ mà cô thấy khó từ chối, và cánh tay cô trượt lên vòng quanh cổ anh và úp vào phía sau

đầu, giữ chặt anh với cô, làm nụ hôn thêm sâu đậm. Tầm dra trượt xuống giữa họ, và cô cảm thấy lồng ngực anh ép chặt vào vùng ngực trần của cô. Cô ép mạnh chính bản thân mình sát vào anh, cảm nhận mớ lông xoắn ở ngực anh đang trêu chọc núm vú cô.

Thình lình anh dứt khỏi nụ hôn với một âm thanh trong yết hầu khiến cô nghĩ rằng anh đã gần như đạt đến ngưỡng của mình. Sau đó, anh xốc cô lên cánh tay và bước đi về phía phòng tắm.

"Anh đang đi sai đường rồi," cô thì thầm, thực ra ngay lúc đó cô chả thèm quan tâm cô có nhiệm vụ phải rời đi và không quay lại.

"Không, anh không sai. Anh biết chính xác nơi mà chúng ta đang đi tới. "

Họ ung dung thong thả làm tình trong bồn tắm có tuổi khoảng được bao quanh bởi các cây nhiệt đới làm cho khung cảnh đậm chất thơ mộng. Kia hương ứng lời chỉ dẫn của Brant và ngồi trong lòng anh đối diện anh, với anh bên trong cô. Đó là một kinh nghiệm đáng kinh ngạc. Và đừng cảm nhát. Mặt đối mặt như thế, cô đã phải ngăn mình không kêu lên cô yêu anh.

Sau đó, họ quay trở lại giường, và cô ham thích trong việc chiếm lấy thời cơ của mình để khám phá cơ thể đàn ông của anh trước khi anh gài lên tên cô, lăn trên mình cô và làm tình với cô trọn vẹn một lần nữa. Kiệt sức, họ rơi vào một giấc ngủ sâu.

Tiếng chuông điện thoại bên cạnh giường đánh thức họ trong đêm. Kia rên rỉ và ép má cô vào bờ ngực trần của Brant, muốn giữ lấy trạng thái phờ phạc, hy vọng tiếng ồn sẽ biến đi để cô có thể ngủ trở lại.

Mơ hồ, cô biết Brant vươn cánh tay ra để cầm nó lên. Cô nghe giọng nói trầm của anh quát tháo ầm ầm khi trả lời. Sau đó, điều tiếp theo cô biết là anh giật bản người ngồi dậy, quăng cô ra khỏi anh.

"Cái quái gì?" Cô nghe anh nói lúc cô nằm ngửa và đã hoàn toàn tỉnh táo. "Chúa ơi! Julia? "

Im lặng trong một lúc khi người ở đầu dây điện thoại bên kia trả lời. Sau đó, ánh mắt Brant lướt tới Kia và tối sầm. "Ừ, anh có khách," anh trả lời bằng giọng rõ ràng và nhanh. Anh lắng nghe. "Bây giờ hả?" Anh nhìn Kia một lần nữa, rồi quay đi. "Được rồi. Hãy cho anh nửa giờ." Anh gác máy lên và quay lại với cô. "Anh đi ra ngoài một chút. Có điều gì đó đã được đặt ra. "

Phải mà, và tên của cô ta là Julia.

"Đừng lo, em hiểu mà. Hoàn toàn. "

Khuôn mặt anh rần rần khi anh đưa chân qua cạnh giường. "Anh không đòi hỏi em phải hiểu."

Điều đó làm tổn thương. "Dù sao đi nữa có phải anh không may mắn do em đã mang lại không?" cô đáp lại, ném khăn trải giường ra sau.

"Em không cần phải bỏ đi."

Có phải anh nghĩ rằng cô sẽ đợi anh đi đến người phụ nữ đó, sau đó quay lại giường và làm tình với cô không?

"Em không muốn ở lại."

Một khoảnh khắc dài rùng mình sờn gai ốc xuyên qua khi cô nhặt quần áo từ sàn nhà.

"Vậy thì anh sẽ đưa em xuống xe."

"Đừng bận tâm." Cô ngước lên và bắt gặp ánh mắt thèm khát của anh trên cơ thể trần truồng của cô. Một sự run rẩy dâng trào qua các tĩnh mạch của cô và cô tự hỏi không biết cô có thể cản không cho anh đi đến Julia lúc này không.

Sau đó, cô nhận ra cô đang nghĩ gì và đôi môi của cô mím chặt. Có phải cô thực sự muốn cạnh tranh với người đàn bà khác không? Không, cô đã nhìn thấy mẹ mình đấu tranh vì tình yêu của cha cô đủ rồi.

Brant kéo quần lên. "Tuy nhiên, anh nhấn mạnh. Khuya lắm rồi. "

Vâng, quá khuya, cô nghĩ, liếc nhìn đồng hồ và thấy đã hai giờ sáng. Thật là một sai lầm khi làm tình với anh. Một sai lầm tốt đẹp ở lần này nhưng ấy thế mà vẫn sai lầm.

Trong một sự im lặng dọa dẫm họ đã mặc xong quần áo, sau đó anh đi xuống cùng với cô đến bãi đậu xe ở tầng hầm.

"Hãy gọi cho anh ngay khi em về đến nhà," anh ra lệnh, giữ cửa xe mở ra cho cô. "Sử dụng số điện thoại di động của anh. Anh muốn biết em được an toàn. "

Cô đề bẹp tia ám áp từ sự quan tâm của anh. Anh chỉ đang bảo vệ thứ mà anh nghĩ là tạm thời của anh. "Em sẽ ổn mà."

"Hãy gọi anh," anh cảnh báo, cái nhìn chăm chăm u ám của anh giữ chặt cái nhìn của cô. "Nếu em không gọi, anh sẽ gọi cho em."

Cô không trả lời khi cô bắt đầu nổ máy và lái xe ra khỏi bãi mà không thèm nhìn lại. Đó chính xác là điều mà cô đã phải làm ở chỗ mà anh quan tâm dù

thế nào đi nữa. Bỏ đi và không nhìn lại.

Cô đã đi được nửa đường về nhà khi có điều gì đó xảy ra với cô. Có phải đây là Julia người phụ nữ "quan trọng" không? Không nghi ngờ gì cô biết đó là cô ấy. Và rõ ràng Julia vẫn còn quan trọng hoặc Brant vẫn sẽ ở trên giường với cô ấy ngay bây giờ.

Kia đã không gọi cho anh khi cô về đến nhà. Tệ hơn nữa, anh đã không gọi cho cô, và điều đó đã làm trái tim cô ủ rũ nhiều hơn. Hiển nhiên là đối với anh cô không quan trọng bằng Julia.

Suốt đêm còn lại Kia không ngủ được và sáng dậy cô cảm thấy kiệt sức. Thậm chí cô chẳng màng tắm rửa theo thói thường, tiếp theo là một bữa ăn sáng có xoài xắt lát, cũng không có một tách cà phê, có thể làm cho cô cảm thấy khá hơn chút chút.

Giá mà cô không yêu Brant. Tất cả sẽ dễ hơn nhiều nếu anh là loại đàn ông mà cô nghĩ rằng cuối cùng sẽ yêu cô đáp lại. Chỉ có anh là không yêu. Và anh sẽ không bao giờ yêu. Một con báo không thay đổi vết đốm của nó. Một người lãng nhăng không trở thành đáng tin cậy. Từ chung thủy không có trong từ điển của anh.

Phillip gọi điện khi cô đi ra ngoài cửa. Cô đã quyết định đi làm sớm và lấy một số giấy tờ đã đánh máy đặt trên bàn Brant trước khi anh đến. Anh nhất định là đi trễ, không biết anh có đến nữa không.

"Em nghĩ em đang làm gì khi gửi một người đàn bà đến dự dỗ anh?" Phillip nói đùa, giọng điệu anh rất đau khổ làm Kia phải bật cười.

"VẬY là Lynette đã thành công?"

"Chỉ cần nói rằng cô ấy trên cả sự mong đợi." Có một chút hơi do dự. "Chúng tôi mãi mãi cảm ơn em vì tất cả những điều mà em đã làm biết bao, Kia?" anh nói một cách dịu dàng.

"Chỉ cần hai người được hạnh phúc. Đó là tất cả lời cảm ơn mà em muốn."

"Chúng tôi sẽ hạnh phúc. Và chúng tôi muốn em đến dự đám cưới trong hai tháng nữa. Chúng tôi sẽ có kế hoạch sớm hơn, nhưng anh phải gặp thêm một bác sĩ nữa, sau đó anh là tất cả của cô ấy."

Kia biết cô sẽ không muốn dự đám cưới này. Làm sao mà cô có thể chịu đựng được việc gặp Brant trong một hoàn cảnh xã hội? Tệ hơn nữa, với Julia bên cạnh anh.

"Em sẽ đưa nó vào trong lịch công tác."

"Nói về lịch, không phải là em đề nghị nghỉ Giáng sinh cùng với gia đình ở Adelaide sao? Lynette đã nói với anh em ở trong văn phòng ngày hôm qua."

Cô đã cố gắng suy nghĩ nhanh mà không làm anh lo lắng. "Em đã nghỉ Giáng sinh ở nhà, nhưng em đã đi sớm hơn." Cô cười nhẹ. "Quá nhiều tiếng ồn. Quá nhiều người. Anh biết kỳ nghỉ là như thế nào mà."

"Nhưng em đâu phải đi làm lại quá sớm." Anh dừng lại. "Hay là có một vấn đề gì ở văn phòng mà anh không biết?"

"Không, tất nhiên là không," cô bảo anh nhanh chóng. "Em vừa mới tạt vào ngày hôm qua để lấy thứ mà em bỏ quên, Brant đã ở đó cần đánh máy một cái gì đó thế là em đã ở lại."

Một khoảnh khắc im lặng, sau đó anh nói, "Nhớ nhắc anh tặng tiền thưởng cho em. Tất nhiên, hầu hết phụ nữ nghĩ rằng làm việc với Brant sẽ được thưởng đủ" Anh kéo dài giọng gọi những ý tà dâm.

"Không nghi ngờ gì."

"Anh sẽ phải nói chuyện với anh ấy, em hiểu mà. Về anh và Lynette." Anh nghe có vẻ lo lắng. "Em sẽ công khai vụ này sau đó chứ."

Cô giả vờ không quan tâm. "Anh ấy biết rồi. Anh ấy nghe Lynette và em nói chuyện ngày hôm qua."

"Và?"

"Và không có gì." Thời gian trôi qua. "Phillip, em có hẹn và em đang muộn."

"Ồ, chết thật. Anh vừa mới hình dung ra chuyện này. Giới hạn của lời nói đưa tin về em và anh đang chia tay nhau." Anh đã thề. "Và anh không thể lấy lại được, chỉ còn có cách giúp em."

"Em sẽ xoay xở." Dù sao đi nữa ý của Phillip muốn giúp đỡ có lẽ sẽ làm cho tình hình tồi tệ hơn.

"Nhưng em sẽ phải chịu đựng gánh nặng vì nó, Kia. Một số người có thể nghĩ rằng em bỏ anh vì anh có tật," anh nhắc nhở cô.

Cô đẩy qua một bên những suy nghĩ về việc nhà báo có thể nói gì và biết chỉ có một câu trả lời. "Không cho rằng chúng ta có trung thực với họ." Dù sao giấu sự thật với tất cả mọi người thường ít giá trị lúc này. "Cách tốt nhất là để sự việc trôi qua."

Anh hít một hơi dài. "Vâng, em nói đúng."

"Nè, thực ra em phải đi rồi."

"Kia?"

Cô sững người lại. "Dạ?"

"Em có chắc em ổn chứ?"

"Tất nhiên rồi, Phillip. Cảm ơn anh vì đã hỏi. Em sẽ nói chuyện với anh sớm." Cô nhanh chóng gác máy lên để anh không nghe thấy mưu kế lừa anh trong giọng nói của cô. Cô không thể chịu đựng được một ai khác biết được cảm tình của cô dành cho Brant. Đến chừng mực mà cô có dính líu, có yêu Brant là một điều gì đó rất riêng tư, rất kín đáo, cô không thể chia sẻ nó với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Quyến Rũ Của Một Nhà Triệu Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Kia bước ra khỏi thang máy lúc 08 giờ10 và liều lĩnh đi nhón chân đến văn phòng cô phòng hồ trường hợp Brant đang ngồi ở bàn làm việc của anh. Nhưng hành động đó giống như một kẻ hèn nhát, cô quyết định, thẳng vai và sai bước xuống hành lang. Các phòng làm việc không có người thì yên tĩnh.

Cô đi đến cửa phòng Brant và nhìn vào bên trong, cổ họng đau đớn cùng tiêu tan hy vọng khi cô nhìn thấy căn phòng trống rỗng. Thực ra có phải cô nghĩ anh đang làm việc không? Lạy Chúa, làm sao mà anh có thể làm tình với cô tối qua rồi lại đi đến người phụ nữ khác chứ? Tim cô siết chặt đau đớn. Đó là sai lầm về mặt đạo đức. Vậy tại sao cô ngạc nhiên? Chỉ vì cô yêu anh cũng không làm thay đổi được anh.

Nuốt vào một cách khó khăn, cô buộc mình tiếp tục đi đến phòng của cô. Cô bắt đầu có nhận thức mới về cuộc khủng hoảng mà mẹ cô đã trải qua với cha cô. Cô yêu mẹ tha thiết, nhưng cô chưa bao giờ thực sự hiểu một người phụ nữ làm sao mà có thể ở với một người đàn ông ít quan tâm mình như thế. Thậm chí đôi khi cô nghĩ mẹ mình có vẻ mềm yếu khi đến với cha mình. Bây giờ cô biết rằng phải có một cái gì đó đặc biệt gần giống như lòng trung thành mù quáng để chịu đựng ông ấy miễn là mẹ cô có.

Một giờ sau, Kia vron vai, đứng lên khỏi bàn làm việc và đi đến đứng bên cửa sổ. Cô nhìn xuống con đường che bóng ánh nắng mặt trời bên dưới. Thế giới tiếp tục xoay vòng, nhưng trong lòng cô cảm thấy như đã chết, như thể tim cô khô héo như đá. Cô phải quên Brant, nhưng bây giờ cô thậm chí không thể tập trung năng lượng để làm điều đó. Anh vẫn chưa đến. Anh vẫn còn ở với-

"Kia?"

Cô quay ngoắt về hướng âm thanh. Trái tim mà cô nghĩ đã chết nhảy lên sống lại. Brant đứng ở ngưỡng cửa, mặc bộ quần áo mới làm cho anh trông cân đối, đầy sức sống và quá bánh trai làm đầu gối cô trở nên yếu ớt.

Cô ngược mắt nhìn lên thì nhận ra anh đang quan sát cô bằng sự hiểu biết mạnh mẽ làm tăng hơi nóng cho hai má cô. Cái nhìn của anh nói rằng cô không thể che giấu anh. Rằng cô là của anh.

Sau đó, thực tế đã góp phần và bụng dạ siết lại chặt chẽ. Sự thân mật của cơ thể là không đủ. Nó sẽ không bao giờ là đủ. Tình cảm của cô dành cho anh quyến luyến quá sâu đậm.

"Em không nghĩ anh ở đây sớm quá," cô nói lạnh nhạt, kiên quyết giữ khoảng cách.

Mắt anh nheo lại. "Tại sao không?"

"Em nghĩ anh ơ ... không rành rang."

Anh bắt đầu thu hẹp khoảng cách giữa họ. "Không rành rang với cái gì?" anh nói ngọt xớt. "Hay anh nên nói về ai nhỉ?"

Cô nhún vai. "Với Julia, dĩ nhiên."

Anh dừng lại ngay trước mặt cô. "Ah ... ý em có nghĩa là ngủ với Julia, phải không?"

Có phải anh nhấn mạnh nó không? Có phải anh đang nhận được một vài niềm vui bạo dâm từ việc chỉ ra chuyện này?

Cầm cô ngẩng lên. "Này, cho dù anh muốn ngủ với những người đàn bà khác, chuyện đó thì hay đấy. Chỉ cần đừng nghĩ rằng em sẽ thích nó. Hoặc phải chấp nhận nó. Em sẽ không chia sẻ với bất cứ một người đàn ông nào nữa." Cô đã nhìn thấy một cái gì đó lóe lên trong mắt anh. "Julia thì chào đón anh," cô kết thúc trong sự ghê tởm.

Có một vẻ điềm tĩnh chết người trong mắt anh. "Cho nên em đang bảo anh phải lựa chọn giữa em và Julia phải không?"

"Không, em đang nói với anh lựa chọn giữa em và bất kỳ người đàn bà nào khác mà anh muốn ngủ cùng, trong đó có Julia."

"Anh không lấy làm vui thích để đưa ra kết luận cuối cùng. Và anh không giải thích hành động của mình với bất cứ ai." Ánh mắt kiêu ngạo của anh nhìn lướt qua cô, dừng một lát trên chỗ gồ lên ở ngực cô. "Nhưng vì em, Kia yêu cầu, anh sẽ miễn cưỡng với câu cuối cùng này. Anh không ngủ với Julia đêm qua. Người đàn bà duy nhất mà anh đã ngủ chung là em, và sau đó chúng ta ngủ rất ít, như anh nhớ lại."

Cô muốn tin anh. Ồ, cô muốn tin biết bao. Nhưng làm sao mà cô có thể quên được những đêm lắng nghe lời buộc tội trong im lặng của mẹ cô và sự phủ nhận của cha cô. Sự phủ nhận đó luôn luôn chứng minh là dối trá.

Cô bắt gặp ánh mắt anh với vẻ quyết tâm nhìn nghiêm khắc. "Rất thông minh, Brant, nhưng không như một số phụ nữ, em không tin tất cả mọi thứ mà em được nói cho biết. Anh nói rằng anh không ngủ với Julia. Nhưng anh không phủ nhận quan hệ tình dục với cô ấy."

Một chút giận dữ lướt nhanh qua mặt anh. "Đó là bởi vì anh không có quan hệ tình dục với cô ấy."

"Em đã nghe nói chuyện này trước đây," cô nói, quay bỏ đi.

Anh chụp lấy vai cô và xoay cô lại. "Nghe nè. Anh không như cha của em."

Cô hít mạnh vào, sững sốt bởi khả năng cảm thụ của anh. Có phải cô đã quá rõ ràng không? Hay có phải trong tiềm thức cô đã mang theo những lo lắng của mình mà tô điểm đánh lừa cô trong sâu thẳm?

Anh giữ cô chặt hơn. "Kia, em đã từng nói em sẽ không xin lỗi cho cha em. Đúng, anh cũng sẽ không xin lỗi cho ông ấy. Cha của em là một người đàn ông hời hợt mà không chính trực. Thực ra em có nghĩ rằng anh thích ông ấy không?"

Tâm trí cô rối như tơ vò. Thậm chí cô chưa bao giờ xét đến khả năng là anh không giống cha cô.

Quai hàm của anh nghiến chặt. "Em có tin anh hay không. Đó là quyết định của em."

Cô nhìn anh chòng chọc, cố gắng đánh giá liệu anh có đang nói sự thật không. Giả dụ như anh nói sự thật thì cô sẽ phải đảo ngược ý kiến của mình về anh. Đó không phải là một vấn đề dễ dàng để thực hiện.

Cô đã nhìn thấy sự căng thẳng trong mắt anh và hiện rõ quanh mũi và miệng của anh. Đột nhiên cô biết rằng nếu cô không tin tưởng anh thì họ sẽ kết thúc. Anh sẽ tống cô ra khỏi cuộc sống của anh vĩnh viễn mà không một chút hối tiếc.

Và đó chính là điều mà làm cho cô thừa nhận anh có một ý thức sâu sắc về tính chính trực cá nhân, không giống như cha cô. Cô chỉ là không cho phép mình nhìn thấy nó cho đến lúc này.

"Em tin anh," cô nói nhẹ nhàng nhưng kiên quyết.

Lòng ngực anh nhô lên và hạ xuống, nhưng đó là vẻ nhẹ nhõm bớt căng thẳng trong mắt anh làm tim cô thất lại. Nó làm cô choáng ngợp khi nhận biết anh thực sự quan tâm cô đã nghĩ gì về anh.

Thả lỏng các ngón tay của anh trên vai cô. "Cảm ơn em," anh nói bằng một kiểu thái độ đường hoàng tự nhiên mà mâu thuẫn với sự kiêu ngạo ngay dưới vẻ bề ngoài.

Ngay lúc đó cô biết đây không chỉ còn là việc cô tin tưởng Brant nữa hay không.

"Và bây giờ anh phải tin một cái gì đó ở em," cô nói, nắm lấy cơ hội này, biết được chuyện này là quan trọng với cô. "Em đang nói với anh đúng sự thật em không phải là một kẻ đào mỏ, em không bao giờ ảnh hưởng tới bất kỳ ai để kiếm lấy tiền hoặc hôn nhân với họ và em không ở với anh vì tiền hay cưới xin." Cô hát cảm tỏ rõ quyết tâm, tim cô đập thành thịch vào lồng ngực. "Anh có thể lựa chọn để tin em hay không cũng được."

Anh quan sát khuôn mặt cô trong khoảng hơn một nhịp đập, ánh mắt anh không rời mắt cô trong một giây, nhưng cô thấy vẻ bất ngờ giật mình ngạc nhiên trong ánh mắt đó, việc đánh giá lời nói của cô, một quyết định và cuối cùng là sự ngưỡng mộ.

"Anh tin em," anh thì thầm, kéo cô vào vòng tay anh, ôm chặt cô, đó đúng là cũng được vì đầu gối của cô đã phản bội. Anh đang nhận ra con người thật của cô lần đầu tiên làm cô cảm thấy biết ơn một cách vé vang.

Anh nghiêng người ra sau. "Và phải nhớ rằng, chỉ trong trường hợp em nghĩ rằng em giống như mẹ của em bởi vì em cho rằng anh muốn bà ấy có thể dung thứ cho cha của em, phải không. Vì vậy, em không cần phải cảm thấy có lỗi."

Cô cau mày. "Có lỗi ư?"

Miệng anh lộ ra vẻ gọi tình làm tim cô nện liên hồi trong xương sườn. "Vì muốn anh."

Vẻ chau mày đã biến mất khi miệng cô bắt đầu giật giật. "Ai nói em muốn anh?"

"Anh dường như nhớ lại một vài lời cầu xin thì thầm bên tai tối qua," anh khẽ nói, nâng tay cô lên đặt vòng quanh cổ anh. Cô không kháng cự.

"Nè, đó là em xin anh để cho em ngủ đây chứ."

"Ồ, thật không? Có lẽ chúng ta nên lặp lại điều đó tối nay và sẽ xem xét lại." Hơi thở ấm áp của anh vuốt ve má cô.

"Không phải tối nay," cô ấy trêu chọc. "Em đang bận."

"Tốt hơn là em đừng có hẹn," anh gầm lên.

"Em muốn gọi đầu."

"Anh sẽ gọi cho em."

"Anh cũng sẽ ủi quần áo cho em chứ?"

Anh cười khúc khích và kéo cô gần hơn. "Hai đứa mình có thể đi đến một thỏa hiệp. Mặc quần áo không nhàu nát. Tuy nhiên tốt hơn hết là không mặc gì cả. Nó sẽ khiến cho buổi tối rất thú vị."

Chỉ nghĩ đến điều thích thú đó có thể làm cho cô cảm thấy rất gợi dục biết bao. "Nhà của em hay của anh?" Cô hỏi nghe khàn khàn, ngạc nhiên sao mà cô dễ dàng rơi vào vai trò của người quyến rũ làm sao.

"Nhà anh," anh thì thầm, dí mũi vào cổ cô. Sau đó anh lệ làng hôn cô thật mạnh và để cô đi. "Anh có cuộc họp trong một giờ với một trong những giám đốc điều hành Anderson. Chúng ta sẽ tiếp tục trong đêm nay. Anh sẽ đón em lúc bảy giờ tối."

Cô đang động lòng quá nhanh, cô phải giữ một chút độc lập. "Em có thể tự đi một mình."

"Được rồi, nhưng đừng có kế hoạch về sớm đấy." Anh tặng cô một nụ cười mà làm nhịp đập của cô lao đảo. "Thực tế, anh không tin anh sẽ cho phép em bỏ đi chút nào."

Lúc 7g15 Kia thấy mình một lần nữa đứng trước căn hộ penthouse của Brant. Thật khó mà tin cô đã ở chỗ này cách đây 24 giờ, và thậm chí sau đó cô đã thề với chính mình là việc này chỉ xảy ra một lần thôi. Nói về việc thực hiện cùng một sai lầm hai lần. Nói về việc trở thành một người đàn bà trở nên yếu ớt bởi tình yêu.

Khi anh mở cửa, nó giống như mở cánh cửa trái tim cô. Tất cả mọi thứ bên trong cô trải ra với anh, bao bọc anh, làm cho anh là của cô. Đó là cảm giác kỳ lạ nhất, nhưng cảm thấy rất đúng.

Anh không nói một lời. Anh chỉ lùi lại và để cho đi qua, sau đó đá cánh cửa đóng lại bằng chân, tay anh trượt quanh cánh tay cô và xoay cô phải đối mặt với anh. Cô không biết họ đứng nhìn chăm chăm vào nhau trong bao lâu.

"Đến đây," rót cuộc rồi anh cũng khẽ nói và kéo mạnh cô về phía anh. Cô đã sẵn sàng, và đôi môi anh tìm kiếm môi cô, và cô chỉ đơn giản là đắm đuối với anh và với việc anh chạm vào. Anh làm cho cô cảm thấy bình an vô sự. Như thể cuộc sống của cô đã bị chia làm đôi cho đến thời điểm này và bây giờ là nửa trên và dưới của tim cô đã được lấp kín bằng tình yêu. Tình yêu của cô dành cho anh.

Cảm xúc ngập tràn, muốn anh, cần chạm vào người anh, cô đã ngất ngang nụ hôn và bắt đầu mở các nút áo sơ mi của anh, cởi nó ra khỏi phần thân trên to lớn của anh khi anh đang đứng và nhìn cô với một ánh mắt có vẻ làm nó tung xuyên qua đến tâm hồn cô.

"Quá nhiều," cô thì thầm, không chỉ về việc anh đang đứng ở phía trước cô, mà còn về cảm xúc của cô đối với anh.

"Đúng," anh nói sảng sảng, quan sát cô khi cô đặt tay lên đám lông ngực nhám ồ của anh. Cô lướt lòng bàn tay lên người anh và nghe tiếng anh rên rỉ, ưa thích cảm giác sờ vào anh và mùi hương của anh. Cô hít sâu sát vào da anh.

Bằng một cử động uyển chuyển cô đưa tay đến quần anh và kéo dây kéo xuống, giải phóng anh. Cái của anh dựng đứng hoàn toàn nam tính và thách thức cô chạm vào anh nhiều hơn nữa. Anh rít lên tên cô khi tay cô trượt xung quanh anh và nắm chặt anh, di chuyển trên khắp dương vật cương cứng của anh, khuấy động niềm đam mê của anh, khuấy động ngay cả chính bản thân cô nhiều hơn nữa.

"Chưa được," anh thì thầm, chụp lấy tay cô và kéo cô lùi khỏi anh. Sau đó, anh cởi bỏ quần áo ra khỏi cơ thể cô với một sự nhanh chóng và ham muốn mãnh liệt làm cho cô sững sờ kinh ngạc trước khi bế cô vào trong hai cánh tay và mang cô đi đến giường đặt cô xuống, rồi tự mình đắm lút vào.

Bằng một chuyển động nhanh lẹ anh xâm nhập vào cô. Và cũng giống như cô đã thấy. Không từ từ trượt về phía tột đỉnh của khoái cảm tình dục. Không có một chút dạo đầu nào để đạt đến đỉnh cao khoái lạc. Chỉ là mạnh mẽ, hoàn toàn thỏa mãn với lúc cực khoái làm cho cô rung mình và bật kêu lên tên anh.

Và khi cô nín thở, anh đang nhìn xuống cô với một vẻ chẳng khác gì vẻ kiêu ngạo hài lòng hiện ra trên mặt anh mà không hiểu sao không làm tổn thương cô lúc này. Nó làm cô cảm thấy rất nữ tính.

Và về phương diện nữ tính, cô nâng cơ thể mình lên một chút, thúc anh vào cô sâu hơn nữa.

"Quá nhiều," anh gầm lên, lặp lại lời của cô, và anh bắt đầu di chuyển. Lúc đầu chậm, sau đó nhanh hơn và nhanh hơn, cơ bắp ở trong chỗ thắt lại của anh dần dần trở nên căng ra vì căng thẳng. Anh cho cô có thêm một đỉnh điểm tuyệt vời nữa trước khi rên rỉ tên cô và đâm ngập vào cô sâu hơn, làm cả hai bùng bùng trong một trận mưa như trút cảm giác bùng cháy.

Rất lâu sau đó trước khi cả hai người có thể hít thở, cho phép chỉ có cử động. Brant là người đầu tiên nhúc nhích, và ngay lúc đó Kia không muốn anh rời bỏ cô. Cô muốn ở ngay đây, như thế này, mãi mãi. Cô siết chặt hai cánh tay quanh lưng anh và giữ chặt anh sát vào cô. Cô nghe tiếng âm ỉ của giọng nói anh, nhưng những ngón tay của cô dường như không thể nào tự mở chúng được.

"Kia?" Anh nhắc lại, phát ra một tiếng cười nhỏ đầy nam tính vào cô. "Cũng nhiều như anh thích được ở bên trong em vậy, em đã bắt đầu cho phép anh tham gia trước kia đây."

Lời nói của anh cuối cùng cũng thấm vào cô. Ngón tay cô thả lỏng. Anh nói đúng. Cô đang xử sự như một thằng ngốc.

Anh nhắc phần thân trên ra khỏi cô, ánh mắt gọi tình của anh làm thích thú nhưng thực sự kỳ lạ. "Tất cả chuyện này là sao?"

Cô buộc cười nhẹ. "Chỉ là người vì đói. Em không có ăn gì nhiều ngày nay," cô thừa nhận. Cô đã quá lo lắng nên không ăn được.

"Vì vậy em cần thức ăn, đồ đàn bà" anh trêu chọc. Anh hôn mạnh cô một cái thật nhanh, lăn ra khỏi cô và đi vào phòng tắm. Cô hầu như không có thời gian để suy nghĩ trước khi anh trở lại mang theo một áo choàng tắm màu trắng.

"Đây nè," anh nói, ném chiếc áo choàng về phía cô, cái nhìn chăm chăm của anh lướt trên thân thể trần truồng của cô với sự đánh giá cao trước khi biến mất.

Cô có thể được sử dụng cái này, cô quyết định khi đứng lên và quán quanh mình trong lớp vải bông mịn, tận hưởng sự ấm áp của nó trong căn hộ có máy lạnh, chôn mình trong mùi hương nam tính của nó.

Đôi mắt cô mở to khi anh quay lại vào trong phòng không mặc gì ngoại trừ chiếc quần gin ôm cực sát. Quần gin, Chúa ơi. Brant Matthews trong chiếc quần gin? Mà lại còn màu đen chứ. Bình thường anh ăn mặc như một doanh nhân hoàn hảo. Trong chiếc quần gin anh nhìn như anh vốn có- hình ảnh tượng trưng sau cùng của đàn bà.

Anh bắt gặp cái nhìn chăm chăm của cô và ánh mắt anh lại cháy âm ỉ đáp trả. "Cho dù em muốn anh ở trên thực đơn chính, em chỉ có thể nói như thế."

Một cơn rung mình ngọt ngào đốt nóng cơ thể cô. "Thực ra, em nghĩ rằng em muốn để dành anh cho món tráng miệng."

"Chuyện đó có thể thu xếp được."

Họ đã ăn bữa tối trong phòng ăn nhỏ, thân mật. Hoặc có lẽ nó có vẻ thân mật vì cách ăn mặc giản dị của họ, cô trong áo choàng tắm, anh trong chiếc quần gin.

Hoặc có thể đó là cái nhìn trong đôi mắt của anh. Cô đã cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng cái nhìn ranh mãnh đó đã thiêu đốt hai gò má cô và khiến cho cô muốn theo anh như con cừu non trở lại phòng ngủ.

Thình lình bị hoang mang sợ hãi bởi do cô mất ý chí, cô nói điều đầu tiên nảy ra trong đầu. "Nói cho em nghe về Julia đi," cô nghe tiếng mình nói, sau đó hãm lại tiếng kêu rên mất hết can đảm, không có ý nhắc đến người đàn bà kia lần nữa.

Hay cô đã có? Julia vẫn còn đánh đổ trong tâm trí cô.Ồ, không bởi vì cô tin Brant đang có một chuyện tình với cô ta lâu hơn nữa, nhưng có cái gì đó, cái gì đó vẫn không hoàn toàn đúng.

Đôi mắt anh rần rần khi đặt tách cà phê xuống. "Cô ấy là em dâu của anh."

"Của anh thế nào! Tại sao anh không nói cho em biết? Tại sao anh để cho em tin rằng cô ấy là —"

"Một trong số những người đàn bà của anh phải không?" Anh mím chặt môi. "Cô ấy là một trong số những người đàn bà của anh. Sau đó cô ấy chạy trốn để lấy em trai anh."

"Cái gì!Ồ, Brant, em rất tiếc. "

"Không sao. Chuyện này đã kết thúc tốt đẹp. "

Cô cau mày, không có thể tin cậy được anh thực sự tin điều đó. Rõ ràng không tán thành cái hay nhất là một người phụ nữ quan trọng đã rời bỏ anh vì một người trên trái đất này mà anh sẽ có thể tin cậy, em trai anh. Nếu không thì anh sẽ không ngậm đắng nuốt cay về nó.

"Vậy, tại sao bây giờ cô ấy liên lạc với anh?" Cô hỏi, gần như sợ nghe câu trả lời. Có phải người phụ nữ kia muốn Brant quay trở lại không? Có phải đây là tất cả mọi chuyện này có liên quan tới không?

Ánh mắt xanh soi mói của anh tương phản rõ rệt với cái nhìn vai anh đưa ra. "Cô ấy muốn giúp Royce. Chú ấy không thể tự thích ứng để xử lý sự việc là xưa kia Julia và anh có quan hệ yêu đương với nhau và chú ấy ngày càng nghiện rượu chè quá nặng qua sự việc này. Julia đã yêu cầu anh nói chuyện với

nó và làm cho nó hiểu rõ ý nghĩa. "

Một lần sóng khuấy khoả tràn đầy trong cô. "Anh có làm không?"

"Không."

Cô nhìn anh chăm chăm kinh ngạc. "Anh ấy là em trai của anh mà Brant."

"Anh biết."

Một con rùng mình len lỏi dưới da cô. "Chắc chắn trong chuyện đó có một cái gì đó?"

"Liệu nó có không?"

Chuyện này, hơn bất cứ thứ gì, cho cô thấy chính xác cái cách mà anh sẽ đối xử với cô khi thời gian đến. Và nó sẽ đến khi anh chán cô.

Lạy Chúa, nó làm cô choáng váng khi cô biết mình đang tự lừa dối mình biết bao. Chỉ vì cô thừa nhận Brant chính trực hơn cha cô thì không có nghĩa là anh ấy sẽ đột nhiên biến thành Quý Ngài Đàng hoàng Từ tế. Khi anh muốn cô ra khỏi cuộc sống của anh, anh sẽ thi hành các biện pháp thích hợp để làm chuyện đó một cách chính xác. Không có ngoại lệ.

Vâng, có lẽ một người.

Julia.

"Anh là một gã xấu xa có trái tim tàn nhẫn," cô thì thầm, trái tim cô quặn quai đau đớn trong lồng.

Đôi mắt anh không đọc được như bằng đá. "Hãy tự do nghĩ những gì mà em thích."

"Ồ, em sẽ," cô nói, thu hút cái nhìn chăm chăm của anh, quyết tâm làm cho anh biết cô không đánh giá cao mặt này trong tính cách của anh.

Trong khoảng khắc sự im lặng tức giận treo lơ lửng trong không khí.

Sau đó, anh nói, "Hãy nói cho anh biết một điều, Kia. Em có nghĩ rằng nếu như em đi đến cha em ngay bây giờ và nói với ông rằng em cảm thấy như thế nào về ông ấy thì nó có thay đổi cách nghĩ của ông ấy không?"

Cô nhăn mặt. "Cha của em thì có liên quan gì tới chuyện này?"

"Em đang đòi hỏi anh phải đi đến chỗ em trai anh và thay đổi ý nghĩ của nó. Đó là một tình huống tương tự. Và nó sẽ không có tác động gì cả."

"Nhưng làm sao mà anh biết trừ khi anh không chịu thử chứ?"

Ánh mắt anh chán chường nhìn vào cô. "Em đã thử làm với cha của mình chưa?"

Cô chớp mắt ngạc nhiên. "Có, em đã làm."

"Thế chuyện gì đã xảy ra?"

Cô chán chường nhớ lại. "Ông ấy không nghe."

"Chính xác."

Cô thở dài. Brant đã được một điểm.

Mắt anh dịu lại. "Hãy nhìn xem, chú anh là một con sâu rọu. Chuyện đó đã hủy hoại gia đình ông ấy ngay cả trước khi ông giết chết mình và di anh trong một tai nạn xe hơi lúc ông đang lái xe mà say rượu. Vậy thì em không hiểu sao? Anh biết anh có thể trò chuyện cho đến khi xanh cả mặt mà cũng không thay đổi cách suy nghĩ của em trai anh. Anh biết anh có thể có được lời hứa hẹn của nó là nó sẽ tìm ra lối thoát nhưng ngày mai nó sẽ phá vỡ lời thề đó. Không, nó phải cần tự cứu giúp mình. Đừng có mong vợ của nó sửa chữa chuyện đó cho nó. Hoặc anh."

Kia nghe cảm xúc nặng nề rõ nét trong giọng nói của anh và nhận rõ anh không lạnh lùng nhẫn tâm như anh biểu lộ ra. "Anh nói đúng."

Anh đứng và kéo cô vào vòng tay, ánh mắt anh buồn phiền. "Anh không muốn tranh luận nữa. Anh muốn yêu em. Hãy quên đi phần còn lại của thế giới này tối nay."

"Nhưng..."

"Đủ rồi," anh thì thầm, tháo sợi dây thắt ngang eo của chiếc đầm để trượt tay vào bên trong lên thịt da trần trụi hồng cô.

Bị thôi miên bởi cái chạm vào của anh, cô có cảm giác rộn lên náo nức bên dưới những ngón tay anh. Thèm khát cô đã tự dâng mình cho anh và cho bất

cứ điều gì anh muốn làm cho cô.

"Em cần học thêm một vài thứ yêu thương nữa, cô Benton," anh nói, rúc vào cổ cô bên dưới cổ áo choàng tắm.

Cô thở hổn hển thích thú khi bàn tay anh trượt lên khung xương sườn và úp vào vú.

Anh cúi xuống. "Đúng. Bài học số một đã hoàn tất."

Hơi thở cô nghẹn lại trong họng khi anh rê rê đầu núp vú cô, sự sờ mó của anh bắn ra những làn sóng kích động mãnh liệt tới từng trung tâm thần kinh trong cơ thể. "Ồ ... số một gì?"

"Luôn luôn hưởng ứng khi anh chạm vào em."

Chuyện dễ. "Số hai. ... là gì?"

"Luôn luôn kêu tên anh khi anh ở bên trong em."

Cô rên rỉ khi tay anh lướt lên vai cô. "Còn như em không kêu thì sao?"

"Vậy thì chúng ta bắt đầu cho đến khi em kêu," anh thì thầm, đẩy cái áo choàng tuột khỏi vai cô để nó rơi xuống thảm.

Cô liếm môi. "Em luôn luôn từng là một người học rất nhanh."

Ánh mắt anh nhìn cô hau háu. "Đó là quá dễ."

"Tại sao?"

"Anh đang chờ để dạy em những bài học tiếp theo một cách vui thích," anh nói khàn khàn.

Cơ thể cô tràn đầy ảm áp. "Um ... bài học kế tiếp gì cơ?"

"Bài học số ba. Làm thế nào để có được một người đàn ông hôn em ở khắp mọi chỗ. "

Cô rung mình. Và đột nhiên cô muốn biết cái mà anh ném thử như thế nào. Những gì mà anh có thể cảm thấy như áp vào lưỡi cô. "Em có phải đáp lại không?"

Ánh mắt anh thăm lại nguy hiểm. "Chỉ khi em muốn."

"Ồ, em muốn."

"Thế thì đó sẽ là bài học số bốn," anh thì thầm, vuốt nhẹ một ngón tay cái trên môi cô.

"Khi nào chúng ta bắt đầu, giáo viên?"

"Bây giờ là một dịp tốt hoàn toàn," anh dài giọng và kéo cô sát vào.

Môi cô tách ra khi môi anh chạm ngay vào môi cô và anh hôn cô bằng sự đói khát dữ dội làm cô choáng váng. Như thể đã cách nhiều năm từ khi họ ở bên nhau thay vì chỉ mới một nửa giờ.

Anh hôn cô kéo dài một đường tới vú, xúc dầu từng nụ hôn bằng miệng của mình trước khi quỳ xuống và hôn cô thân mật qua đám lông ở đùi cô. Lưỡi của anh búng nhẹ trong chỗ thâm kín nhất của cô nóng bỏng, ẩm ướt và cô thở hổn hển kêu lên tên anh thành tiếng, giữ chặt đầu anh vào cô khi lưỡi của anh làm những điều kỳ diệu với cơ thể quá nhạy cảm của cô.

"Cho vào đi anh," cô cầu xin, bàn tay cô kéo đầu anh để làm cho anh dừng lại trước khi cô tràn qua đỉnh điểm. "Làm ơn đi, Brant."

Anh dừng thật nhanh. "Sớm thôi mà," anh hứa và quay lại với việc mà anh đang làm, làm cho chân cô yếu ớt đến mức tan chảy quanh anh, rung mình dữ dội, lơ lửng đúng lúc.

Lúc anh bế cô lên bằng hai cánh tay và mang cô tắm dưới vòi hoa sen, đầu óc cô cảm thấy mờ ảo, thân thể của cô hết sức quyến rũ. Anh hôn cô mang lại sinh khí và sau đó đưa cô vào phòng ngủ.

"Em muốn làm anh thích cũng như anh đã làm cho em, Brant," cô thì thầm, theo anh ngã xuống giường.

Đôi mắt anh nung nấu. "Em có chắc em đã sẵn sàng chưa?"

"Chắc chắn rồi."

Vì vậy, anh đã nói với cô bằng lời lẽ rõ ràng cách một người đàn ông thích được làm tình như thế nào. Cô không cần khuyến khích nhiều khi cô hôn lên

ngực anh, để cho miệng mình di chuyển khắp trên mình anh, và đi xuống qua mớ lông hình mũi tên trên vùng bụng phẳng lì của anh, cho đến khi cô bao phủ vật cương cứng của anh bằng đôi môi của cô.

"Kia," anh gầm lên tên của cô khi cô bắt đầu bài học yêu của riêng mình mà không có kinh nghiệm để thực hiện và làm tất cả bằng bản năng nữ tính. Cô muốn anh. Toàn bộ của anh. Và cô gần như đã nhận được nó.

Cho đến khi anh kéo đầu cô lên ra khỏi anh với một tiếng gầm vang lên. "Không," anh thì thầm sát sao, lách mình vươn tay ra lấy bao cao su trên bàn cạnh giường ngủ. Một vài giây sau, anh lăn cô bên dưới anh, đâm sâu vào trong cô bằng một động tác nhanh gọn, nhanh chóng đánh lửa ngòi nổ của dục vọng bên trong, đâm sâu hơn và ngập sâu hơn cho đến khi cả hai cùng tan vỡ trong một biển cảm giác khoái lạc.

Sau đó cô nằm nghỉ ngơi áp má vào ngực anh. Cô đã phải hỏi: "Tại sao, Brant? Em muốn. "

Anh hôn lên đỉnh đầu cô. "Anh biết, nhưng em chưa sẵn sàng tiến lên một bước như vậy, coi như em đã làm rồi."

"Nhưng ..."

"Em yêu, cho phép anh là người sành sỏi chuyện đó," anh thì thầm ngái ngủ.

Kia nghiêng đầu trở lại nhìn vào những đường nét góc cạnh của khuôn mặt anh. Cô yêu sức mạnh vốn có trên nét mặt anh. Sức mạnh đó thể hiện mạnh mẽ ở quai hàm anh. Đôi môi không thể từ chối. Nhưng cô đã phải tự hỏi chính xác ai sẽ sẵn lòng cho một lời cam kết tình dục trọn vẹn. Đàn ông biết hành động chơi trội? Hay người phụ nữ làm như là không làm gì?

Brant chờ cho hơi thở của Kia ôn hòa báo cho anh biết cô đã ngủ trước khi anh mở mắt và nhìn xuống cơ thể trần truồng của cô gắn chặt vào anh. Cô quá xinh đẹp. Cực kỳ quá xinh đẹp.

Và cô là người phụ nữ duy nhất anh đã không cho phép "tiến hành theo mọi cách". Anh không chắc lý do tại sao, nhưng anh biết anh không thể để cô làm thứ mà những phụ nữ khác đã làm cho anh." Có lẽ vì cô đã hỏi xin đầu tiên thay vì thực hiện. Không có người phụ nữ nào đã từng hỏi. Không, ngay cả Julia.

Không phải là nó không mang lại cho anh sự thích thú. Nó có đó. Cực kỳ thích. Nhưng ở với Kia đã không chỉ còn là liên quan đến khoái lạc tình dục về thân thể nữa. Trong thâm tâm anh biết điều đó ngay từ đầu ngoại trừ hôm nay khi cô đã giữ vững quan điểm của cô, buộc anh phải thừa nhận cô không phải là kẻ đào mỏ như anh đã nghĩ về cô, một cái gì đó bên trong ngực anh đã thay đổi. Anh chỉ không nhận ra cô chạm vào anh sâu sắc như thế nào. Tuy nhiên, đó không phải là tình yêu. Không, không bao giờ có. Anh đã bị một cú đá có giá trị từ một người phụ nữ. Anh sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra lần nữa. Không, ngay cả như nếu cô cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Quyến Rũ Của Một Nhà Triệu Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Sáng hôm sau chuông điện thoại reo ngay khi Kia bước vào nhà. Nghĩ đó là Brant gọi trừu cô tại sao cô đi làm trễ, cô cười nhẹ và chạy nhanh để trả lời trên đôi chân mà gần như lao vùn vụt qua phòng khách. Lần đầu tiên cô cảm thấy gần như hạnh phúc vì được yêu.

"Cô gái xinh đẹp của cha lúc này thế nào rồi?" Một giọng đàn ông vang lên âm ỉ được truyền lại từ đường dây.

Sự cao hứng tắt lịm trên mặt cô. Lạy Chúa, tại sao cha cô phải gọi đúng lúc này?

Cô buộc mình thư giãn. "Chào bố."

"Giọng con nghe có vẻ thất vọng. Không đợi người gọi tới đấy chứ? Một trong số rất nhiều bạn trai của con, chắc chắn rồi. "

"Con chưa bao giờ có người nào trong số những bạn trai," cô nói bình tĩnh như cô có thể. Cô không thích ông ấy. Cô không cần phải tôn thờ từng phút trong ngày.

"Vậy thì một người bạn đàn ông. Nó có thật không không? "

"Chuyện làm sao hả bố?" Tình cảm của cô đối với Brant là thầm kín.

Bố cô cười khúc khích. "Cô gái đáng yêu của bố. Đừng tự trói buộc mình cho đến khi con ít nhất ba mươi tuổi. Cho đến lúc đó, hãy tận hưởng thời gian tươi đẹp. Một thời gian thực sự vui thích, nếu con hiểu ý bố. "

"Ồ, Con sẽ tận hưởng." Tim Kia nhói đau. Cha cô thực sự đã trở nên thấp hơn đến mức thấp mới.

"Dù sao," ông tiếp tục. "Bố đang có công việc ở Darwin một vài ngày và bố nghĩ rằng chúng ta có thể dùng bữa giữa buổi với nhau hôm nay được không."

"Bữa giữa buổi ư?"

"Ừ. Bố muốn xem con có còn quấy rầy hơn bao giờ hết không."

"Và nếu như con không có?" Cô nói đùa để che giấu lòng tổn thương của mình.

"Vậy thì bố sẽ phải trao đổi con có bù thêm," ông nói đùa và cười thành tiếng như thể nó là điều vui vẻ nhất trên thế gian này.

Nước mắt đọng ra tràn ngập mắt cô và mí mắt cô khép kín. Cảm ơn trời, ông không thể nhìn thấy cô.

"Con vừa nói gì thế con gái yêu? Đi đến gặp ông già của con dùng một bữa trưa sớm nhé?"

Cô chớp nhanh mắt và hít một hơi thật sâu. Ông ấy thực sự không quan tâm cho dù có nhìn thấy cô hay không, vì thế cô nên nói thẳng với ông là không. Sau đó, chuyện gì xảy ra với cô, nếu như cô đi, cô có thể xua tan mọi nghi ngờ còn sót lại mà Brant giống như ông. Ông thực sự không có, cô biết điều đó, nhưng tại sao không nhân cơ hội này để nó lại đằng sau cô một lần và mãi mãi?

"Amber có ở đó không?" Cô hỏi. Bữa ăn trưa sẽ không thú vị nếu như có người đàn bà kia tham dự. Không phải khi người vợ thứ ba của bố cô đã ghen tuông như trẻ con với cô. Tất nhiên, Amber chỉ bằng một nửa tuổi của cha cô.

"Không. Bố đã bảo cô ấy ở lại Sydney."

Tim Kia lắng xuống. Thì ra cuộc hôn nhân của họ gặp khó khăn rồi. Buồn làm sao. "Ở đâu và khi nào?"

Bố cô nói tên một nhà hàng ở trung tâm thành phố. Cô sẽ thích ăn trưa tại khách sạn của ông hơn nhưng không có cơ hội đó. Cha cô rất thích được ngắm nhìn khi ông ở thành phố.

Cô đặt ống nghe vào giá, sau đó cầm nó lên một lần nữa, với ý định gọi Brant và nói cho anh ta biết tại sao cô sẽ không vào cho đến lúc trễ hơn. Được nghe giọng của anh có lẽ sẽ an tâm.

Sau đó, cô nhớ lại những rào cản vô hình mà anh đã đặt lên giữa họ trên giường đêm qua và cô lung lay trong lo lắng bất ngờ. Có lẽ cách tốt nhất là cả hai đều giữ một khoảng cách nào đó.

Brant gần như vừa mới đưa tay ra cầm điện thoại lần lần thứ mười khi nghe tiếng vèo nhẹ của cánh cửa thang máy mở ra vào tầng của ban quản lý cao cấp.

Sự nhẹ nhõm mạnh mẽ giạt vào anh. Chắc phải là Kia. Cảm ơn Chúa không có gì xảy ra với cô. Anh đã lái xe sang đến tận nhà cô một lần sáng nay, để tìm hiểu lý do tại sao cô không quay lại làm việc sau khi rời khỏi nhà anh rất sớm, và không nhìn thấy ai ở trong nhà. Chiếc Porsche của cô cũng không có ở lối lái xe vào nhà. Nó đã làm anh hoảng sợ ngớ ngẩn, và Có một điều gì đó mà anh không thích có cảm giác.

Đồ trời đánh thánh vật, anh sẽ yêu cầu một lời giải thích, anh quyết định, sải bước nhanh đến cửa, dần dần trở nên tức giận vì cô đã bắt anh phải chịu chuyện này. Anh không thể nghĩ ra một lời giải thích nào mà sẽ làm anh hài lòng lúc này. Không, trừ khi ...

Tim anh như ngừng lại, sau đó bắt đầu có tiếng ục ục như những âm thanh chói tai của cơn mưa miền nhiệt đới. Có thể cô đang gặp một người nào khác chăng? Có phải là quá sớm không? Ngay cả Julia hoàn toàn cũng không nhanh chạy trốn cùng với em trai anh.

Ruột gan anh thắt chặt thành gút, anh đi đến gần cánh cửa ... chỉ không phải là Kia đang đi về phía anh. Đó là Flynn Donovan.

Brant chửi thề.

"Đó là cách tốt đẹp để chào đón một người bạn cũ hả," Flynn chế nhạo khi đến gần.

Brant nhăn nhó. "Xin lỗi, ông bạn. Tôi không phải chửi anh."

Hai hàng chân mày của Flynn nhướng lên. "Vậy thì ả?"

"Không có quan trọng." Anh nở một nụ cười nhăn nhó trên mặt, cố gắng lộ ra vẻ lạnh nhạt. "Thật là một niềm vinh hạnh," anh nói, quay trở lại văn phòng và đi đến đứng trước cửa sổ. Anh liếc nhìn xuống đường phố bên dưới, hy vọng sẽ nhìn thấy ...

"Phải không đó?"

Nhận ra bạn anh hiểu anh quá rõ và đã tinh ranh bắt được một vài sự lo lắng của anh, Brant quay ngoắt lại. "Cậu đang làm gì ở đây, Flynn?" Anh nói, ra dấu cho bạn anh ngồi trên chiếc ghế da.

Nhưng người đàn ông kia vẫn đứng, bộ quần áo được cắt may đẹp phản ánh anh ấy là một doanh nhân thành công, cái nhìn thận trọng trong mắt anh, cái nhìn mà không nghi ngờ các đối thủ cạnh tranh của anh trong phòng họp đã nhìn thấy nhiều lần. "Tôi đến để hỏi lý do tại sao cậu không trả lời các cuộc

gọi của tôi. Tôi nhớ rằng chúng ta đã dự định gặp nhau vào dịp Giáng sinh. "

Brant phát ra một tiếng cười ngắn. "Có một chút khó khăn trong công việc khi cậu ở Nhật Bản và Damien ở Mỹ."

"Tôi đã quay về trong lễ Giáng sinh, và Damien sẽ ở đây vào ngày mai. Nhưng đó không phải là vấn đề. Thực tế là cậu đã tránh chúng tôi. "

Brant đi đến bàn và thả xuống ghế. "Tôi đang bận."

"Không phải tất cả chúng ta đều bận sao?"

Brant tự mình chửi thề thầm trong bụng, không thích bị soi dưới kính hiển vi. Chuyện này có thể chấp nhận được khi anh cùng với bạn bè và họ chọc ghẹo lẫn nhau một cách không thương tiếc về những thứ khác, nhưng đây là về Kia, và cô không phải là chuyện đùa.

"Vâng, tôi bận rộn hơn thường lệ." Anh đã quyết định quảng cho Flynn một chút chuyện để làm thỏa mãn anh ta lúc bấy giờ. "Cậu có còn nhớ Phil gặp tai nạn như thế nào không?" Flynn gật đầu. "Anh ấy gần như đã làm mất của chúng tôi một số tiền lớn. Tôi đã làm việc gấp đôi thời gian chỉ để bố trí mọi việc cho đúng. "

Một cái nhìn sắc sảo từ Flynn như cho biết anh đã đưa ra miếng mồi như. "Bất cứ điều gì tôi có thể giúp anh không?"

"Cảm ơn, không cần đâu. Bây giờ thì tôi đã kiểm soát được tất cả," anh nói, thư giãn một chút, sau đó ném cái nhìn vào cửa khi anh nghĩ rằng anh đã nghe thấy tiếng động của thang máy.

"Cậu có vẻ đại khái như bồn chồn lo lắng," Flynn cho biết, và Brant nhận ra bạn anh đã không bị lừa chút nào.

Anh nhún vai. "Tôi chỉ đang chờ PA của Phillip đến."

"Kia Benton?"

Brant hít vào một hơi không khí đầy phổi. "Anh biết Kia hả?"

"Không, nhưng tôi thấy cô ấy cặp đôi với Phil ở một vài buổi lễ. Cô ấy là một người rất thú vị. Tôi sẽ không phản đối hẹn hò với cô ấy một chút. Không lấy làm lạ Phil."

"Im đi, Flynn!"

Im lặng trong một lát.

Sau đó, Flynn nói. "Cô ấy có ý định gì với anh hả, Brant?"

"Không có gì."

Miệng của Flynn nhăn nhó. "Thôi nào, anh bạn của tôi ơi. Tôi biết khi cậu nói dối qua kẽ răng đấy."

"Chúng tôi đang yêu."

Thêm một khoảng khắc im lặng khác nữa. Sau đó, Flynn nói: "Phil có biết không?"

"Không, nhưng anh ta sẽ không quá lo lắng cho dù có." Brant đã giải thích ngắn gọn về nhiệm vụ Kia giả vờ là vị hôn thê của Phillip. Anh đã bỏ sót về việc anh nghĩ cô là một kẻ đào mỏ, mà cũng đúng thôi. Nếu cô đang chơi anh như một kẻ ngốc, cô sẽ hối tiếc, anh thề, nuốt vào một cục cứng ngắt ở cổ họng của mình.

"Vậy ra chuyện này liên quan tới việc cậu đang ăn nằm với một người đàn bà đẹp bởi vì cậu nghĩ rằng cô ở ngoài tầm với còn cô ấy thì không lúc đó?"

"Đúng."

Flynn nở một nụ cười nhạo báng. "Tranh thủ người kia đi, ông bạn ơi. Tôi biết anh suốt cuộc đời. Có nhiều hơn đối với anh và Kia Benton hơn là anh đang giả vờ. Tôi nói đúng có phải không? "

Brant chửi thề, ghét bị trở nên quá rõ ràng. "Cậu là đồ chó đẻ," anh nói qua hàm răng nghiến chặt một nửa.

"Còn cô ta cảm thấy về anh như thế nào?" Flynn nói, lò đi sự căng thẳng đang lộ ra của bạn mình.

"Đồ chết tiệt làm sao mà tôi biết?"

"Có lẽ tốt hơn cậu nên thực hiện một cuộc nói chuyện nhanh nào đó hoặc cậu hoàn toàn có thể thấy người yêu sẽ bị giật ra khỏi bên dưới cậu."

"Có phải là lời đe dọa không?" Brant gầm gừ.

"Đừng có ngốc. Tất cả tôi đang nói cô ấy là một phụ nữ xinh đẹp. Cô ta sẽ là một chiến tích hay ho cho một số đàn ông."

Nghĩ đến Kia trở thành chiến tích của bất cứ người đàn ông nào đã làm anh cảm thấy phát ốm. "Cô ấy sẽ không quan tâm."

"Thật không?" Flynn nói trong sự hoài nghi. "Nghe này, một người đàn ông có thể dâng tặng cho một người đàn bà như sự giàu có ngoài sức tưởng tượng của cô ta, đi du lịch khắp toàn cầu, đời sống xa hoa như cô ta chưa bao giờ được thấy trước đây, còn cậu đang nói cô ấy sẽ không quan tâm ư? Nắm cho chặt, ông bạn ơi. Hầu hết đàn bà sẽ không thể tự tránh được."

Brant đâm bạn mình bằng ánh mắt, không cảm kích để bị giải thích rõ ràng như này. "Cậu trở nên hoài nghi khi nào vậy?"

Ánh mắt của Donovan Flynn mang theo một ánh sáng lấp lánh kỳ quặc. "Khi tôi kiếm được con số hàng triệu đầu tiên."

Một vài giờ sau đó Kia tự hỏi làm sao mà cô đã từng nghĩ Brant giống như người đàn ông này. Điều duy nhất hai người có chung là giới tính của họ. Brant có thể có một vấn đề về cam kết, nhưng nếu anh đã từng cam kết hoàn toàn với phụ nữ, cô biết nó sẽ là mãi mãi. Và các con của Brant sẽ biết chúng được yêu thương vì chúng tồn tại, không phải chúng trông như thế nào. Brant không giống như Lloyd Benton. Cảm ơn Chúa.

Thật nhẹ nhõm khi đi khỏi cha cô. Bây giờ, hơn bao giờ hết, cô thấy rõ mình đang yêu Brant. Đó là một đặc quyền để yêu anh, cho dù là anh sẽ sớm làm tan nát trái tim cô.

Vì vậy, cô đã rất ngạc nhiên và vui mừng khi nhìn thấy chiếc Mercedes màu xám đỗ trước nhà cô khi cô trở về nhà ngay sau giữa trưa, cần phải lấy một số giấy tờ trước khi đến văn phòng. Cô đậu ở đường lái xe vào, gần như tự mình ngã lộn nhào ra khỏi xe vào vòng tay anh.

Chỉ sau một vài bước về phía anh, cô nhận ra có gì đó không ổn. Bước đi của cô không vững. Một cảm giác khó ở cuộn lên trong dạ dày cô. "Brant?"

"Em đã ở đâu?" anh nói bằng một giọng nhỏ đáng lo ngại.

"Cái- cái gì?"

"Anh đến khoảng hai giờ trước để tìm em"

"Anh đến đây ư?" Ô, cô có thể thích được ở với anh hơn biết bao.

Đôi mắt anh cứng rắn. "Em ở đâu suốt thời gian này?"

Cô cứng người, sự giận dữ của cô đã bắt đầu bốc lên. Nếu anh hỏi dễ thương thì cô sẽ trả lời dễ thương. Có thể là như vậy nhưng cô không thích cái giọng sở hữu của anh. Hay ẩn ý là cô thuộc về anh. Cô còn không chắc chuyện này sẽ dẫn đến đâu.

Cô nhìn anh trừng trừng, ngay cả khi cô đè nén cơn buồn nôn đang dâng lên. "Em không biết em phải được sự chấp thuận của anh để đi ra ngoài."

Ánh mắt anh làm cô chết điếng. "Nếu anh trung thực với em, thì em cũng trung thực với anh không."

Cô thở hắt hắt. "Trung thực ư? Ai nói gì về không trung thực hả?"

"Nếu em không có chuyện gì phải giấu, tại sao không nói ngay em đã ở đâu?"

"Vậy ra nguồn gốc của chuyện này là đây, Brant. Anh không là của riêng em. Em không phải con rối của anh để nói và làm thứ mà anh vui lòng. Anh sẽ không thích em cho dù em có." Miệng cô nhằn nhố. "Em là một sự thách thức, nhớ không? Hay là em đã có rồi."

Miệng của anh căng ra. "Em vẫn chưa nói với anh em đã ở đâu."

"Không phải là công việc chết tiệt của anh -" Ngay lúc đó, cơn buồn nôn dâng lên trong họng cô. Cô cảm thấy lạnh. Đầu của cô bắt đầu quay mòng mòng. Cô nắm lấy anh để giữ thăng bằng cho mình.

"Kia?" anh kêu lên như thể cách xa một đoạn đường dài. "Chuyện gì vậy?"

"Em cảm thấy ... khó chịu."

"Mẹ kiếp," anh thì thầm, ẵm cô trong tay. "Chúng ta hãy đưa em vào trong nhà."

Cô muốn nói với anh dừng đi chuyển nhanh quá, nhưng dường như anh cũng có ý đó. Anh dịu dàng đáng ngạc nhiên khi anh mang cô đến cửa và đăng nhập vào mã số bảo vệ mà cô đã xoay xở để nói với anh trước khi mang cô vào phòng ngủ.

Anh đặt cô nằm trên giường, nhưng cô ra hiệu cho anh đưa cô vào phòng tắm để thay thế. Bằng cách nào đó cô đã bắt được sức mạnh đẩy anh ra khỏi buồng trong trường hợp cô ối ra hết bữa ăn trưa. May mắn cô không có ối, và một lát sau cô bắt đầu cảm thấy khá hơn một chút.

Sau khi tóa nước lên mặt, cô ngước nhìn và nhảy dựng lên khi nhìn thấy anh đứng đó với một chiếc khăn trong tay. Với vẻ biết ơn cô nhận cái khăn và bắt đầu chấm chấm nhẹ vào má.

Cái nhìn của anh lướt qua khắp người cô quan tâm lo lắng. "Em cảm thấy khá hơn chưa?"

"Một chút."

"Anh đưa em vào giường ngủ nhé."

Cô bắt đầu rùng mình. "Em không sao."

"Vâng, anh có thể thấy điều đó." Anh phụ cô một tay vào trong phòng ngủ.

"Anh không nên ở lại," cô thì thầm khi anh giúp cô nằm trên giường.

"Tại sao không?"

"Em có thể tự chăm sóc mình."

Anh đắp một tấm chăn mỏng lên mình cô, nhưng cái nhìn của anh nói với cô anh nghĩ gì về ý kiến đó. "Nghỉ ngơi đi. Anh sẽ trở lại trong một phút." Anh rời phòng trước khi cô có thể hỏi anh đi đâu.

Rất nhanh sau đó cô đã quay lại phòng tắm. Và lần này cô đã làm cái việc hổ thẹn cho mình nhưng quá yếu để cảm thấy xấu hổ khi hai bàn tay của Brant đặt ở trên đầu giữ dùm tóc cho cô. Khi đã xong, cô tráng miệng, sau đó anh mang cô về lại giường, đặt cô nằm vào gối.

Cô nhắm mắt trong giây lát, và điều tiếp theo cô biết là Brant nhẹ nhàng lắc cô thức dậy. "Kia, tỉnh dậy đi. Bác sĩ ở đây nè. "

Cô rên rĩ và mở mắt ra nhìn thấy Brant và một người đàn ông trung niên lạ đang đứng bên cạnh giường.

Bây giờ cô cảm thấy thế nào, cô Benton?" Bác sĩ hỏi.

Cô cố gắng ngồi dậy, nhưng lại rơi trở lại vào những chiếc gối. "Bụng tôi như say sóng."

"Tốt hơn tôi nên khám cho cô ấy." Ông ta liếc nhìn Brant. "Có lẽ anh muốn đợi ở bên ngoài?"

"Có lẽ không," Brant nói, vẻ kiên định trên khuôn mặt anh như nói rằng anh không nhúc nhích.

Bác sĩ nhướng một bên mày với Kia. "Cô có phiền không?"

Đôi mắt cô phóng tới Brant. Sẽ không có vấn đề gì nếu cô đã làm. "Không."

"Được. Vậy thì hãy để tôi nhìn cô một cái. "

Ông ta khám cô trong một vài phút, sau đó đặt ống nghe xuống. "Dạ dày bị đau lan ra xung quanh. Tuy thế tôi muốn loại trừ ngộ độc thực phẩm. Cô đã ăn gì ngày hôm nay? "

"Cô ấy đã ăn sáng với tôi," Brant nói trước khi cô có thể nói được. "Và tôi cảm thấy khỏe."

Vị bác sĩ gật đầu. "Tốt. Bữa ăn trưa thì sao? Hai người có ăn với nhau không? "

Cái nhìn chăm chăm của Brant như đâm bằng dao găm vào cô. "Không."

Kia muốn rên rĩ. Chuyện này không thể hiểu vòng vo được. "Tôi đã ăn một cái gì đó trong thành phố," cô nói và nhìn thấy vai của Brant căng thẳng.

Vị bác sĩ cau mày. "Hmm. Cô có ăn với người nào khác không? Nếu có, tốt hơn chúng ta nên liên hệ với người đó và xem họ có cảm thấy khỏe không. Nếu như họ không khỏe, chúng ta phải để cho các nhà chức trách biết ngay lập tức. "

Kia liếc nhìn Brant đang nhìn trừng trừng trở lại trong sự im lặng chờ đợi. Nó cũng chỉ là cô không có quan hệ yêu đương với bất cứ ai khác. Mặt khác cô đã bị bắt ra ngoài. Không phải là cô sống để kể chuyện bịa đặt.

"Tôi đã ăn bữa giữa buổi với bố tôi." Cô nói tên nhà hàng. "Nếu ông cần liên hệ với ông ấy, số điện thoại di động của bố tôi được viết gần điện thoại của tôi."

"Tôi sẽ gọi ông ấy ngay bây giờ," Brant nói, đi đến cửa, nhưng không trước khi cô bắt gặp một sự nhẹ nhõm thoáng qua trong mắt anh. Tim cô giật thót lên đau đớn. Anh thực sự tin rằng cô có khả năng ngoại tình.

Cô vẫn còn đang nghiền ngẫm về điều đó khi anh quay lại về phòng.

"Ông ấy khỏe," anh nói, cái vẻ quá chán trên mặt anh như nói cho Kia biết bố cô có cái tội gây cảm giác khó chịu thường lệ nhưng mà Brant sẽ không nói bất kì chuyện gì về nó với cô. Cô nuốt vào một cục nghẹn ứ trong cổ họng, đột nhiên bị tràn ngập bởi một cảm giác kỳ lạ thoải mái. Brant thật sự không nghĩ ở mức độ thấp hơn của cô bởi vì cha cô. Trong lòng cô, cô không chắc lắm.

"Tốt," bác sĩ nói, đóng túi y tế của mình một cách nhanh chóng. "Tôi sẽ để lại cho cô thuốc này dùng cho con buồn nôn."

"Cảm ơn ông. Bác sĩ," Brant nói, rồi chẳng mấy chốc sau hộ tống người đàn ông lớn tuổi hơn ra ngoài phòng ngủ.

Một vài phút sau đó, anh trở lại với một cốc nước và một vài viên thuốc mà bác sĩ đã cho cô. Anh giúp cô ngồi lên trong khi cô cầm lấy chúng, sau đó đặt cô nằm xuống lại vào gối, nhẹ nhàng vén một vài sợi tóc vàng ra khỏi má cô.

Tuy nhiên, kỳ quặc, cử chỉ của anh làm cô nhớ đến thời gian cô bị thủy đậu, cha cô đã không thể giấu đi sự ghê tởm lúc cô xuất hiện. Đột nhiên cô cảm thấy e dè ngượng ngập.

"Em chắc trông nhếch nhác lắm," cô nói giọng hối tiếc và cố gắng vuốt nhẹ mái tóc của mình tại chỗ.

Anh nhìn chăm chăm vào cô trong giây lát, sau đó một cái gì đó thoáng qua ở phía sau mắt anh. "Không bao giờ," anh khẽ nói, quay ngoắt khỏi cô. Anh cầm ly nước và mang nó vào phòng tắm.

Tim cô nhảy vọt vào trong họng. Cô có cảm giác anh muốn điều mà anh đã nói. Và nếu đó là trường hợp ... Không, cô sẽ không tạo ra cho mình những hy vọng hờ.

Anh đã quay lại phòng, sau đó kéo thẳng tấm chăn mỏng của cô. Đột nhiên, anh đặt tay dưới cằm cô, làm cô phải nhìn vào anh. "Tại sao em không nói với anh em đã gặp bố mình?"

Ngay cả cảm giác bị bệnh cũng không ngăn cản được sự náo nức râm ran chạy qua cô lúc anh chạm vào. "Em nhẩn tâm, phải không?"

"Khi em muốn điều này, đúng vậy."

Cô hầu như không dám thở. "Còn anh muốn gì hả, Brant?"

"Một câu trả lời thẳng thắn."

Cô lưu ý đó là điều mà anh đã muốn từ cô tuy nhiên anh không tự mình đưa ra bất cứ gì.

"Anh không phải là của riêng em," cô nói nhẹ nhàng, cảm thấy họ đang đi trên mặt đất nguy hiểm. "Có đủ thẳng thắn cho anh chưa?"

Buông tay ra khỏi cằm cô, sau đó lùi lại, vẻ mặt anh rất khó hiểu. "Nghĩ ngơi đi. Anh sẽ ở lại và đảm bảo rằng em sẽ ổn. "

"Không cần."

"Có, có đấy." Anh rời khỏi phòng mà không cần giải thích thêm.

Kia thức dậy một vài giờ sau và con buồn nôn đã biến mất, mặc dù cô vẫn còn cảm thấy nhức đầu một chút.

"Anh thấy em đang tỉnh táo," Brant nói, uể oải tựa lưng vào khung cửa.

Cô giật nảy người sợ hãi, sau đó để cho một hơi thở chậm chậm thoát ra khi cái nhìn chăm chăm của cô lướt qua anh. Ít nhất là không có gì nhắm lẫn với mắt của cô. Cô vẫn có thể đánh giá cao anh đẹp trai như thế nào. "Bố anh đã ở lại hả?"

"Anh phải cảm chắc là em không bị ngã quy lần nữa."

"Em không ngã quy lần đầu tiên."

"Không ư, nhưng mà em sẽ bị nếu như anh không ở đó để giúp em vào trong nhà."

Miệng cô mím chặt. "Có lẽ nếu em không bị bắt lại nói chuyện trên lối lái xe vào nhà thì em sẽ vào được trong nhà trước khi cảm thấy khó chịu."

Anh đứng thẳng và đi về phía cô. "Đừng che giấu anh bất cứ điều gì, Kia. Em sẽ nhận ra nó không đáng cố gắng trong một thời gian dài. "

Đột nhiên cô cảm thấy quá yếu đuối để tranh cãi. Dù sao, cô không thể nói với anh cô yêu anh, chẳng có gì quan trọng cả. Anh không muốn biết. Không sau phản ứng của anh tối qua khi anh tự kiểm chế mình lùi khỏi cô. Điều đó đã chứng tỏ nhiều hơn bất cứ thứ gì là anh chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ nghiêm túc.

Như thể hải lòng là anh đã giải thích rõ ràng thông điệp của mình, anh bước tới cửa sổ và nhìn ra ngoài. "Anh nghĩ chúng ta nên đi xa trong một vài ngày."

Cô chớp mắt ngạc nhiên. "Cái- cái gì? Với anh hả? "

Anh quay sang đối diện cô. "Không phải tốt hơn so với người khác sao," anh dài giọng.

Nghĩ đến việc có Brant cho riêng mình nghe có vẻ tuyệt vời. "Anh đã nghĩ ra chỗ nào chưa?"

"Anh có một ngôi nhà ở vùng hoang dã về phía nam cách đây một giờ lái xe. Thỉnh thoảng anh thích trốn ra đó. Ngôi nhà sang trọng đủ để cho một người đàn bà hạnh phúc. "

Áo tưởng của cô nổ tung. Đã có bao nhiêu người đàn bà mà anh đưa đến ngôi nhà của mình? "Nghe có vẻ thú vị với em nhỉ," cô nói cứng ngắt.

Giọng anh dịu lại. "Kia, anh chưa bao giờ đưa người đàn bà nào khác đến chỗ đó, anh thề. Anh muốn trốn tránh mọi người khi anh đến đó. "

Nhẹ nhõm tràn ngập trong cô. "Anh dự định khi nào thì đi?"

"Ngày mai, tùy em quyết định chuyện này. Anh có một vài việc phải làm xong trước đã, sau đó chúng ta sẽ đi lúc giữa buổi chiều. Em chỉ cần nằm nghỉ và làm mình khỏe hơn. Anh sẽ xoay xở để dự trữ và đón em khoảng hai giờ. "

Ít nhất là một lần, cô sẽ thực hiện điều mà cô được chỉ bảo. Cô không muốn có bất cứ điều gì phá hỏng một vài ngày quý báu được đi chơi xa với người đàn ông mà cô yêu. Những khoảnh khắc như vậy sẽ là những thứ mà cô luôn luôn quý trọng.

Sáng hôm sau Kia cảm thấy sống động hơn bao giờ hết. Tất cả các cơn buồn nôn kéo dài đã biến mất vào buổi tối, và bây giờ cô đã sẵn sàng để đối mặt với thế giới. Thực tế, hôm nay cô sẽ đón nhận nó. Và trong vài ngày tới cô sẽ vui chơi trong tình yêu của cô đối với Brant mà anh không bao giờ cần phải biết.

Nhưng trước tiên cô sẽ lái xe đến văn phòng và để lại tin nhắn cho Evelyn, trong trường hợp người đàn bà này quyết định tạt vào trong khoảng tuần lễ tiếp theo để kiểm tra mọi việc. Hiểu rõ Evelyn và cách cô làm việc nghiêm túc, cô ta muốn chắc chắn không có vấn đề gì.

Và tận sâu thẳm trong lòng, Kia không thể chờ đợi cho đến chiều nay để gặp Brant. Tim cô ngập tràn tình yêu dành cho anh. Vì vậy, toàn bộ người cô đã gần như bùng nổ.

Những bước chân của cô nhanh nhẹn và sôi nổi, cô bước ra từ thang máy và đi xuống hành lang đến văn phòng của Brant. Không chỉ là những bước chân nhanh nhẹn mà cả toàn bộ cơ thể của cô cũng thế, như thể cô có thể bay đến văn phòng của Brant

"Chú đã hoàn toàn hiểu sai chuyện đó, Royce," giọng của Brant cảnh cáo từ bên trong văn phòng.

Một cảm giác e sợ rùng mình dọc theo sống lưng Kia và cô dừng lại chết lặng. Royce ư? Không phải đó là em trai của Brant sao?

"Vì vậy, có phải anh đã từ chối gặp Julia nhiều lần không?" Người đàn ông kia hỏi với tất cả sự đe dọa của một con hổ gần như tấn công thành công.

"Không, anh không chối," Brant trả lời, giọng anh mạnh mẽ. "Nhưng đó không phải là điều mà chú nghĩ."

Royce phát ra một tiếng cười nghe khó chịu. "Ừ, phải. Tôi nghe gọi cô ấy gọi điện thoại cho anh, nói với anh là cô ấy cần anh."

"Để nói chuyện. Đó là tất cả. "

"Ồ trong khách sạn ư?"

Có một khoảnh khắc im lặng chỉ trích, và hơi thở của Kia nghẹn lại trong họng. Cô đã cầu xin có một kiểu lộn xộn nào đó. Cô đã chờ Brant nói, chờ giải thích

"Có nhiều lý do khác để ở trong khách sạn," rốt cuộc rồi anh cũng nói, và tim của Kia chìm xuống với cái giọng vô tư của anh. Lý do gì khác chứ? Làm ơn đi, Brant, nói cho chúng tôi biết.

"Tôi không phải là một thằng ngốc," Royce cau mày, rõ ràng cũng không tin. "Tôi đã cướp đi vị hôn thê của anh và bây giờ anh muốn cô ấy quay lại."

"Đừng có hết sức ngớ ngẩn như vậy. Julia yêu-"

"Tránh xa vợ tôi hoặc anh sẽ hối tiếc. Tôi thích cần cho dù anh là anh của tôi. "

Kia cảm giác như đôi chân của cô đã bị cắt ra khỏi bên dưới người cô. Julia đã từng là vị hôn thê của Brant? Họ đã đính hôn? Đã dự tính kết hôn? Và Brant đã chẳng lo lắng áy náy để nói với cô.

Lòng cô nặng trĩu như chì. Lạy Chúa, nó đã cho thấy anh nghĩ đến cô ít ỏi làm sao. Cô cũng chỉ là thêm một người nữa trong hậu cung của anh. Ồ, sao mà cô ngốc thế. Một thằng ngốc hoàn toàn. Brant cũng không khác gì hơn so với bố của cô. Cô đã tin Brant bởi vì cô muốn tin anh.

Cô cần phải đi xa. Ở một mình. Cô xoay người bỏ đi, nhưng sau đó Brant lại lên tiếng. Tim cô đập thành thịch. Giọng của anh gần hơn. Anh đang đi ra khỏi văn phòng và bất cứ lúc nào anh cũng có thể bắt gặp cô đang nghe trộm.

"Chú đã vội vàng đưa ra kết luận—" anh theo sau em anh qua ngưỡng cửa, sững người khi nhìn thấy cô. "Kia!"

Cô nuốt vào, cái nhìn chăm chăm của cô đi từ Brant đến em trai của anh. Bằng cách nào đó nhìn thấy Royce Matthews bằng xương bằng thịt đưa ra lời tố cáo, khả năng ngoại tình của Brant với Julia, cụ thể hơn. Người đàn ông trẻ mặc một bộ com lê văn phòng trông giàu có và thành đạt, và có lẽ có sự

đồng cảm, nhưng trong tích tắc cô có thể nhìn thấy qua sự giận dữ cho đến quãng thâm dưới mắt anh, đến những đau đớn buốt thấu xương phát ra từ mỗi lỗ chân lông của da thịt anh. Và cô biết cảm giác của em trai Brant như thế nào.

Phản bội.

"Nhớ lấy điều mà tôi đã nói, Brant," Royce cảnh báo, sau đó sai bước qua cô và hướng về phía thang máy.

Một lúc lâu Kia nhìn chăm chăm vào Brant, cố giữ chặt sự điềm tĩnh của mình. Cô nghe tiếng cửa thang máy mở ra nghe như tiếng gió rít, sau đó đóng lại. Và cô biết đây là sự kết thúc đối với họ. Dứt khoát và hoàn toàn. Nỗi đau đớn làm tan nát cõi lòng cô. Cảm xúc quá tồi tệ nhiều hơn cô nghĩ.

Tuy nhiên, không biết làm sao, Chúa ơi, cô phải đối mặt anh với vẻ đường hoàng chừng chặc. Kinh nghiệm với bố cô đã dạy cô phải làm thế nào.

Cô buộc về mặt mình chuyển sang thờ ơ điềm tĩnh. "Em phải lấy một vài thứ ở bàn làm việc."

Brant kiềm chế, im lặng quan sát cô trong chốc lát. "Lẽ ra em nên gọi điện cho anh. Anh có thể lấy nó cho em."

"Có lẽ cách này tốt hơn," cô nói mĩa mai và nhìn thấy mắt anh nhú lại.

Tìm thấy sức mạnh ở chân cô thật là khó, nhưng cô đã xoay sở được. Cô bước qua anh.

Anh đặt tay lên cánh tay cô, chặn cô lại. "Có chuyện gì thế?"

Cô nhìn xuống cánh tay anh, sợ anh nhìn thấy mắt cô... và nỗi đau có lẽ đang ở đó. "Không có gì."

"Vậy em đã đóng tất cả hành lý chưa?"

"Chưa." Cô nhún vai rồi rời khỏi tay anh.

"Chưa ư?" Anh lặp lại, giọng anh cứng rắn. "Tại sao chưa?"

Cô ngược lên, không thể tự bắt mình đừng tóe lửa. "Em sẽ không đi xa với anh, Brant. Em đã quyết định em có quá nhiều tự trọng để ở địa vị phụ thuộc Julia."

Quai hàm anh căng ra. "Anh đoán em đã nghe Royce và anh vừa mới nói chuyện lúc này phải không?"

"Vâng."

"Vậy em nghĩ rằng Julia và anh đang ngoại tình ư?"

"Điều đó khá hay để cộng thêm vào."

Một sự lạnh lẽo đột ngột treo lơ lửng trong không khí. "Thật không?"

"Em hiểu điều mà em đã nghe." Cô quay đi.

Nhưng anh níu cô lại. "Nếu anh nói rằng đối với anh em có ý nghĩa nhiều hơn so với Julia từ trước tới giờ thì sao?"

Một cục nghẹn mắc trong cổ họng cô. "Vậy tại sao anh không nói với em về việc đính hôn của anh?"

Cơ quai hàm anh giật giật. "Nó không quan trọng."

"Nó quan trọng đối với em."

"Nghe nè, Julia và anh đã-"

"Không phải là chuyện của em," cô thờ ơ với anh. "Vâng em đã hiểu được vấn đề. Em đoán em anh cũng thế."

Mắt anh tối sầm. "Royce không suy nghĩ thẳng thắn."

"Thế em tự hỏi tại sao?" Đôi môi cô nhếch lên. "Hay có lẽ là do thói nghiện rượu của anh ấy," cô nói mĩa mai.

Cái nhìn chăm chăm của anh như xuyên thấu người cô. "Em nghĩ anh đã nói dối về điều đó sao?"

"Anh có thể che giấu em chuyện tình của anh bằng cách khác nữa mà?"

Về nghiêm trang lạnh lùng giáng xuống trên khuôn mặt anh. "Anh chỉ sẽ nói việc này thêm một lần nữa. Royce có thói nghiện rượu, dù em có tin anh hay không."

Ôi, cô ao ước cô có thể tin. Nhưng bằng chứng này nói cách khác. "Vậy tại sao anh không nói với anh ta lý do anh đã gặp vợ của anh ấy?"

Hàm của anh trở nên cứng nhắc. "Có nhiều thứ hơn thế."

"Nhiều thứ hơn ư?"

Ánh mắt anh vụt thoáng ra xa khỏi cô. "Đó là tất cả anh có thể nói."

Bởi vì anh có tội. Tội yêu vợ của em mình. Chỉ cần nghĩ đến là nó siết chặt nỗi đau qua trái tim của Kia.

"Dù sao đi nữa bây giờ không còn chuyện này nữa, Brant. Nó sẽ không có kết quả giữa chúng ta. Nó sẽ không bao giờ có kết quả. Em sẽ không là người thứ hai đâu. "

Không cảnh báo, anh chớp lấy cô và hôn cô mạnh mẽ. Nó giống như hôn một người lạ.

Cho đến khi anh làm dịu nó. Và trong nửa giây cô biến thành không có xương. Khoảnh khắc mà cô đã chịu thì anh ngừng hôn.

"Nụ hôn đó có cảm giác như em là người thứ hai không?" Anh hỏi, vẫn còn giữ vai cô vì vậy cô không thể thoát ra.

"Vâng," cô thì thầm. "Nụ hôn đó là của anh, không phải của em."

Anh chửi thề. "Kia, không được chỉ trích như vậy -"

"Hãy để nó qua đi, Brant. Hãy để em đi. Không còn gì để nói thêm nữa." Nó đã kết thúc. Sự kết thúc đã đến sớm hơn dự kiến.

"Kia, nó không phải-"

Ngay sau đó, cánh cửa thang máy mở ra và một giọng nữ kêu tên Brant. Kia nghe anh hít một hơi mạnh, và đầu cô quay ngoắt lại nhìn thấy một cô gái tóc vàng mảnh khảnh chạy như bay qua cô và lao vào vòng tay của Brant, mặt cô ấy nhợt nhạt.

"Ồi, Brant, anh đã ở đây, phải không?"

Cánh tay của Brant vòng quanh người phụ nữ kia ngay khi cái nhìn của anh vụt thoáng qua Kia. Cô đã nhìn thấy một tia tuyệt vọng trong mắt anh, và nỗi đau nóng bỏng dần dần tăng lên trong cổ họng cô. Người đàn ông này yêu Julia rất nhiều anh sẵn sàng đấu tranh với em trai mình để giành cô ấy.

Sau đó anh lùi lại một chút và nhìn xuống về mặt thanh tú được bao quanh bởi một làn tóc vàng rực. "Julia," anh nói dịu dàng. "Chúng ta cần nói chuyện."

Nước mắt lấp lánh trong mắt của Julia. "Anh yêu, chúng ta sẽ làm gì?"

Kia không thể chịu đựng được nữa. Hai người đó thuộc về nhau. Cô phải thoát ra khỏi chỗ đó. Bằng cách nào đó phải đưa Brant ra khỏi trong cuộc sống của cô. Và trái tim cô.

"Kia," anh gầm lên khi cô gần như quay gót.

Cô ráng nở một nụ cười giả tạo. "Tôi sẽ không ở lại, ông Matthews. Tôi có thể thấy ông đã có được hai tay mình đầy đủ rồi. "

Sau đó, cô vội vã đi nhanh về phía thang máy. Điều cuối cùng cô nhìn thấy trước khi cánh cửa đóng lại là Brant đưa người đàn bà mà anh yêu thương vào văn phòng. Đầu gối của Kia khụy xuống và cô tựa vào vách thang máy. Cô chưa bao giờ cảm thấy mình bị hủy hoại nhiều hơn như thế này trong cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Quyến Rũ Của Một Nhà Triệu Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nhưng mà dù sao cô cũng đã trao nó.

Và Julia sẽ sớm được tự do. Brant và Royce sẽ chiến đấu vì cô ấy nhiều hơn nữa, nhưng cuối cùng Brant sẽ giành chiến thắng, tất nhiên. Sau đó anh và Julia sẽ ăn mừng với sâm banh và trứng cá muối và họ sẽ làm tình với thật nhiều xúc động mà sẽ làm cho Julia rơi lệ.

Kia nuốt vào một tiếng nức nở. Nỗi đau đớn này cứ vào quá sâu để than khóc. Cô chỉ hy vọng Julia không bao giờ phát hiện ra loại đàn ông mà Bant thực sự đã trở thành. Một người đàn ông yêu một người đàn bà nhưng nghĩ là chuyện bình thường khi ngủ với người khác để thỏa mãn tình dục của mình.

Nằm ở đỉnh phía Bắc của Úc, Darwin không phải là một nơi dễ dàng để bỏ đi do tình thế bắt buộc, không phải với hàng ngàn cây số sa mạc giữa nó và các thành phố lớn ở miền Nam.

Vì vậy, trong hai giờ Kia ngồi trên bãi biển Casuarina và cố gắng nghĩ ra nơi cô có thể đến để găm nhăm vết thương lòng. Cuối cùng một cơn bão nhiệt đới sắp đến làm cho cô ngược lên, và cô nhìn thấy một biển quảng cáo của một trong số các khách sạn lớn gần đó. Thế là cô đã quyết định ở lại đó vài ngày.

Cô đã sống qua những ngày ngồi trên ban công hoặc đi bộ dọc theo bãi biển, gió ngoài biển cung cấp sự khuấy khỏa làm khỏe khoắn từ độ ẩm cao gây ra bởi những cơn mưa gió mùa. Vào buổi tối, cô buộc mình ăn trong nhà hàng và thậm chí xoay xở để cười với mọi người như thể tim cô không tan nát và thực phẩm mà cô đã ăn không có mùi vị gì giống như chất dẻo. Tất cả đều có nghĩa là không có gì mà không Brant.

Nhưng cuối cùng cô đã phải tự mình lấy lại bình tĩnh và quay về cuộc sống của cô. Ngày mai cô sẽ về nhà và thu nhặt các mảnh vỡ. Cô có thể làm điều đó. Cô phải làm.

Nhưng trước tiên, cô đã phải thực hiện cú gọi điện thoại hàng tuần cho mẹ cô, giả vờ cô đang ở nhà và không có gì khác thường đã xảy ra. Cô đã quá hạn cuộc gọi rồi.

"Con yêu, con đang ở đâu vậy?" Mẹ cô lên tiếng ngay khi Kia nói. "Con có khỏe không?"

Những ngón tay Kia siết chặt quanh chiếc điện thoại. "Con khỏe mà mẹ. Sao mẹ hỏi thế? "

"Cả nhà rất lo lắng. Brant đang tìm con và —"

Cô lún xuống giường. "B-Brant?"

"Ông chủ của con đó con yêu. Nhớ không? "

Ồ, cô hoàn toàn nhớ rõ mà. Đây chỉ có thể thôi anh đã viếng thăm cô trong hoàn cảnh ấy. Một trong những ông chủ của cô. Chẳng bao lâu nữa sẽ là ông chủ cũ.

"Ông ấy nói con muốn đi xa một vài ngày nhưng không biết ở đâu." Mẹ cô ngừng lại. "Cả nhà thực sự lo lắng cho con, con yêu. Con chưa bao giờ nói đến chuyện sẽ đi xa. "

"Đó là do tình thế bắt buộc mà mẹ , " Kia nói, cảm thấy có lỗi vì đã không gọi sớm hơn. Sau đó, cô nghĩ đến Brant và tim cô bắt đầu đập mạnh khó khăn hơn. "Mẹ có biết ông ấy muốn gì không?"

"Ông ấy không nói. Mẹ đoán là có thêm một vấn đề gì nữa ở chỗ làm, ông ấy cần sự giúp đỡ của con. Ông ta có vẻ khá lo lắng về điều đó, dù thế nào nó cũng có thực."

Brant đã lo lắng ư? Hiện tại chắc có lẽ anh đang ngây ngất vì đã trở lại với người đàn bà mà anh yêu thương. Cô châu mày. Hay có lẽ thực sự có vấn đề ở chỗ làm? Vâng, việc đó chắc có lẽ đúng hơn.

"Dù sao đi nữa con yêu, ông chủ con yêu cầu mẹ gọi ông ấy ngay khi mẹ được tin con. Con đang ở đâu vậy? Nếu con cho mẹ số điện thoại, mẹ sẽ bảo ông ta gọi lại cho con. "

"Mẹ, con không muốn nói," Kia nói lặng lẽ. Brant sẽ dụ mẹ cô để lấy thông tin nếu cô nói với bà. "Con đang có một kỳ nghỉ và-"

"Con yêu, chuyện này không giống như con vừa mới chạy trốn. Mẹ biết con đã là một người phụ nữ trưởng thành và mọi thứ khác, và có một số việc mà các bà mẹ có lẽ không nên biết, nhưng mẹ luôn luôn ở bên con nếu con muốn nói chuyện. "

Kia chớp mắt lại rơi nước mắt. "Cảm ơn, Mẹ. Con biết mà. Con chỉ cần một ít thời gian cho bản thân mình, chỉ có thể thôi. "

Một khoảng khắc im lặng trôi qua. Sau đó, mẹ cô nói. "Chuyện này không liên quan tới công việc, phải không? Liên quan tới Brant à. "

"Vâng ạ," Kia nói khẽ. Cô hít một hơi run rẩy. "Nhưng xin đừng nói gì với anh ấy. Con sẽ gọi cho anh ngay để xem thực sự có vấn đề gì ở chỗ làm không. Và ngày mai con sẽ về nhà dù sao chẳng nữa. Con sẽ gọi cho mẹ sau đó. Con thậm chí có thể về Adelaide một tuần sau đó." Đột nhiên cô cần phải về nhà. Việc đó sẽ là tốt nhất. Mẹ cô, hơn bất cứ ai, sẽ thấu hiểu nỗi đau của cô.

"Con yêu, con luôn được chào đón ở đây. Con biết điều đó phải không. Vui lòng gọi cho mẹ ngày mai nhé con. Nếu không thì mẹ sẽ lo lắng đấy."

"Con hứa."

"Và bây giờ gọi cho Brant đi. Chắc có thể là việc quan trọng. "

"Con sẽ gọi." Kia gác điện thoại và nhìn chăm chăm vào bức tường. Vậy là anh đã lo lắng, phải không? Có phải anh đã nghĩ cô sẽ làm một cái gì đó điên rồ chỉ vì anh yêu một phụ nữ khác không? Cô đâu có ngu ngốc. Cô đã rất đau buồn, nhưng cuộc sống vẫn tiếp diễn.

Hít một hơi thật sâu, cô cầm điện thoại lên lần nữa và quay số văn phòng anh. Anh trả lời ngay tiếng chuông đầu tiên.

Chỉ cần nghe giọng nói của anh cũng làm tim cô thất lại. Ồ, Chúa ơi. Làm sao mà cô có thể quên anh được nhỉ?

"Kia?" Anh nói khi cô không tự giới thiệu ngay lập tức.

"Vâng ạ." Cô nuốt vào khó khăn sau đó háng giọng. "Vâng, là em."

"Cảm ơn Chúa!" Anh dừng lại. "Em ở cái chỗ quái quỷ nào vậy?"

"Đang kỳ nghỉ."

Anh chửi thề nhỏ. "Tất cả mọi người đều lo lắng cho em."

Tức giận làm giọng cô cứng rắn. "Họ sẽ không có lo lắng nếu như anh không gọi cho mẹ em."

"Anh phải bảo đảm xem liệu em có ở đó không."

"Vì sao hả Brant? Chuyện đã kết thúc rồi. "

"Đừng có buồn cười. Còn lâu mới kết thúc. Không khi nào. "

Cô thờ hồn hên. "Nếu anh nghĩ rằng em sẽ tiếp tục ngoại tình với anh phía sau-"

"Nghe nè, chúng ta không thể nói chuyện này qua điện thoại. Nói cho anh biết em đang ở đâu, anh sẽ đến em ngay."

"Không," cô nói bằng một giọng tất nện. Bằng thủ nhục dục, anh dụ dỗ cô dễ hơn lời nói.

"Kia, anh bắt đầu mất kiên nhẫn đấy." Anh hít một hơi thật sâu. "Làm ơn nghe đi. Chuyện này rất quan trọng. Anh cần phải gặp em. Anh muốn cảm thấy đôi tay anh ôm lấy em và-"

"Chúa ơi. Không phải một người phụ nữ đã đủ cho anh sao? Đi đến Julia đi, Brant. Cô ấy có lẽ đang chờ anh đó."

"Mẹ kiếp, không có-"

"Ngày mai em sẽ đến văn phòng. Cho đến lúc đó, chỉ cần chấp nhận rằng em là người đã chạy trốn. Tạm biệt, Brant. "

"Kia, đừng gác máy. Anh sẽ-"

Cô cẩn thận đặt điện thoại vào trong cái giá để ống nghe. Bất cứ cái gì anh làm cho cô sẽ phải đợi đến ngày mai. Nó vẫn sẽ không thay đổi tâm trí cô.

Đúng trưa Kia bước ra khỏi thang máy và rảo bước về phía văn phòng của Brant. Cô đi thẳng từ nhà trọ, mặc một chiếc áo đan len màu hoa cà, quần gín màu trắng và mang dép. Ở văn phòng cô chưa bao giờ ăn mặc không trang trọng trước đây. Thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến. Nó gần giống như tự do.

Cũng như lá thư xin nghỉ việc trên tay cô.

Tất nhiên, tự nói với mình, cô có lẽ đang cảm thấy tự do khác rõ rệt với cảm giác tự do thực sự. Chuyện đó sẽ qua đi cùng với thời gian. Lạy Chúa, cô hy vọng như vậy.

Đề bây giờ, cô phải gặp mặt với Brant và bắt chấp vượt qua nó. Sau đó cô phải đặt một chân trước người kia và bước đi ra khỏi cánh cửa đó, ra khỏi cuộc đời anh.

Cô so vai ngay trước khi cô bước vào khung cửa mở toang, nhưng nó không ngăn chặn tác động khi nhìn thấy anh ngồi ở bàn làm việc nghiên cứu một vài giấy tờ trước mặt. Anh trông rất đẹp trai. Vì vậy, ... Brant.

Trong một khoảnh khắc quý giá cô không nghĩ rằng cô có sức mạnh để làm điều này. Nhưng cô phải làm. Vì Chúa, vì lợi ích của mình-cô đã phải ở lại kiên quyết.

Anh nhìn lên và ánh mắt của họ gặp nhau. Trong giây phút ấy trái tim cô gào thét lên vì anh và tất cả mọi thứ mà cô đã bị mất. Cô đã trở nên quá thân mật để tìm thấy hạnh phúc, đã đáp ứng hoàn toàn, cuối cùng để mất tất cả các cơ hội cho cả hai. Nỗi đau khổ qua sự mất mát đó đã cắt thẳng đến các dây thần kinh, đến tim cô. Cô sẽ không bao giờ được giống như vậy, thậm chí không thể thân mật.

"Kia," anh nói bằng giọng khàn khàn, như thể có cảm giác đau đớn như nhau. Nhưng điều đó là không thể. Anh chắc hẳn phải yêu cô mới chịu đựng cùng một cảm giác đau khổ mà cô cảm thấy. Tuy nhiên, cô biết anh không thể. Anh yêu Julia.

Không biết làm sao, từ một nơi nào đó sâu thẳm trong lòng, cô tìm thấy sức mạnh để bước vào phòng. "Em sẽ không ở lại," cô nói với anh bằng giọng mạnh mẽ.

Vai anh căng thẳng. Gương mặt kín bưng của anh suy sụp. "Tại sao không ở lại?"

"Em chỉ đến đây vì một việc." Cô nhìn thấy ánh mắt anh lung linh thoáng qua cô, và miệng cô mím chặt. "Không, không phải là điều mà anh đang nghĩ."

Cơ bắp ở má anh bắt đầu giật. "Vậy anh đang nghĩ gì hả?"

"Tĩnh dục. Đây chỉ có thể thôi, nó mãi mãi sống với anh, Brant. "

Ánh mắt xanh biếc như khoan xoáy vào mắt cô khi anh đứng dậy và đi vòng quanh bàn làm việc. "Không. Không có gì phải nói thêm nữa, em có bao giờ để cho mình tin nó chưa. "

Cô sững người. "Vậy ra nó là sai lầm của em phải không?"

Anh dừng lại ngay trước mặt cô. "Người nào nói ai sai?" anh hỏi nhẹ nhàng.

Cô há hốc miệng ra mà nhìn anh hoài nghi. "Chắc chắn anh không nghĩ đây là một mối quan hệ nên có như thế nào sao?"

Anh bước đến, nâng cằm cô, nhìn sâu vào mắt cô. "Chỉ vì hai người yêu nhau không có nghĩa là tất cả mọi thứ đều trở nên êm xuôi, em yêu. Nhưng điều đó không có nghĩa là họ nên kết thúc điều mà họ có. "

Cô hít mạnh vào một hơi đau đớn, và giật cằm ra. Lạy Chúa, có phải anh đang thích thú với những vết thương mà anh gây ra bởi chuyện tình của anh với Julia không? "Nói cách khác, em chỉ nên để cho sự việc trôi về phía trước khi chúng xảy ra phải không? Anh bạn, anh thực sự chiếm giải nhất đấy. "

Anh dường như chết điếng ngấp ngừng một lúc lâu. Sau đó anh lên tiếng, "Kia, em có nghe điều mà anh nói không?"

"Không! Em không muốn nghe nữa. Em đến để đưa cho anh cái này." Cô đẩy phong bì vào anh.

Những khoảnh khắc lên trời qua khi anh nhìn chòng chọc nghiêm khắc vào cô, còn cô xoay xở không dễ dàng. Sau đó anh nhìn chằm chằm xuống bàn tay cô. "Cái gì thế?"

"Em xin nghỉ việc."

"Em sẽ không nghỉ việc," anh nói nhẹ nhàng, lấy phong bì và xé nó làm hai, cũng giống như anh đã làm với tám séc mà cô đã ghi trả tiền hệ thống báo động an ninh cho anh qua.

Cô lấy ra một phong bì khác từ túi quần. "Em đoán anh có thể làm việc này. Anh cũng có thể xé nát tờ này nữa, nhưng không sao. Em đã gửi một tờ đến Phillip bằng mail sáng nay. "

"Em sẽ không nghỉ việc," anh lặp lại.

Cô phát ra một tiếng cười gọn lỏn. "Trừ khi anh xích em vào bàn làm việc của em, em sẽ không quay lại đâu."

"Xích em vào bàn làm việc của em nghe có vẻ như là một ý tưởng cực kỳ hay lúc này đây," anh nhỏ giọng, nắm lấy vai cô và lắc nhẹ. "Kia, em nói em nghe, nhưng em thực sự không nghe những gì anh nói. Anh yêu em, Kia Benton. Anh sẽ không để cho em bước ra khỏi cuộc sống của anh. Anh không thể. "

Trái tim cô chao đảo trong lồng ngực. "Xin đừng làm như thế với em, Brant," cô nói khẽ. "Em không thể là người tình của anh."

Tay anh siết chặt trên vai cô. "Anh không muốn em là tình nhân của anh. Anh muốn em làm vợ anh. "

Đầu óc cô quay cuồng quá sức sờ. Vợ anh? Chỉ trong phút chốc niềm hy vọng đã đem hoa kết trái. Ồ, vâng, cô rất muốn được kết hôn với anh với cùng, cô đã đau đớn vì nó. Nhưng mà anh có yêu cô không, thực lòng yêu cô không?

Sau đó, cô nhớ tới Julia, và niềm hy vọng đó héo tàn. Chỉ có một người phụ nữ mà anh yêu thương. Một người đàn bà mà đã thuộc về người đàn ông khác vào lúc này. Tim của Kia rơi thẳng xuống thậm chí còn xa hơn nữa. Có phải đó là lý do tại sao anh đã hỏi cưới cô bây giờ không? Có một cái gì đó làm đường lạc lối giữa anh và Julia?

Sự hối tiếc và đau đớn theo những thứ mà có thể chảy qua cô, làm đau buốt vô cùng. "Em rất tiếc, Brant. Em không thể."

Đầu anh quay cuồng lại. "Tại sao?" Anh rít lên bằng một giọng nhỏ và sống sượng với một điều gì đó nghe như đòi hỏi.

Cô chớp mắt lại rơi nước mắt. "Anh muốn em, nhưng chưa đủ. Nó sẽ không bao giờ đủ cho em. "

"Đó là quá đủ cho cả hai chúng ta. "

"Anh nhầm rồi. Em sẽ không thay thế cho Julia. Em không thể," cô khóc, quay ngoắt đi. Cô phải đi ra khỏi chỗ đó trước khi cô bị rơi xuống thành từng mảnh. Trước khi cô cho phép mình được thi hành bất kỳ điều kiện nào.

"Ồ lại đi."

Lời yêu cầu khẩn thiết làm cô lặng đi. Cô từ từ quay lại. Ánh mắt họ nhìn chăm chăm vào nhau rất lâu tưởng chừng như thời gian kéo dài vô tận. Cô nhìn như để thăm dò vào chỗ sâu kín tận trong tâm hồn anh qua đôi mắt kín đáo đó, muốn tin rằng anh đã yêu cô nhưng sợ phải thừa nhận nỗi đau khổ, niềm khát khao mãnh liệt trong mắt anh, là có thực và không phải là sự tưởng tượng của cô. Cô lắc đầu. Không, cô quá dễ xúc cảm để tin vào sự phán đoán của cô ngay bây giờ.

Cô gần như quay đi một lần nữa, lần này thực sự đi, nhưng thỉnh thoảng cô nhìn thấy nỗi đau đớn trong mắt anh và hai chân cô từ chối di chuyển. Brant không phải là một người đàn ông dễ dàng biểu lộ cảm xúc của mình và càng chắc chắn không phải là cảm xúc có thể dễ bị tổn thương của anh. Tuy nhiên, ở đây anh đã cho thấy chính điều đó. Niềm hy vọng và sự ngạc nhiên sôi sục trong lòng cô. Cô có dám tin không? Cô có thể tin vào anh được không? Vào chính mình? Vào sự phán đoán của cô?

Cô cần ở lại dựa vào lý trí. Cô cần tìm hiểu thêm về mối quan hệ của anh với người đàn bà kia trước khi quyết định. "Còn Julia thì sao?"

Sức mạnh của cái nhìn của anh vẫn mạnh mẽ trên mặt cô. "Cô ấy đã là một người vợ rồi. Của Royce. "

"Nhưng ... anh yêu cô ấy. Em luôn luôn nói những điều trở nên không tròn trịa đối với những người đang yêu."

Anh bước về phía cô và vòng cánh tay quanh eo cô. "Anh muốn nói về chúng ta. Anh yêu em."

Tuy nhiên, một cái gì đó giữ cô lại, giữ cô không tin vào anh. Một nỗi sợ hãi ở trong lòng, cô vẫn sẽ là người bị lép vế, người thứ nhì so với Julia. Anh có thể nghĩ rằng anh yêu cô trong một thời điểm điên rồ, nhưng trong bao lâu? Hôm nay? Ngày mai? Liệu anh sẽ yêu cô trong bao nhiêu ngày mai nữa? Liệu anh có bí mật ao ước Julia, ao ước để có cô ấy trong vòng tay, ngay cả khi anh ôm cô không?

Cô hoàn toàn không biết. Cô hít vào một hơi thở đứt quãng, cố gắng suy nghĩ hợp lý, để có được một mục tiêu rõ ràng nào đó. Cách duy nhất để cô có được sự cân nhắc thận trọng nào đó là phải có một khoảng thời gian để nghiền ngẫm suy nghĩ về những gì đã xảy ra. Cô phải suy nghĩ về những lời nói yêu đương của Brant. Quá nhiều phụ thuộc vào việc cô ra quyết định đúng.

"Em cần phải suy nghĩ, Brant." Cô bắt đầu quay đi, nỗi đau đớn làm cô nghẹn lời với cú sốc sững sờ trên gương mặt đẹp trai mà cô quá đỗi yêu thương.

Anh cản cô lại, ánh mắt anh nhìn say đắm nồng nàn trên mặt cô. "Em phải tin anh, Kia. Tin vào tình yêu của anh dành cho em."

Một cái gì đó trong lời nói của anh lần này thấu qua cô. Cô không di chuyển, nhưng đột nhiên cô lắng nghe. Thực sự lắng nghe.

Một nụ cười nhếch lên âu yếm ở khóe miệng anh. "Lắng nghe trái tim của anh, em yêu. Lắng nghe và sẽ biết." Anh đặt tay cô lên ngực anh. Cô có thể cảm thấy trái tim anh đập thình thịch dữ dội bên dưới. Và cô thực sự có thể nghe thấy nó khi cô nhìn sâu vào mắt anh.

"Anh thực lòng yêu em sao, Brant?" Cô thì thầm, một chút xiu xuất phát từ lòng tin.

"Em chứ không phải ai khác," anh nói, giọng anh không rõ và không đều. "Anh bắt đầu có một ý niệm mơ hồ khi em đang bị bệnh. Em đang ăn ở gần như nhìn trong tình trạng nhếch nhác bản thủ, và anh chợt nhận ra lúc đó anh sẽ không bao giờ chán nhìn em. Mà anh luôn luôn thấy em đẹp từ bên trong lẫn bên ngoài. Không có vấn đề gì hết. "

Hai đầu gối của cô loạng choạng. Cô cảm thấy yếu ớt và choáng váng khắp cả người. Cuối cùng cô đã tin.

Sự nhẹ nhõm ngập tràn trong cô đó là cô không còn phải chiến đấu với tình yêu của cô dành cho anh. "Lạy Chúa tôi, em đang muốn anh rất nhiều. Em ..." Cô ngập ngừng, vẫn còn hơi sợ để nói lớn những lời này, như thể tất cả điều này sẽ hoàn toàn biến mất nếu cô nói.

Ánh mắt anh chan chứa quá nhiều yêu thương khiến cho cô tự hỏi làm sao mà cô đã từng nghi ngờ nó được. "Anh đang chờ đây."

Cô nhìn lên vẻ mặt đầy nghị lực, mạnh mẽ của anh, cái miệng rắn chắc đó, đôi mắt màu xanh hấp dẫn đó, mái tóc đen nhánh đó. "Ồ, Brant, em cũng yêu anh."

Anh từ từ thở ra một hơi run rẩy làm ấm lòng cô. "Anh biết."

Một tiếng thở hỗn hển nhẹ khẽ thoát ra từ cô. "Cái gì?"

"Khi mà anh không nghĩ đến khái niệm em là một kẻ đào mỏ..." Đôi mắt anh như xin lỗi vì đã từng nghĩ đến điều đó. "Anh rút cuộc cũng nhận ra em không phải là loại phụ nữ chịu để hết tâm trí vào một người đàn ông trừ khi trái tim của em cũng để hết tâm trí vào đó. Em thấy đấy, anh cũng không lắng nghe trái tim của mình nữa. "

Cô tiến tới gần hơn, thích cảm giác cơ thể rắn chắc của anh áp sát vào người cô. Cô sẽ không bao giờ có đủ anh. "Hôn em đi, anh yêu."

Đôi mắt anh thăm lại và anh giúp đỡ cô bằng cách thực hiện chính xác điều mà cô cầu xin. Và còn nhiều hơn thế nữa. Những nụ hôn của họ quá từ tốn và mê mải đã nói lên nhiều hơn bất cứ lời nói nào có thể.

Khi mỗi người họ lùi lại, cô như muốn chìm đắm trong niềm hân hoan vui sướng của mình. "Ồ, Brant, Em không biết là em đã yêu anh. Không phải ở lần đầu tiên. Em chỉ nghĩ rằng nó là sự hấp dẫn tình dục. Không phải cho đến khi chúng ta làm tình nó đánh mạnh vào em."

Miệng anh cong lên thành một nụ cười. "Lẽ ra em nên nói điều này."

Cô tròn tròn mắt. "Ồ, Phải đấy. Anh sẽ biến mất tiêu khỏi mặt đất nếu như anh biết em nói thật."

Anh cười toe toét và tình yêu của anh dành cô tỏa sáng hoàn toàn. "Yêu anh không phải là chuyện xấu."

"Có lẽ em sẽ phải nhắc nhở anh điều này trong suốt năm mươi năm?" cô trêu chọc, vuốt nhẹ ngón tay dọc theo xương hàm anh.

"Chắc chắn." Anh hôn cô bằng một nụ hôn mạnh mẽ ngắn gọn mà vẫn đạt kết quả làm xúc động đến tận tâm can cô. "Anh có một vài tin tức khác. Phil đã quyết định ở lại Queensland với Lynette và trở thành một 'Quý Ngài nông dân'. Anh sẽ trả tiền mua lại cổ phần của anh ấy."

Cô gật đầu, biết đó là một ý tưởng hay cho tất cả mọi thứ có liên quan. "Tốt nhất là theo cách này. Em cũng thích Phillip nhiều, nhưng anh ấy không phải là một nhà kinh doanh giỏi."

"Em nói đúng." Cái nhìn chăm chăm của anh thu hút ánh mắt cô. "Bây giờ còn chuyện này nữa. Về Julia ..."

"Anh không cần phải nói với em. Em hoàn toàn tin anh."

"Cảm ơn em yêu, nhưng bằng mọi giá anh cũng phải nói với em ngay bây giờ. Trước đây anh không thể nói được bởi vì đó là bí mật của Julia, không phải của anh." Anh vuốt một sợi tóc ra khỏi má Kìa. "Cô ấy có một đứa con, với một người bạn trai trước đó. Cô có đứa bé ấy khi cô mười sáu tuổi, và cha mẹ cô ấy ép buộc cô chấp nhận cho cậu bé ấy làm con nuôi."

Tìm cô quặng thất. Để không bao giờ gặp lại đứa con của ai đó ... Nỗi đau vì nó. "Ồ, Julia thật đáng thương"

"Anh tuyệt nhiên không hay biết và Royce cũng vậy. Chỉ mới gần đây khi cha mẹ nuôi của đứa bé qua đời trong một tai nạn chèo thuyền thì Julia phát hiện ra chỗ ở của con trai mình. Cô đến với anh bởi vì Royce bắt đầu uống rượu và cô ấy không biết phải làm sao."

"Cô ấy đã nói với Royce chưa?"

"Rồi, và chú ấy muốn cậu bé. Chú ấy tuyên bố sẽ không uống rượu. Anh biết chú ấy cũng sẽ làm điều đó. Bước đầu tiên là thú nhận chú ấy có tật ghiền rượu. Điều đó đúng mà chú của anh chưa bao giờ làm."

Em trai của anh bằng lòng kiềm chế tật uống rượu là một việc làm tốt, ít nhất là vậy. "Cảm tưởng của Royce về anh và Julia bây giờ như thế nào? Các anh sẽ luôn luôn có chung một quá khứ."

"Chỉ nói rằng anh đã thuyết phục được chú ấy anh đã có một mối quan tâm khác," anh nói, kéo hông cô gần hơn để cô có thể cảm nhận sự kích thích của anh.

Hơi thở cô nghẹn đi trong cổ họng. "Uh ... mối quan tâm khác hả?"

Ánh mắt anh nhìn đắm đuối xuống chiếc áo đan len màu hoa cà cô đang mặc. Bằng một chuyển động rất nhanh anh lùi lại, nắm lấy vạt áo kéo nó lên qua khỏi đầu cô, để cô chỉ còn mặc áo ngực màu đen và quần gín màu trắng.

"Anh đang cảm dỗ em phải không, Ngài Matthews?" Cô nói khàn khàn.

Anh lướt một ngón tay tiến lên nụ hoa cô. "Thế em có muốn bị cảm dỗ không, cô Benton?"

"Hmm ... không, em không nghĩ như vậy." Nhanh chóng, cô vội vã đi ra khóa cửa. Sau đó, bỏ chìa khóa vào túi quần và quay sang đối mặt với anh bằng một nụ cười tinh quái. "Lần này em muốn được là người cảm dỗ."

Mắt anh lấp lánh một tia khao khát nhục dục từ tốn mà luôn luôn có thể khuấy động đến các giác quan của cô. Và trái tim cô. "Em nhận rõ đây là một văn phòng làm việc phải không cô bé."

"Ồ, Vậy thì cái bàn gỗ thật lớn đó dùng để làm gì. Còn cái ghế da đó." Cô nhàn tản đi về phía anh và trượt tay cô vào anh. "Hãy đi đến đây và ngồi xuống, ông Matthews, và để cho em ghi dấu."/.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Quyến Rũ Của Một Nhà Triệu Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.